196

T. 8. R. 5. 1771
R. R. No. 196. 11. 1910

DIGITIZED

ரத்னவள்

O-,2MSM,
N10

120619

196 T.D.R.C

RATNAVALI

OFFICE OF THE REGISTRAR REGISTERED 1 - FEB 1? MADR

A TAMIL DRAMA

BY

P. Sambandam, B. A., B. L.,

Author of "The Two Sisters," "The Bandit Chief," "The Two Friends," "Manohara," "Blind Ambition," "Fate & Love," "Sarangadhara," "The Demon Land," "Galava," "Amaladitya" "The Eye of Love," "The Fair Ghost" etc., in Tamil & "Harischandra" & "Yayathi" in English.

Madras:

PRINTED BY DOWDEN AND CO., AT THE "PEERLESS PRESS."

1910.

Registered Copy-right.] *[All rights reserved.*

PRICE PER COPY As. 12.

உ

ரத்னாவளி.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
14 FEB 1910
MADRAS

இந்த

தமிழ் நாடகம்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்.

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

(இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற தமிழ் நாடகங்கள் :—"லீலாவதி-சுலோசனை," "கள்வர் தலைவன்," "இரண்டு நண்பர்கள்," "மனோஹரன்," "சத்ருஜித்," "சாரங்கதரன்," "யயாதி," "வேதாள உலகம்," "காலவரிஷி," "அமலாதித்யன்," காதலர் கண்கள்; "பேயல்ல பெண்மணியே" முதலியன.)

சென்னை
டௌட்டன் கம்பெனியாரால்
அச்சிடப்பட்டது.

1910.

காபி ரைட் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.] [விலை அணா 12.

O-2MSMiR
N10
120619
894.8113
1771
REGISTERED
14 FEB 1910
MADRAS

INSCRIBED

TO

THE BELOVED MEMORY OF

MY PARENTS.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
1 FEB 1910
MADRAS.

PREFACE.

This piece was written by me about the end of the year 1898, as a free adaptation of the Sanskrit drama bearing the same name. Though I have made many changes in the details, introducing one or two new characters besides changing the type of one of the characters in the old drama, yet I have tried as far as possible to preserve the spirit of the ancient classic. When this drama was first staged in Madras, there was some criticism in the press both against the plot and the characterisation. I can only say in answer that I am responsible neither for the major portion of the plot nor for the characterisation. I now print it as a typical example of the ancient Sanskrit drama—with its defects and beauties.

MADRAS,
15th January 1910.

THE AUTHOR.

THE REGISTRAR OF B...
REGISTERED
1-FEB 1910
MADRAS

ரத்நாவளி.

நாடக பாத்திரங்கள்.

வத்சராஜன்	கௌசாம்பி நகர் மன்னன்.
யௌகந்தராயணன்	வத்சராஜன் அமைச்சன்.
வசந்தகன்	வத்சராஜன் உயிர்த்தோழன்.
பாப்ரவ்யன்	விகடன்.
டாமரவ்யன்	பாப்ரவ்யன் இளைய சோதரன்.
வசுபூதி	சிம்ஹளமன்னன் அமைச்சன்.
விஜயவர்மன்	கௌசாம்பி சேனைத்தலைவன்.
சமரசித்தி	ஓர் மாந்திரிகன்.
வாசவதத்தை	வத்சராஜன் மனைவி.
ரத்நாவளி (சாகரிகை)	சிம்ஹள மன்னன் புதல்வி.
காஞ்சனமாலை	வாசவதத்தையின் உயிர்த்தோழி
சுசங்கதை	சாகரிகையின் உயிர்த்தோழி.

கடல் வலைஞர், படைவீரர், அரண்மனைப் பாடகர்கள்,
சேவகர்கள், தோழியர் முதலானோர்.

கதை நிகழிடம்:—கௌசாம்பி நகர்.

ரத்னவளி.

முதல் அங்கம்.

முதல் காட்சி.

இடம்—கடற்கரை. காலம்—காலை.

ஒரு புறம் வலைஞர் ஓர் பெரும் வலையை வலித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். மற்றொரு புறம் சிலர் வலைகளைத் தைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்.

மு. வ. அல்லாம் துக்கு தூக்கா அறந்து பூட்டுதடா, இந்த எய்வெடுத்த வானம் இன்னு அடிச்சாலும் அடிச்சுது!

இ. வ. ஆமாம்! அந்தே பெரிய கப்பலே சுக்கனு சுக்கலாப் பூட்டு தாம்! இந்த கவுறு மிக்கிதா?

மு. வ. எந்த வுசுருனாலும் தப்பி இர்க்குமா அதிலே?

இ. வ. டேயப்பா! எல்லா முய்கிதாபோயிருக்கும்! மலெயெபோலெ மோதிச்சே ஒவ்வொரு அலே!

மு. வ. எண்டா! நம்ப ஆரு கப்பலுதானே அது?

இ. வ. பாத்தாக்கா, அப்படித்தான் இந்துது! நிச்சிமா என்னமா சொல்ரது?

மு. வ. டே யப்பா! பெருச்சா என்னமோ வருதுடா! மீனு! வாங்கடா! வாங்கடா! இசுங்கடா! இசுங்கோ!

மு. இ. வ. எதோ! எதோ! [அவர்களிடம் போய்] ஆமாண்டா! ஆமாண்டா! இசுங்கோ! இசுங்கோ!

[எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வலையைப் பாடிக்கொண்டே இழுக்கின்றனர். வலையின் மத்தியில் ரத்னவளியின் உடல் வருகின்றது.]

எல்லோரும். [அதைக் கண்டு பயந்தவராய்] பே... பே...பே... பு... பு... பொணம் !... பொணம் !...

பாப்ரவ்யன் ஒரு பெரிய புத்தகத்தைப் படித்த வண்ணம் வருகிறான்.

பா. "தெற்குமூலை, கொடிக் கம்பத்திற் கெதிரில்"—தெற்குமூலை —கொடிக் கம்பம்—எதிர்—அடே! எங்கே எங்க வாத்தியார்?

வலைஞர். நாங்கல்ல ! நாங்...கல்ல !— நாங்கல்லா !

[ஓடிப்போகின்றனர்.]

பா. ஆ ! அதோ வருகிறார் வாத்தியார் ராஜாவுடன் ! என்னைப் பார்த்தால் அப்படியே திரும்பிப் போய்விடுவார் ! இங்கே ஒளிந்துகொண்டு இருந்து மெல்ல அவர் பேசுவதையெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எங்கே ஒளிந்துக் சொள்ளுகிறது ? வேறே ஒன்றையும் காணோமே !

[வலைகளின் மத்தியில் ஒளிந்துக் கொள்ளுகிறான்.]

வத்சராஜனும், வஸந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. தோழா, எதன்பொருட்டு என்னை இவ்விடம் அழைத்தனை? விசேஷம் உண்டேல் விளம்புவாய் விரைவினில்.

வச. ஏன்? அவசரமோ ? வாசவதத்தையைப் பார்த்து அநேக யுகங்களாயிற்றே! சீக்கிரம் போய்ப் பார்க்கவேண்டும்போ லிருக்கின்றது ; போம், போம் !—

வ. தோழா, கோபியாதே என்மேல். கோதை முனிந்து திட்பாள் என்று கூறலானேன் ; காரியமென்ன கடிதிற் கூறு.

வச. காரியமொன்றுமில்லை. எந்நேரமும் அரண்மனை அந்தப்புறத்தில் அடைபட்டிருக்கின்றீரே, கடலோரம் வந்து இவ் வழகிய காட்சியைக் கண்டு கண் குளிரலாகாதா சற்று என்று அழைத்தேன்.

வ. பரவையிடத் தென்னுளது பார்ப்பதற்கு ?

வச. பரவையிடத்தில்மாத்திரம் என்ன இருக்கின்றது பார்ப்பதற்கு ?

வ. நண்பனே, அறியாதொன்றும் அறைகின்றாய் நீ. இவ் வார்கலியைக் கேட்டலினால் அணங்கின் பாதத் தார் கலியினைக் கேட்டினு லுண்டாம் இன்பம் உண்டாமோ வெனக்கு ? இத் திரையானது அவள் பக்கலினித்திலைக் கொப்பாமோ ? இவ் வாழியி னழகு அவட் சிறு விரலாழிமு னென்னும் ? இவ் வேலைமைப் படியும் இவ் வேலைமைப் பொதியும் அவள் வேலை நிகர்க்குமோ ?

வச. சரி ! போதும் ! போதும் ! யௌகந்தராயணர் சொன்னது உண்மைதான் ?

வ. என்ன சொன்னான் யௌகந்தராயணன் ?

வச. வேறொன்றுமில்லை ! இவ்வரசை நீர் ஆள்கின்றீர், உம்மைத் தேவி ஆள்கின்றாள் என்று கூறினார்.

வ. ஆஹா ! உண்மையைக் கூறினான், தவறென்ன அதில் ?

வச. தவறென்ன இருக்கின்றது அதில் ! அதிருக்கட்டும்—நான் வந்த காரியத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்—அரசே, எனக்கு விடை யளிக்கவேண்டும். இங் கிருப்பது எனக் கிஷ்டமில்லை, நான் தேச சஞ்சாரம் செய்யப்போகின்றேன்.

வ. தோழா, என்ன இப்படிக் கூறுகின்றாய் ? என்ன உனக் கென்மீது வெறுப்பு ?

வச. அதைத்தான் கேட்க வந்தேன், என்ன உமக் கென்மீது விருப்பு ?

வ. தோழா, என்னை விட்டுப் பிரிய உனக்கு மனம் வருமோ ?

வச. ஆமாம் ! என்னை விட்டு நீர் பிரியாதிருக்கின்றீரே ! என்னைப் பார்த்து சாவகாசமாய்ப் பேசி எத்தனை நாட்களாயது, மாதங்களாயது, வருடங்களாயது ? வாசவதத்தை வந்தது முதல் வசந்தகன் பாடு திண்டாட்டந்தான் ! நண்பனே ! நண்பனே ! இப்படியு மாவீரா நீர் ? வாசவதத்தையினுடைய வாசற் றத்தை யானீரே ! ஐ ஐயோ !—

வ. வசந்தகா, இதன் பொருட்டா உனக்கென்மீது கோபம்? இது நியாய மன்றுனக்கு; நீ பிரம்மசாரி, உனக்கு மொரு விவாக மானாற்றான் தெரியுமென் னிலைமை!

வச. அது போனாற்போகின்றது; நானாவது தனிமையாக சும்மா இருக்கலா மென்றாலோ, தேவியா ருத்திரவு கட்டளையாக தென்று அந்தப் பெரும் மூடன் பப்பரவாயனை என் தலையில் கட்டிவிட்டீர்.

வ. அவன் என்ன செய்கின்றா னுன்னை?

வச. ஐஐயோ! அதைப் பேன் கேட்கின்றீர்? ஒரு க்ஷணமும் என்னை விட்டகலுகின்றானில்லை. எந்நேரமும் என் பக்கத்திலேயே நின்றுகொண்டு நான் சொல்வதையெல்லாம் ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொண் டிருக்கின்றான்! நான் சொல்வது செய்வது எல்லாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமாம். நேற்றிரவு நான் தூங்கிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது என்னை எழுப்பினான். என்னடா என்று திடுக்கிட் டெழுந்தேன்! 'ஒன்று மில்லை, ஒரு நாழிகையாக நீங்கள் குறட்டை விடுவதைக் கேட்டுக்கொண் டிருந்தேன், இன்ன ராகத்தில் குறட்டை விடுகின்றீர்களென்று புலப்படவில்லை. அதைத் தயவுசெய்து சொல்லவேண்டும் புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொள்ள' என்று கேட்டான்! பெரிய இழவா யிருக்கின்றது!—

பா. [வலையின்கீ ழிருந்து] பேரிழவா யிருக்கின்றது.

வச. [திடுக்கிட்டு] அடடா! யாரது?—ஒருவரையும் காணோமே! யார் பேசியது?

வ. என்ன வசந்தகா! என்ன திடுக்கிட்டாய்?

வச. ஒன்று மில்லை, இந்தப் பப்பரவாயர் குரலைக் கேட்டதுபோ லிருந்தது.

வ. என்ன சித்தப்பிரமை! நம்மை யன்றி இங்கொருவரு மில்லையே!

வச. சரிதான், இந்தச் சனி இங்கேயும் நம்மை விடாது எங்கு வந்ததோ என்று பார்த்தேன், அதனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வருதல் அவ்வளவு கஷ்டத்தி லிருக்கின்றது.

வ. அது ஏன் உனக்கு [illegible]வ னென்று லாகவில்லை?

வச, எப்படி ஆகின்றது? முதலில் பெயரைப் பாருங்கள்—பப்பரவாயன்!

பா. [வலையின்கீ ழிருந்து] பப்பரவ்யன்!

வச. அடடே! அடடே! அரசே! இப்பொழுது கேட்கவில்லையா நீர் குரலை? இங்கே நான் எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டு இருக்கின்றாற்போ லிருக்கின்றது! தேடிப் பார்ப்போம்.

வ. வசந்தகா! சித்தப்பிரமை! உன் மனதில் எந்நேரமும் அவனைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண் டிருக்கின்றாற்போ லிருக்கின்றது! அல்லது இத் திரை கட லொலியோ?

வச. இந்த அலை கோஷ்டத்திலாவது கொஞ்சம் அர்த்த மிருக்கின்றது. அவ்வள விருந்தால் போதாதா? அதிருக்கட்டும்—இங்கேதான் இருக்கவேண்டும், நான் காதாரக் கேட்டேனே! எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண் டிருக்கிறது இந்தச் சனி.

[தேடுகிறான்.]

பா. [வலையின் கீழிருந்து] இந்த—சனி, இந்தச் சனி!

வச. [திடுக்கிட்டு] ஓகோ! இந்த வலை மூட்டைக்குள் இருக்கின்றாரையா ஆசாமி!

வ. பப்பரவ்யா! இதென்ன விந்தை!

பா. [வெளி வந்து] மகாராஜா! மன்னிக்கவேண்டும்.—வாத்தியாரே! கடைசியில் என்ன சொன்னீர்? நன்றாய்க் கேட்கவில்லை—

வச. இந்தப் புஸ்தகத்தை சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும் என்று சொன்னேன்.

பா. [எழுதிக்கொண்டே] இந்தப் புஸ்தகத்தை—

வச. சமுத்திரத்தில் போடவேண்டும்!

[...தைப் பிடுங்கிச் சமுத்திரத்தில் ...போடப்பார்க்கிறான்.]

பா. ஐ ஐயோ! வேண்...டாம்! வேண்டாம்!—

வ. பொறு! பொறு! வசந்தகா! பேதை அவன்! பாபம்! கொடுத்து விடு.

வச. ஆனால் என்னெதிரில் இதில் ...று எழுதுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய், தருகிறேன்.

பா. அப்படியே.

வச. ஜாக்கிரதை! மறுபடியும் எழுதும்பொழுது பார்த்தேனோ கிழித் தெறிவேன்.

பா. உத்திரவுபடி—ஆனால் ஒருமனு. சற்றுமுன்பாக சொன்னீரே, இந்த, சனி, இந்தச்சனி, அதற்கு சூத்திரமென்ன?

வச. தடப்பம், கட்டை, தடப்புக்கட்டை என்று வருகிறதே அதே சூத்திரம். தெரிகிறதா?—ஹா! கெட்டதுகுடி! அதோ தேவி வருகின்றாற்போ லிருக்கிறது சேடியருடன் உம்மைத் தேடி! அரசே! வாரும், வாரும். இங்கு வருமுன் காணாதது போல் போய்விடுவோம்!

வ. தோழா! அது நியாயமன்று. பிறகு வாசவதத்தைக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.

வச. வந்தாலும் வரட்டும். நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உம்மை இங்கு அழைத்து வருவதென்ன, நீர் மறுபடியும் தேவி யிடம் போய்விடுவதென்ன? வாரும், வாரும் முக்கியமான விஷயமொன்று சொல்லவேண்டும்.

ஒரு புறமாக சண்பகமாலை, மதனிகை, நிபுணிகை, சுசங்கதை வருகிறார்கள்.

நால்வரும். ஜெயவிஜயீபவ! மகாராஜா! தேவியவர்கள் உம்மை விரைவில் அழைத்துவரச் சொன்னார்கள்.

வச. நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, கேட்டீரா? இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை. நீங்கள் போய் தேவியிடம் வசந்தகன் இன்னும் விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார் என்...ங்கள்.

வ. வசந்தகா, நான் சொல்வதைக் கேள்—

வச. கேட்கின்றேன் ...ரும்!

[அரசனைப் பலாத்காரமாய் எதிர்ப்புறம் அழைத்துச் செல்ல அங்கு வாசவதத்தையைக் காண்கிறான்.]

வா. வசந்தகா!

வ. பிராணநாயகி! அவனை வெறுக்கவேண்டாம். அவன்மீதொரு குற்றமு மில்லை. வேண்டுமென்றால் என்னைத் தண்டிப்பாய். என்னுயிரே! உன்னழகிய பாதம் செந்தாமரையெனச் சிவக்க இத்தனைத் தூரம் நீ என்பொருட்டு நடந்து வருவானேன்? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி யனுப்பின் நான் விரைந்தோடி வந்திருக்கமாட்டேனோ?

வச. கேட்பானேன்?

வா. ஆம், சற்று முன்பாக, விரைந்தோடிப்போகப்பார்த்தீரே! இதுதானோ தாம் க்ஷணப்பொழுதில் வருகின்றேன் என்று போனது? என்னுடன் இருப்பதென்றால்தான் உமக்கு ஒரு க்ஷணம் ஒரு யுகமா யிருக்கின்றாற்போ லிருக்கிறது. மற்றெவருடன் பேசும்பொழுதும் ஒரு யுகமும் க்ஷணமாகிறாற்போ லிருக்கின்றது!

வச. ஐயோ பாவம்!

வ. கண்மணி! என்ன இப்படிக் கூறுகின்றாய்? உன்னைவிட்டு அரை க்ஷணமும் பிரிந் திருக்க எனக்கு மனம் வருமோ?

வச. உம்! உம்!

வா. ஆமாம்! அரை க்ஷணமும் பிரிந் திருக்க மனம் வராது. அரை

நாழிகைப் பிருந் திருக்க மனம் வரும்? அதிருக்கட்டும்— இங்கு வந்தென்ன செய்துகொண் டிருந்தீர்?

வச. அப்படிக் கேளுங்கள்!

வ. கண்ணே! என்மீது கோபியாதே! வசந்தகனும் நானுமாக இங்கு உலாவ வந்தோம், வசந்தகன் ... னழகை வர்ணிக்கத் தொடங்கினன்; அதனிலும் நின் னெழிலே மேம்பட்டதென ஸ்தாபித்தேன்.

வா. அவ்வளவாவது செய்தீரே!

வச. இன்னும் என்ன செய்ய வேண்டும்?

வ. கண்ணே! இன்னும் கோபமா?

வா. எனக்கென்ன கோபம், பிராணநாதா?—ஏன் வசந்தகா! மகாராஜாவை அழைத்துக்கொண்டு போகிறதுதானே? சற்று முன்பாக இழுத்துக்கொண்டு போகப்பார்த்தனையே!

வச. நானில்லை அம்மா! உங்கள் கண் பல மெங்கே, என் கை பல மெங்கே? சரி! தீர்ந்தது! கொண்டவரும் கொடுத்தவரும் ஒன்று—

பா. [அவன் பின் பக்க மிருந்து] நடுவில் நின்றவன் வாயில் பிடி மண்ணு.

வச [திரும்பிப் பார்த்து அப்புத்தகத்தைப் பிடுங்கி] நான் அப்பொழுதே சொன்னேனே என் முன் னெழுதவேண்டாமென்று!

பா. அதற்காகத்தான் உமக்குப் பின்னாக எழுதினேன்.

வா. வசந்தகா, அவன்மீது கோபித்துக்கொள்ளாதே, கொடுத்துவிடு.

வ. உன் னுத்திரவுபடிதானே செய்தான், கொடுத்துவிடு.

வச. சரி! ஒரு வார்சுக்கு இரண்டு வார்சா? நீயும் உன் புஸ்தகமும் எங்கே போகப் போகின்றீர்கள், பார்ப்போம்.

வா. வசந்தகா, உனக் கின்னும் இந்தக் குணம் போகவில்லையே?

வ. உடன் பிறந்தது உடனுடன்தான்!

வச. இல்லை இல்லை, தங்களுக்குத் தேவியார் வாய்த்ததுபோல் எனக்கும் ஒரு மனைவி வாய்த்தால் உடனே போய்விடும் பயந்தோடி.

கா. [நகைத்துக்கொண்டே] ஏன்! எனக்கு விவாகஞ் செய்துகொள்ளுகின்றதுதானே வேண்டுமென்றால்!

வச. அம்மா! அம்மா! வேண்டாம். உனக்கொரு கோடி நமஸ்காரம்! தீர்க்கது பிறகு, மழுங்கத் தீர்ந்தவன்தான்!

கா. ஆனால் சுசங்கதையைத்தான் மணம்புரியப் போகின்றீரோ?—

வச. அதுதான் யோசனை செய்துகொண் டிருக்கிறேன்—ஏ! சுசங்கதை!—

சு. காஞ்சனை! உனக்கும் வேலை யில்லை, இந்தப் பிராமணருக்கும் வேலை யில்லை!—

ஒர் சேவகன் வருகிறான்.

சே. ராஜாதிராஜனே! பராக்! காலையில் கடலோரம் உடைந்த மரக்கலம் சிங்களத் தீவிலிருந்து வந்ததென்றும், அதிலிருந்த சேனாதிபதி ராயபாரி பிரக்ஞை யற்றவராய் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டாரென்றும், சற்று முன்பாக, யௌகந்தராயணர் சமுகத்திற்குச் செய்தி அனுப்பினர்.

வ. அப்படியா? நம்முடைய விஜயவர்மன் எப்படி யானன்? ஐயோ! நான் அப்பொழுதே சந்தேகித்தேன்.—வாசவதத்தை, நான் போய் விசாரித்து வருகின்றேன், இங்கேதான் சற்றிரு.

வா. போய்ச் சீக்கிரம் வாரும், அங்குதானே இருந்துவிடாதீர்.

வச. நானும் வருகின்றேன்.

வா. வேண்டாம், நில்லும். அப்படியே மகாராஜாவை எங்கேயாவது அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவீர் நீர்.

வச. ஐயோ! என்ன பயமம்மா, அரை நாழிகையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டீரோ உமது பிராணநாதரை? அவர் வேறொரு

ராஜகுமாரியை மணம்புரிந்தால் ஒரு வேளை, அப்பொழு தென்ன செய்வீரோ நீர் ?—

[தோழிகள் சுற்றிப் பார்த்துவரும் பொழுது ரத்னுவளியின் உடலைக் காண்கின்றனர்.]

தோழியர். அம்மா ! அம்மா ! இதென்ன விந்தை !

வா. [அருகிற் சென்று] ஆ ! என்ன ?

வச. என்ன ! என்ன !—

சு. இதோ பாரும் ! யாரோ ஒரு பெண்ணினுடைய உடல் இருக்கின்ற திங்கே வலையில் !

வச. ஆஹா ! என்ன ரூபவதி !

கா. இறந்துகிடக்கின்றாள்போ லிருக்கின்றதே ! ஒரு வேளை மரக்கலம் உடைந்தபொழுது ஒதுக்கப்பட்டவளோ ?

சு. இல்லை ! இல்லை ! இறக்கவில்லை ! இதோ சுவாசம் மெல்லென வருகின்றதே ! மூர்ச்சையா யிருக்கின்றாள்.

வா. ஆம், ஆம் ! ஐயோ பாவம் ! உடனே ஏதாவது சிகிச்சை செய்வோம்.

வச. நான் மகாராஜாவுக்குப் போய்த் தெரிவிக்கிறேன்—என்ன அழகி ! என்ன அழகி ! [விரைந்து போகிறான்.]

வா. அடடா ! எங்கே ஓடுகிறான் வசந்தகன் ?—பாப்ரவ்யா ! அவனை ஓடி அழைத்துவா.

பா. இருங்களம்மணி கொஞ்சம். இதோ எழுதிவிட்டு வருகிறேன். —என்ன அழகி ! என்ன அழகி !

வா. வசந்தகனை கூறினான் ? ஓகோ மகாராஜாவிடம் போய் ஏதாவது உளறிவிடுவான்.—சுசங்கதா, நீயும் மதனிகையும் காஞ்சனையுமாக அப்படியே இப் பெண்ணை விரைவில் அரண்மனைக் கெடுத்துச் செல்லுங்கள். எடுத்துச் சென்று தக்க ஔஷதங்கள் கொடுத்து மூர்ச்சை தெளிவியுங்கள்.

ஜாக்கிரதை, ஒருவருக்கும் ஒன்றும் வெளியிடாதீர்கள், புறப்படுங்கள்.

சு. அப்படியே அம்மா.

[இரண்டு தோழிகள் ரத்னுவளியை எடுத்துச் செல்கின்றனர்.]

கா. நல்ல வேலை செய்தீர் அம்மணி ! இல்லாவிடின் இந்தப் பிராமணன் ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்வான். இப் பேரழகி மகாராஜாவின் கண்முன் படாதிருத்தலே நலம்.

வா. இப்பொழு தழைத்துக்கொண்டு வரட்டும் மகாராஜாவை ; விரைந்து ஓடினனே !— ஒரு வேடிக்கை செய்யலாம்.— பாப்ரவ்யா, இப்படி வா. சொன்னபடி கேள் ; இப்படிப் படுத்துக்கொள், வாயைத் திறக்காதே !

[இரண்டு தோழிகள் வலையின் மத்தியில் அவனைக் கிடத்துகின்றனர்.]

பா. புஸ்தகம் அம்மணி !

வா. இதென்னத்திற்கு ?—போகிறது கொடு. மகாராஜா வந்து பார்க்கும்பொழுது மூர்ச்சையா யிருப்பதுபோல் அப்படியே யிரு.—காஞ்சனை, இந்தத் துணியை எடுத்துப் போர்த்துவிடு.

வத்சராஜனும், வசந்தகனும் விரைந்து வருகிறார்கள்.

வச. தேவலோகத்துப் பெண்தான் ! என்ன அழகி ! என்ன அழகி !

வ. எங்கே ? எங்கே ?

வச. இதோ மூர்ச்சையா யிருக்கின்றாள் !— தேவி ! எங்கே ?

வா. யார் ?

வச. விளையாடாதீர்கள் ! சற்று முன்பாகக் கரையோரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்த அணங்கை நிகர் மின்னாள்—

பா. [வலையின் மேழிருந்து] மின்னாள் !—

வச. ஆ! அதோ! அதோ! ஒளித்து வைத்தீர்களா என்ன?

[கலையைத் தள்ளிப் பார்க்க பாப்ரவ்யனைக் காண்கிறான், எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வா. ஐ ஐயோ! இப்படியும் ஏமாறுவார்களா? இதோ அரசே! யாரைப் பார்க்க அப்படி ஓடிவந்தீர்கள்? இந்த அழகியை! இந்தத் தேவலோகத்துப் பெண்ணையா? இந்த வனங்கை நிகர் மின்னாளையா? [நகைக்கின்றாள்.]

பா. வாத்தியாரே, அந்தப் பதமென்ன, மின்னாலா, மின்னாளா?

வச. சொல்கிறேன்!

[புத்தகத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டோட, பாப்ரவ்யன் அவனைப் பின்தொடர்கிறான்.]

வா. பிராணநாதா, இப்படியும் ஏமாந்துபோவீரா? யாரைப் பார்க்க அவ்வளவு விரைந்தோடி வந்தீர்? என் கலையைத் திருப்பிக்கொள்கின்றீர்? இப்படி பாரும், வெட்கமாயிருக்கின்றதோ?

வ. உம்! இதெல்லாம் விளையாட்டென் றெனக்குத் தெரியும்.

வா. ஆமாம், நிரம்பத்தான்! கேட்பானேன்? ஏமாந்தது வாஸ்தவம்தான், சரி, போனதுபோகிறது, இனியாவது இப்படி ஏமாறாதீர்! இருட்டிவிட்டது, போவோம் அரண்மனைக்கு, வாரும்.

[எல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஒரு அறை. காலம்—காலை.

யௌகந்தராயணன் வருகிறான்.

யௌ. [தனக்குத்தானே] தேடரிய முயற்சியிருந்தும் தெய்வானுகூலம் வேண்டு மெதற்கும்! வத்சராஜன்பொருட்டு நான் வருந்திச் செய்த முயற்சியெல்லாம் வியர்த்த மாயினவே! எண்ணிய கருமம் முடிப்பதற்கு இழிவா மசத்தியத்திற்கு முடன்பட்டேன்! வாசவதத்தை உள்ளளவும் ரத்னாவளியை இலங்கை மன்னன் கொடுக்க இசையானென அறிந்து "அனலிற் பட்டு இறந்தாள் அணங்கு" எனப் பொய்ச் செய்தி கற்பித்து, விஜயவர்மனை யனுப்பி விக்கிரமபாகு சம்மதிக்கச் செய்தும், அவனால் இங்கு அனுப்பப்பட்ட அம் மாது சிரோமணி அலைகடலில் ஆபத்தை யுறவேண்டுமோ? தேவியிடம் பாங்கியா யிருக்கும் இம்மாதே அம்மன்னன் மகளாய் இருக்கக்கூடுமோ? இவள் சாகரத்தி லகப்பட்டனளாம்; அதனால் சாகரிகை யென்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர். மரக்கலம் உடைந்த சந்தர்ப்பமும், மாது அகப்பட்ட சந்தர்ப்பமும், ஒன்றாயிருப்பதால் இப் பெண்மணிதான் ரத்னாவளியா யிருக்கவேண்டு மெனத் தோற்றுகிறது. ஆயினும் நான் உறுதியாய்க் கூற முடியவில்லை. வசுபூதியை வரவழைத்து விசாரிக்கலா மென்றாலோ, இத் தருணத்தில் உண்மை வெளியாயின் வாசவதத்தை மரித்ததாக நான் கற்பித்த வதந்தியைக் குறித்து என்மீது மன்னனும் மன்னன் மனைவியும் எங்கு கோபிக்கின்றனரோ வென்று பயமாயிருக்கின்றது! நாம் என்ன செய்வதிப்பொழுது?— ஒன்றும் செய்யாதிருத்தலே நலம்! இவ்வளவு தூரம் செய்து வைத்த தெய்வம் இன்னும் என்ன செய்கின்றதோ பார்ப்போம்! இப் பெண்ணே ரத்னாவளியா யிருப்பாளாயின் இவளைக் கடலினின்றும் கரை யேற்றிய தெய்வம், ஓர் தக்க காதலனையும் கொடுக்காதா பார்ப்போம். அந்தப் புறத்தில் தோழியா யிருக்கும்பொழுது அரசன் கண்முன்

படிந்துபோகின்றனளோ பார்ப்போம். கண்ணுவினேர்ப்பட்டால் காரிகை காமனையும் கைவச மாக்குவாள். இத் தகை யெழிலைச் சேர்த்த தெய்வம் அத் தகு நாதனையும் கொடுக்கும். வத்சராஜனின் குணமோ நா மறிவோம். வாசவதத்தை யிருந்தும், வனப்பின் மிகு இவ் வனிதையைக் கண்டவுடன் காதல் கொள்வார் !— ஓ! என்ன மதி யற்றவனைப்போல் சற்று முன் மயங்கினேன் ! எப்படியும் அரசனும் அணங்கும் சந்திக்க வேண்டும், ஒருவர்மீ தொருவர் காதல் கொள்ள வேண்டும், காந்தருவ மணம் புரிய வேண்டும் !— ஆனால் ஒரு வேளை இது அரசியை வேறுபடுத்துமோ ? முதலில் கோபம் கொள்வாள் அரசி உண்மையே. ஆயினும் நாளாவர்த்தியில் அது அடங்கி, தன் நாதன் சுகத்தையே மேலாகக் கருதி, சமாதான மாவாள். சினத்தில் தத்தை சிறிய ளானாலும், மனத்தில் மாதா மைந்திலாப் பத்தினியாம்.— ஆயினும் அரசித்தா னிதில் உடன்பட்டதாகக் காண்பித்துக் கொள்ள லாகாது. தானாக முடிவில் தெரிந்தால் தெரியட்டும். நம தெண்ண முடிக்கத் தக்க நண்பன் வசந்தகனே. உண்மையை அவனுக்கும் வெளியிடாது அவனைக் கொண்டு நம தெண்ணம் முடித்தல் வேண்டும். நம்மா லானதை நாம் தளர் வின்றிச் செய்வோம். பிறகு நாத னிருக்கின்றார், அவர் விட்ட வழி யாகின்றது. ரத்னாவளியை மணப்பான் இரு நில மன்ன னாவான், என்று யோகசித்தன் கூறிய மொழி உண்மையா யிருக்கவேண்டும்; பிறகு இப் பெண் மணியே அப் பொன் மணியா யிருத்தல் வேண்டும்; பிறகு மகாராஜா அவளை மணக்கவேண்டும்; இம் மூன்று காரியமும் சித்தி பெறவேண்டும். ஆட்டுவிக்கும் அரனவ னிருக்க அற்பர்க ளாய நம்மா லென்னும் ? யாது மவன் செயலென நாம் நம்பியும் நம்மா லானது நாம் செய்ய வேண்டும். ''தெய்வத்தா லாகா தெனினு முயற்சிதன், மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.''

மற்றொரு தீவி னேனு மறிகட னடுவி னேனுந்,
சுற்றிலுந் திசையி னந்தச் சூழலி னேனுந் தெய்வம்,
உற்றிதா மாயி னேடத் தற்றன வுதவு மென்று,
சொற்றன ரன்றோ நூலின் சூழ்ச்சியிற் சிறந்தோர் தாமே!

நான் எடுத்த காரியம் ஈடேறு மென்று எனக்குள் ஏதோ ஒன்று கூறுகின்றது ! இக் காலமும் நமக் கேற்றதாகவே யிருக்கின்றது. நாளைத்தினம் மாலை வசந்தோற்சவம் பட்டண மெங்கும் கொண்டாடும் பொழுது, நம தரசரை வினோதம் பார்க்கப் பட்டண மெங்கும் அழைத்துச் செல்லுங்கால் அரண்மனை வினோதமும் பார்ப்போமென்று அந்தப்புறத்திலும் அழைத்துச் சென்று எப்படியாவது அப் பெண்ணைப் பார்க்கும்படி செய்யவேண்டும்.

[போகிறான்.]

பாப்ரவ்யனுடன் வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. இப்படி வா, உன்னுடன் ஒரு ரகசியம் பேசவேண்டும். இங்கொருவரும் வரமாட்டார்கள்.—நான் கேட்கின்றதற்கு உண்மையைச் சொல்லுகின்றாயா ?

பா. சொல்கின்றேன்.—புஸ்தகம் ?

வச. புஸ்தக மிருக்கட்டும்.—உம்—நேற்றைத்தினம் சமுத்திரக் கரையி லகப்பட்ட அந்தப் பெண் என்ன வாயினாள் ? மகாராணி எங்கேயாவது ஒளித்து வைத்திருக்கின்றார்களா என்ன?

பா. புஸ்தகம் ?

வச. என்ன புஸ்தகம் ? இதைச் சொல், தருகிறேன்.

பா. புஸ்தகத்தில்தானே எழுதி யிருக்கிறது, அதைப் பார்த்தால்தான் தெரியும்.

வச. அதி லொன்றும் எழுதியில்லை.—நீ ஞாபகப்படுத்திச் சொல். உனக்கு என் வித்தை யெல்லாம் கற்றுத்தருகின்றேன்.

பா. புஸ்தகம் ?

வச. அந்த இழவு புஸ்தகத்தையும் தருகின்றேன்.

பா. நான் சொன்னால், அல்லவா?

வச. ஆம், சொன்னால்.

பா. சொல்லாவிட்டால்?

வச. சொல்லாவிட்டால்?—தரமாட்டேன்.

பா. சொன்னால்?

வச. தருவேன்.

பா. உம்—ராமாயணம்?

வச. என்ன ராமாயணம்?

பா. ராமாயணம் கற்றுத்தரவேணும். பெரியவர்கள் உங்களுக்குத் தெரியுமென்று சொன்னார்களே.

வச. இதென்னடா இது! கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாயிருக்கின்றது! இப்பொழுது இராமாயணம் எங்கிருந்து வந்தது?

பா. அது சொல்லாமற்போனால் நான் சொல்லமாட்டேன்.

வச. இதென்ன தொந்திரவு! இராமாயணத்தைச் சொல்வதாவது இப்பொழுது உனக்கு? எத்தனை மாதம் பிடிக்கும்? இராமாயணமென்றால் சாமானியமா?

பா. உம்—இராமாயணம் எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.

வச. தெரிந்தால் உன்னைக் கேட்பானேன்?

பா. இராமாயணத்திலே நாலு பெயர் அண்ணன் தம்பிகள் வருகிறார்களே—அவர்கள் பெயர் தான் தெரியாது. மற்றதெல்லாம் தெரியும். அதுதான் தெரியவேணும்.

வச. ஓ!—அப்பா!—சுலபமாய் முடிந்தது வேலை! ஆனால், இந்த ராமர், லட்சுமணர், பரதர், சத்துருக்னர், இந்த நான்கு பெயரும் தெரியவேண்டுமோ?

பா. ஆ! அதான்! அதான்! அதான்!

வச. இதைக் கற்றுத்தருகின்றேன். நான் கேட்டதைச் சொல்கிறாயா?

பா. உம்.

வச. சரி!—நாலு பெயர், ராமர், லட்சுமணர், பரதர், சத்ருக்னர், சரிதானா?

பா. சரி—தான்.

வச. இனி சொல், எங்கே அந்தப் பெண்?

பா. உம்—உம்—அந்த நாலு பெயரென்ன?—லாமர்—

வச. லாமர் அல்ல, ராமர்; அதிருக்கட்டும், அந்தப் பெண்ணெங்கே?

பா. சொல்கிறேன்—இதற்குள் இது மறந்துபோய்விட்டதே! லாமர்—

வச. என்ன லாமர்? லாமர் அல்ல, ராமர், ராமர்! தெரிந்ததா?

பா. தெரிந்தது—என்ன கேட்டீர்கள்?

வச. அப்பா!—நேற்று கடலில் அடித்துக்கொண்டுவந்த பெண் எங்கே தெரியுமா?

பா. அது கேட்கின்றீர்களோ?—நேற்றைத்தினம் [illegible] போனோமா?—அப்புறம்—மறந்துபோய்விட்டதே—ராமர்—

வச. பப்ரவாயரே! இன்னொருதரம் லாமரென்றால் எனக்குக் கோபம் வரும். எத்தனை முறை சொல்வது நான்? ராமர்! ராமர்! ராமர்! தெரிந்ததா?

பா. ஓ! தெரிந்தது, தெரிந்தது!—ராமர்—ரட்சுமணர்—

வச. இதென்ன இழவாயிருக்கின்றது! ரட்சுமணர் அல்ல லட்சுமணர்.

பா. அதுதான்! லாமர், ரட்சுமணர்—

வச. சரி! பப்ரவாயரே! கடைசிதரம் சொல்கிறேன், இன்னொருதரம் தப்பாகச் சொன்னாயோ எனக்குக் கோபம் வரும், ராமர், லட்சுமணர் தெரியுமா?

பா. இப்பொழுது தெரிந்தது; கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது. உம்.—

வச. அப்பா! [illegible] சீக்கிரம் சொல்.

பா. ஐயோ! கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது—ஒரு பெயர்.

வச. என்ன?

பா. அப்புறம், சரதரா? பத்ருக்னரா?

வச. சுவாமி! சுவாமி!—தலை விதி!—பரதர்!

பா. பரதர்.

வச. சத்ருக்னர்!

பா. சத்ருக்னர்.

வச. இனிமேல் இதைப்பற்றிக் கேட்க வேண்டாம். கேட்டால் எனக்கு மிகவும் கோபம் வரும்.

பா. இல்லை, இல்லை.

வச. சொல் ஆனால்.

பா. என்ன அது?

வச. என்ன என்ன அது? அந்தப் பெண் எங்கே?

பா. அதுவா? சொல்கிறேன்.—நேற்று அங்கே போயிருந்தோமா?—உம்—சாயங்காலம்— அங்கே போயிருந்தபோது: கடலோரம் சாயங்காலம் போனோம்—

[விரல்விட்டு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்ணுகிறான்.]

வச. என்ன எண்ணுகிறாய்?

பா. மூன்று பெயர் ஞாபகம் இருக்கின்றது, நான்காவது மறந்து போய்விட்டது!—

வச. ஐயோ! இழவே!—சத்ருக்னர்!— அப்புறம் சொல்.

பா. ஆம் ஆம்! ஆம்!—என்ன கேட்டீர்கள்?

வச. என்ன! விளையாடுகின்றாயா. என்ன? எனக்குக் கோபம் வருமிப் பொழுது! சொல்லுகிறாயா என்ன?

பா. ஆ! ஞாபகம் வந்தது— பத்ருக்னர்— போயிருந்தோமா! சாயங்காலம்— கடலோரம்— அப்போ—

[[illegible] போய் விரல்விட்டு எண்ணுகிறான்.]

வச. [அவன் விரலைப்பிடித்துக்கொண்டு] கடைசி முறை சொன்னேன். இன்னொரு தரம் விரலை எண்ணினால் நான் போய்விடுவேன்! அப்புறம் ஒன்றும் கற்றுக்கொடுக்கமாட்டேன். சொல்கின்றாயா என்ன இப்பொழுது?

பா. வாத்தியார், கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது, இதோ சொல்லி விடுகிறேன்.— உம்— போயிருந்தோமா?

வச. எல்லாம் போய்தான் ஆயிற்றே, எத்தனைத் தரம்? அப்புறம்?

பா. முன்பு போக வேண்டாமா?

வச. உம்! போய் ஆயிற்று, அப்புறம்?

பா. போன பிற்பாடு— ஞாபகம் வரவில்லையே!

வச. அதெல்லாம் உதவாது. நன்றாய்க் ஞாபகப்படுத்திப் பார்.

பா. உம்—ஞாபகப்படுத்தினால் ராமர் சமாசாரம் ஞாபகம் வருகிறதே!—

வச. அதெல்லாம் வரக்கூடாது! அந்தப் பெண் எங் [illegible] ள், அதைமாத்திரம் சொல்.

பா. போயிருந்தோமா?—

வச. நான் வருகிறேன்!— போதும்! [போக முயல்கிறான்.]

பா. ஆ! ஞாபகம் வந்தது! ஞாபகம் வந்தது! இதோ சொல்கிறேன்.—

வச. அப்பா! இத்தனை இழவா அதற்கு? சொல்!

பா. போயிருந்தோமா— அப்புறம்— புஸ்தகம் காணமற்போயிற்று!

வச. இதை யார் கேட்டது? அந்தப் பெண் எங்கே? எங்கே? எங்கே?

பா. எந்தப் பெண்?

வச. நேற்று கடலோரம் அகப்பட்ட பெண்.

பா. எந்தக் [illegible]

வச. நேற்று நாமெல்லாம் [illegible]போயிருந்தோமே அந்தக் கடலோரம்.

பா. நாமெல்லாம் கடலோரம் போயிருந்தோமா நேற்று?

வச. சரிதான்! இந்த இழவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதுடன் குட்டிச் சுவரிடம் போய் முட்டிக்கொள்ளலாம். நான் வருகிறேன். [போக முயல்கிருன்.]

பா. [வசந்தகனைப் பிடித்துக்கொண்டு] வாத்தியார்! வாத்தியார்! ஒரே மனு! கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!

வச. என்ன?

பா. இந்த நாலு பெயரும் சரியாகச் சொல்கின்றேன். கேட்டு விட்டுப் போகவேண்டும்.

வச. சொல்லி அழு!

பா. லாமர்—உம்—உம்!—ராமர்—ரட்சுமணர்; அல்லவே!—லாமர், ரட்சுமணர், சரதர்—உம்—பத்ருக்னர்—உம்—சத்ருக்னர்—பரதர்—லாமர்—உம்—பர்க்னர்—ஆ! ஹா! வந்துவிட்டது! வந்துவிட்டது! ஷத்ருக்—பர்க்னர்—லாமர்—லங்கர்!—

வச. ஆஹா! [விடாது நகைக்கின்ருன்.]

பா. நன்ருய்ச் சிரிக்கீர்! நேற்றைத்தினம் அந்தப் பெண்ணை தேவி அரண்மனைக்கு ஒருவரும் அறியாதபடி கொண்டுபோகச் சொல்லி, என்னை அந்த வேலையில் [illegible]ளும்படி கட்டளையிட்டபொழுது, இப்படித்தான் சிரித்தார்கள்!—

வச. ஆ! ஆ! அரண்மனைக்கா எடுத்து[illegible] சொன்னுர்கள்?

பா. ஆமாம்—வாத்தியார், அந்தச் சிரிப்பை மாத்திரம் எனக்குக் கொஞ்சம் கற்றுக்கொடுத்துவிடவேண்டும்? எப்படி—ஹா! ஹா! ஹா! [நகைக்க முயல்கிருன்.]

வச. அப்பா! எப்படியாவது சமாசாரம் வெளிவந்ததே போதும். அந்தப் பெண் நம் அரண்மனையில்தானே யிருக்கிருள் இப்பொழுது?

பா. ஆமாம், அதை உம்மிடம் கூற வேண்டாம் என்ருர்கள் தேவி.

வச. சரி, இனிமேல் சொல்ல வேண்டாம்.

பா. சொல்ல வில்லை; நீர் அந்தச் சிரிப்புமாத்திரம்—

வச. நாளையாகட்டும்.— நான் மகாராஜாவிடம் போகவேண்டும். [விரைவுடன் போகிருன்.]

பா. அந்தமட்டும் நாம் ஒன்றும் சொல்லாமலே இந்த நாலு பெயரையும் கற்றுக்கொண்டோமே!

[லாமர்— ரட்சமணர்—லரதர்— பத்ருக்னர், என்று சொல்லிக் கொண்டே போகிருன்.]

காட்சி முடிகின்றது.

மூன்றாம் காட்சி.

இடம்—நந்தன வனத்தின் மாளிகையிலோர் உயர்ந்த மேன்மாடம்.

காலம்—சாயுங்காலம்.

வத்சராஜன், யௌகந்தராயணன், வசந்தகன் வருகிறார்கள்.

வ. மந்திரி யௌகந்தரா, தோழா வசந்தகா, கண்டீரா இன்று நமது கௌசாம்பி கண்ணெட்டிய தூரமட்டும் மணம் புரிந்தது போல் களிகொண்டு பொலிந்து நிற்கிறது! நோக்குதிர் ஒரு பால், அந்தணராற்றும் அருமறை ஒலியும், செந்தமிழ்வாணர் சிறப்புறு பொலிவும், வாதினில் வல்லார் வழக்குறு வியப்பும், நாதக மகலப் பழமை சொல் பண்பும், இரை கடலொலி யெனத் திரண்டெழுகின்றது; காணீர் மற்றிசை, இன்னிசையாழினர் இயக்குறு மொலியும், துன்னிய முழவும் தேனிசைக் கருவியும், கன்னியர் கந்தாம் கரந்தெழு மொலியுடன் பன்னிய நாதம், இன்னதெனப் பகரொணாது, பார்ப்பவர் மனங் கவர்ந்தெழுகின்றது; அதோ அங்ஙன், சோலைகளெங்கும் சூழ் தடாகத்தருகில், பாலியர் யாவும் பாவையர் தம்முடன், மாலைகள் பெய்தும் மண மலர் கொய்தும், ஏலவே நீரில் இறங்கி யாடியும், சொற்பல பேசி பற்பல விதமாய், விளையாடுகின்றனர். கற்புடை மங்கையர் கணவர் தம்முடன், அற்புத விதமாய் ஆடியும் பாடியும், தன் பெறு மகிழ்வின் நலங்கொண்டாடுகின்றார்; வீதியெங்கும் விழைவுறு வசந்தம் களிக்கும் பொலிவுடைக் காணுங்கால், அமரர் வாழும் அமராவதியோ, கமலநாதன் களிப்புறு நாடோ, செந்நெல் மால் சேருந் தலமோ, [illegible] முழுமையும் [illegible] நகரோ, எனச் சந்தேகிக்கற் கிடமாகின்றது. இவை யனைத்திலும் உத்தமப் பொருளாய் உன்னுவதெது?

யௌ. அரசே, எப் பொருளை நோக்கினும் [illegible] தாயிருக்க, செப்புத லென்னே, இப் பெரும் பதியில்? [illegible] யாவும் இத் தகை மகிழ்விற்கும் ஏதுவான நாயன் [illegible] மாதலின்

உண்மையே உத்தமப் பொருளெனக் கொண்டேன்! ஏனெனில், பிரஜைகளை யெல்லாம் சுகமாய்ப் பேணுவித்து, சந்தோஷமாய் உற்சவம் கொண்டாடும் ஸ்திதியில் வைத்தவர் தாமேயாதலின் இக் காட்சியின் பெருமை தம்முடையதே!—குறையொன்றின்றி குடிகள் வாழ்வது, குற்றமிலாச் செங்கோல் மன்னன் செய் தவமன்றோ?

வ. தோழா யௌகந்தரா, என்னிடம் வாஞ்சை உன்னிய உன்னை இத்திறம் கூறு! உன்னாலன்றோ இந்நாட்டரசு எழில் பெற விளங்குவது? உன் உதவியின்றி என்னாலென்னாம்? அருந்திறலமைச்சனுன்னிடம் அரசை ஒப்புவித்தன்றோ, பெரும் பாரம் நீங்கினவனாய், சிற்றின்ப நுகரலானேன் நான்?

வச. அதிருக்கட்டும், அரசே, மந்திரியவர்களைக் கேட்ட கேள்வி என்னைக் கேட்கவேண்டாமோ? அவரைமாத்திரம்தான் கேட்கவேண்டுமோ?

வ. உன்னையும் கேட்கின்றேன், சொல்.

வச. இத்தனை ஜனங்களும் உற்சவங் கொண்டாடுவது என் பொருட்டுத்தானே?

வ. உன் பொருட்டாவது?

வச. ஐயையோ! இதுவும் தெரியவில்லையா? வசந்தோற்சவம் கொண்டாடுவது வசந்தகன் பொருட்டுத்தானே?— என் ஐயா மந்திரியாரே?

யௌ. ஆம் [illegible]; வசந்தத்துக்கும் வசந்தனுக்கும் வித்தியாசம் கொடுக்க[illegible] [illegible] மதன், நீ மதோன்மத்தன்!—

காஞ்சனமாலை, [illegible]சங்கதையும் இன்னும் இரண்டு தோழியருடன் வருகின்றனர்.

வ. வசந்தகா, தேவியின் தோழியர் நம்மை நோக்கி வருகின்றனர்; என்ன விசேஷம் வினவி வா.

வச. இதோ போய்வருகின்றேன்.

[படியின் வழியாக இறங்கி வரும்போது எதிராக வரும் தோழியரை நோக்கி]

ஓ!

அன்ன நடையாளே!
மின்ன லிடையாளே!
கன்னல் மொழியாளே!
துன்னு மெழிலாளே!
என்ன விசேஷம்மோ?

தோழியர். இந்த விசேஷமே!—

[குங்குமம் சேர்ந்த நீரை [illegible] கன் தலையில் கொட்டி [illegible] பக்கங்களிலு மிருந்து [illegible] களை யிறைக்கின்றனர்கள்.]

வச. ஐஐயோ! இதென்ன? இதென்ன?

தோழியர். இதென்ன காலம் மறந்தீரோ?

[எல்லோரும் நகைக்கின்றனர்.]

வச. [திரும்பி அரச னிருக்கு மிடம் வேகமாய்ச் சென்று] அப்பா!—

வ. வசந்தகா, இதென்ன கோலம்?

வச. இந்தக் காலத்தின் கோலம்!—

வ. என்ன விசாரித்து வந்தனையா?

வச நா னெங்கு விசாரித்து வருவது? நான்தான் விசாரிக்கப் பட்டு வந்தேனே!—

[தோழியர் அரசனிடம் சென்று, அவன்மீது [illegible] பங்களைத் தூவுகின்றனர்.]

கா. ஜெயவிஜயீபவ! எம்பெருமானே! தேவியவர்கள் இந்தக் காலத்தில் செவ்வசோக மரம் உத்தியான வனத்தில் பூத்திருப்பதால் இவ் வசந்தோத்சவத்திற் குரிய மன்மத பூஜையை அதனிடம் செய்ய விரும்புகின்றதாகவும், தாம் [illegible] தயை செய்யவேண்டுமென்றும், விண்ணப்பம் செய்யச் சொன்னார்கள்.

வ. இதோ வந்துவிட்டதாகச் சொல்லுங்கள்; நீங்கள் போங்கள் முன்பு. [தோழியர் வணங்கிப் போகின்றனர்.]

யௌகந்தரா, வசந்தகா, வாருங்கள் நீவிரும்; வாசவதத்தை செய்யும் வசந்தன் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்வோம்.

[மூவரும் மேன்மாடியின் வழியே போகிறார்கள்.]

தோட்டத்தில் பூஜைக்குரிய புஷ்பம் முதலானவைகள் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களுடன் வாசவதத்தை, காஞ்சனமாலை, ரத்னுவளி, தோழியருடன் வருகின்றனர்.

வா. காஞ்சனு, சாகரிகா; பூஜைக்கு வேண்டிய பாத்திரங்கள் முதலான எல்லா வஸ்துக்களையும் கொண்டுவந்தீர்களா?

கா. கொண்டுவந் திருக்கின்றோம் அம்மா.

வா. சாகரிகா, நீ என்ன ஒருவாறு யிருக்கின்றாய்: எப்பொழுது பார்த்தாலும்? மற்றவர்களைப்போல் என்னுடன் தாராளமாகப் பேசுவதுமில்லை. உன்னுடைய பூர்விக விர்த்தாந்தத்தையும் கூறமாட்டேனென்கிறாய்? உனக் கென்ன மனக் கவலை? நாங்க ளெல்லாம் சந்தோஷமாய் வசந்தோற்சவம் கொண்டாடும்பொழுது நீமாத்திரம் மன வருத்தத்தோ டிருப்பானேன்? உனக் கென்ன குறை இங்கு, சொல்.

ர. தேவி, நான் விரும்பிய பொருள்க ளெல்லாம் இவ் வரண்மனையி லிருக்கும்பொழுது எனக் கென்ன குறை யிருக்கப் போகிறது?

வா. கணவ னில்லாக் குறை யொன்றுதானே?

ர. என்ன அம்மணி, விளையாடுகின்றீர்கள்!—

வா. ஆனால் வா, சந்தோஷ முகத்துட னிரு.— காஞ்சனு, நாம் பூஜைக்கு ஆரம்பிக்கலாமா?

கா. அம்மா, பூஜைக்கு வேண்டிய இன்னும் கொஞ்சம் நறு மலர்களைக் கொய்துகொண்டு ஆரம்பிப்போம்.

வா. ஆம், ஆம்; அப்படியே செய்வோம். வசந்த கால மாதலால் நம்முடைய உத்தியான வனம் நன்றாய்ப் புஷ்பித்து என்ன அழகாய் விளங்குகின்றது! இவ் வழகிய மலர்களைக் கொய்வோம் சீக்கிரம்.

[சந்தோஷமாய்ப்பேசிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் மலர் கொய்கிருர்கள்.]

கா. தேவி, தாம் வளர்த்துவரும் ஜாதி மல்லிகை என்ன ரமணியமாய்ப் புஷ்பித்து இருக்கின்றது பாரும்! இதோ இத னருகிலிருக்கும் மகாராஜாவின் பிரியமான செடியாகிய நவமாலிகையும் புஷ்பித்திருக்கின்றது! அதோ, அப் பெரிய புஷ்பத்தைப் பாரும், கண்டவர் மனம் கவருகின்றது! உமது மல்லிகைச் செடி காற்றி லசைந்தாடுவது அந்த நவமாலிகை மலரைப் பெற விரும்புவதுபோ லன்றோ இருக்கின்றது?

வா. சரிதான், சீக்கிரம் பறியுங்கள், நேரமாய்விட்டது.

ர. இம் மலர் என் மனம் கவர்கின்றது! [பறிக்கின்ருள்.]

கா. ஐயோ! சாகரிகா! என்ன இம் மலரைக் கொய்துவிட்டாயே? தேவியவர்கள் மகாராஜாவுக்குத் தான் கொடுப்பதற்காக வைத்திருந்தார்களே!

சா. ஐயோ! நான் என்ன செய்வது? எனக்குத் தெரியாதே!

வா. சரி! இனி என்ன செய்வது? போனால் போகட்டும், வாருங்கள், பூஜை ஆரம்பிப்போமா?—

ஒரு தோழி வருகிருள்.

தோ. தேவி, மகாராஜா உத்தியான வனம் வருகின்றதாக விரைவில் சொல்லி யனுப்பினர்.

வா. [ஒரு புறம் காஞ்சனையுடன்] காஞ்சன, இப்படி வா கொஞ்சம். நான் என்ன தப்பிதம் செய்தேன்! இந்தச் சாகரிகையை மகாராஜாவின் கண்ணெதிர்ப் படாதபடி வைத்துக்கொண்டிருந்தோமே, இப்பொழுது இங்கு மகாராஜா வருவாராயின்

இவளைப் பார்க்கும்படி நேரிடுமே?—

கா. ஆமாம், அம்மணி! விரைவில் ஏதாவது சொல்லி அனுப்பிவிடும் அந்தப்புரம்—

வா. ஆம், அதுதான் யுக்தி!—சாகரிகா, உன்னிடம் ஒப்புவித்த அந்த சாரிகைப் பக்ஷியை அந்தப்புரத்தில் தனியாக விட்டு வந்தனையே! இந்த வசந்தோற்சவ நாளில் அதன் கூண்டை யாராவது திறந்துவிடப்போகிறார்கள். நீ போய் அதை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண்டிரு. உன் கையிலுள்ள மலர் முதலியவைகளை எல்லாம் காஞ்சனமாலையிடம் கொடுத்துப் போ சீக்கிரம்.

ர. அப்படியே, அம்மா.

[பூஜைத் திரவியங்களைக் காஞ்சனையிடம் கொடுத்துப் போகிருள்.]

வா. அம்மட்டும் நல்ல யுக்தி செய்தோம்! இல்லாவிட்டால் இவ் வழகிய சிறுமி நம்மவர் கண்ணெதிர்ப்பட்டால் பிறகு சங்கடத்திற் கிடமாகும்.—காஞ்சன, இனி நாம் பூஜை செய்ய ஆரம்பிப்போம், நேரமாகின்றது.

கா. இதோ இந்தச் செவ் வசோகமரத் தடியில்தான் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

[தோழியர் அசோகின்கீழ் மன்மதன் விக்கிரகத்தை எழுந்தருளச்செய்ய வாசவதத்தை பூஜை செய்கிருள். ரத்னுவளி மறுபடியும் வந்து, அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி சமீபத்தில் மறைந்துகொண்டு நடப்பதைப் பார்க்கிருள்.]

ர. [தனக்குள்] அப் பட்சியைத்தான் என் னுயிர்த் தோழியாகிய சுசங்கதையிடம் ஒப்புவித்து வந்தேனே; அதற்கொரு குறையுமில்லை.—இங்கே நான் மறைவி லிருந்து ராணி செய்யும் பூஜையைப் பார்க்கின்றேன். நம்முடைய தந்தை தேசத்தில்

செய்யும் பூசனைக்கும், இங்கு நடப்பதற்கும் என்ன பேத மிருக்கின்றதோ கவனமாய்ப் பார்ப்போம்.— ராணி என்னை புஷ்ப சம்பிரணம்பற்றி இங் கிருக்க லாகாதென்று அனுப்பி விட்டதுபோல் தோன்றுகின்றது. ராணியும் காஞ்சன மாலையும் ஏதோ மறைவாகப் பேசினார்கள்! என்னவோ தெரியவில்லை — மகாராஜா இங்கு வரப்போகின்றாராம்; இங்கு வந்தது நானிருந்த நாட்களாகியும் என் கண்ணார ஒரு முறையாவது நான் பார்த்ததில்லை. எப்படியும் இங்கு இன்று வரப் போகின்றாரல்லவா? இந்த மறைவிடத் திருந்து பார்ப்போம்.— ஆ! என்ன? எனது இடது நேத்திரம் துடிக்கின்றது! என்னையு மறியாவண்ணம் எனக்கொரு சந்தோஷமுண்டாகின்றது! இதென்ன, என் மகாராஜாவைக் கண்ணாரக் காணப்போகின்றேன் என்னும் எண்ணத்தினாலோ? என்ன பிரயோஜனம்? அந்த ஆசையெல்லாம் அன்றோடு விட்டேனே! ஆயினும், என்ன ஆச்சரியம்! மகாராஜாவை நான் ஒரு முறையும் பார்த்தவளல்ல, அப்படியிருந்தும் அவரைப் பற்றி நினைக்கும்பொழுதெல்லாம் அடங்கா இன்பமெனக்குண்டாவதேன்? இதுவோ காதல்? காணுமுன் காதல் கொள்வார்களோ?— ஹா! நம் நெஞ்சே நினைத்ததென்ன? இப்பொழுது நடந்ததென்ன?— என் [illegible] யாகின்றதெல்லாம்!

[வத்சராஜன் வந்து ராணியின் பின்புறம் உட்கார்ந்து கொள்கிறான். அவன்பின் யௌகந்தராயணனும், வசந்தகனும் வந்து ஒருபுறம் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.]

ஹா!— இவர்தானோ!— இவர்தானோ!— இவர்தானோ என் பிராணநாதர்!— என் பிராணனைக் கவரும் நாதா! நான் இவ்வரண்மனையி லிருந்தும் இதுவரையில் உம்மை என் கண் குளிரக் கண்டு மகிழாது என் வாழ் நாட்களை வீணாகக் கழித்தேனே! என் கண்களைக் கவரும் காதலா, உம்மைக் காண

நான் இரண்டே கண்களைப் பெற்றேன்!— ஹா! நம்மை இங்கு யாராவது பார்த்துவிடப் போகின்றார்கள் இந்த ஸ்திதியில்! ஐயோ! என் துர்ப்பாக்கியத்தை என்னென்று [illegible]? இவ் வண்ணம் வென்ற ஆடவருக்கே நான் வாழ்க்கைப் படும்படி [illegible]மானிக்கப்பட்டு, என் பிதா என்னை யிங் கனுப்பியிருக்க, இவரை அஞ்சாது நான் நேரிற் காணவும் சக்தி யற்றவளாய் இந்த ஸ்திதிக்கு வரவேண்டியதோ? ஓ! இப்பொழுது தெரிகின்றது மகாராணி என்னை இங் கில்லாதபடி போகச் சொல்லி அனுப்பிவிட்ட காரணம்! எங்கு நான் இங் கிருந்தால் இம் மகா புருஷனைக் கண்டு காதல் கொள்கின்றேனோ என்று அனுப்பியிருக்கவேண்டும். இவரை நான் நேரிற் காணுமுன்னே இவர்மீது காதல் கொண்டேனே! அதனைத் தடுக்க இனி யாவரால் முடியும்?— காதலா! உம்மைக் காணுமுன்னமே காதல் கொண்ட இம் மாது நேரிற் கண்ணாரக் கண்டபின் என் செய்வாள், எப்படி உயிர்தரிப்பாள், உம்மையடையாது?— உம்முடைய காதலைப் பெற்று உமது மனைவியாகாவிட்டால் நான் உயிர் தரிப்பேனோ இனி இப் புவியில்?— ஐயோ! நீர் அங்கத்துடன் அருகி லிருந்தும் தேவி வேறு எங்கேயோ பூஜை செய்கின்றனளே! என் மனதைக் கவரும் மதனா! உமக்கே நான் பூஜை செய்கின்றேன்! ஏற்றுக்கொளும்! இதோ நீர் விரும்பிய புஷ்பம்!

[ஒரு புஷ்பத்தை [illegible] எங்கிருந்தோ எறிகிறாள். [illegible] யாதவனுக்கு [illegible] பாதத் [illegible] அரசர் எடுத்து [illegible] கொள்கிறான்.]

ஹா! என் பூஜாபலம் இன்றே நிறைவேறியது! அதோ அப் புஷ்பத்தின் [illegible] மிடுகின்றார். பிராணநாதா! ஐயோ! அம் மலரா யிருக்க லாகாதா இக் ஷணம் நான்? [அரசனைப் பூசிக்கிறாள்.] ஐயோ! அதோ சுசங்கதை என்னைத் தேடுகிறாள். என்னைத் தேடி இங்கு வருவாளாயின் நான் இங் கிருப்பது வெளியாகிவிடும். நான் என் காதலரை விட்டுப் போக வேண்டும். என் பிராணனை யாளும் நாதா! நான் போய்வரு

கின்றேன்! போய்வருகின்றேன்!— கடைசி முறை பார்த்து விட்டுப் போகின்றேன் கண்குளிர!— இன்னொரு முறை!— கடைசி முறை— நான் வருகின்றேன்! வருகின்றேன்!— பிராணநாதா, வருகின்றேன்! எப்படியும் உம்மைப் பெறு கின்றேன்! [மறைவிலிருந்து போகிறான்.]

வா. [பூஜையை முடித்து] மகாராஜா வந்துவிட்டனரா?— [திரும்பிப் பார்த்து] ஹா! பிராணநாதா! எப்பொழுது வந்தீர்?

வ. கண்ணே! முன்பே வந்தேன், ஆயினும் நீ பூஜையிலிருப் பதைக் கண்டு இப்பொழுது அதனைக் கலைக்கலாகாதெனப் பின்புறமாய் நின்றிருந்தேன்.

வா. [தோழியரை நோக்கி] என் நீங்கள் அது முன்பே யென்னிடம் கூறவில்லை?

வ. கண்ணே, அவர்கள்மீது கோபியாதே வீணில்; நான்தான் கூற வேண்டாமென்று சொன்னேன்.— பூஜை முடிந்ததா?

வா. ஆம், பிராணநாதா! அங்கு பூஜை முடிந்தது. இனி தாம் பூஜை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

வ. கண்ணே, உனக்கேனிந்தக் கஷ்டம்?

வா. ஒரு கஷ்டமுமில்லை, பிராணநாதா! இப்படி இந்த ஆசனத்தி லுட்காரும்.

[அரசன் ஒரு ஆசனத்தில் உட் காருகிறான். அரசி அவனுக்குச் சந்தனம், புஷ்பம், பழம் முத லியன கொடுக்கிறாள்.]

காஞ்சனா, மற்றைய வர்களுக்கும் பிரசாதம் அளிப்பாய்.

[காஞ்சனை மற்றோர்க்கும் பிரசாதம் கொடுக்கிறாள்.]

யௌ. [பிரசாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு] மகாராணியின் பாக்கியம்.

வா. வசந்தகனுக்கும் கொடு.

வச. வசந்தகனுக்—கும் கொடு.—காஞ்சனா! நீ கொடுத்தால் நான்

வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன். எங்கே என் சுசங்கதை?

கா. சுசங்கதை இங்கேயில்லை; ஆனால் சும்மா இரும்.

[சற்று தூரத்தில் தாம்பாளத்தை வைத்துவிடுகிறாள்.]

வச. அப்பா! நீ கொடுக்காவிட்டால் நானாக எடுத்துக் கொள்ளு கின்றேன்.

[தாம்பாளத்திலுள்ள யாவும் எடுத் துக்கொள்கிறான்.]

வா. வசந்தகா, என்ன அவ்வளவையும் எடுத்துக்கொண்டனையே? இதோ பாப்ரவ்யன் வருகின்றான், அவனுக்கும் கொஞ்சம் கொடு.

நான்கு மூலைகள் [illegible] பெட்டி யொன்றுடன்

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

வச. ஆ! வா ஐயா! வா ஐயா! நல்ல சமயத்தில்தான் வந்தாய்!— அம்மணி; இவருக்கு நான் பூசை கொடுப்பதா?

பா. வேண்டாங்கள்!

வச. பார்த்தீர்களா, வேண்டாமாம். [தின்ன ஆரம்பிக்கின்றான்.]

வா. வசந்தகா! பூசையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம். கொஞ்சம் பிரசாதம் கொடு.

வச. அப்படியோ?—வா ஐயா, இப்படி உட்கார். நம்மிருவருக் கும் இதில் சரி பங்கு! இதோ வாழைப் பழமிருக்கின்றதே அதில் தோல் எல்லாம் உன்னுடையது, உள்ளே இருப்ப தெல்லாம் என்னுடையது! இந்த ஜம்புநாவல்பழமிருக்கின் றதே அதில் தோல் எல்லாம் என்னுடையது, உள்ளே இருக் கின்றதெல்லாம் உன்னுடையது! தெரிகிறதா?

வா. வசந்தகா! விளையாடாதே, ஏதாவது கொடு பாபம்.

வச. இதோ கொடுக்கின்றேன்,— சாப்பிடு ஐயா!

[வாழைப்பழம் ஒன்றை அவன் முன் வைக்க — அவன் அதன் தோலை நீக்கி விழுங்க ஆரம்பிக்கிறபோது பிடுங்கிக்கொள்கிறான். பாப்ரவ்யன் மேலுங் கீழுமாகப் பார்த்து விழிக்க யாவரும் நகைக்கிறார்கள். இப்படியே இரண்டு மூன்று முறை வசந்தகன் பாப்ரவ்யனை யேமாற்றுகின்றான்.]

பா. எனக்கு வேண்டாங்கள் இனிமேல்.

வச. பார்த்தீர்களா, அவருக்கு வேண்டாமாம்.

வா. போதும் நீர் கொடுத்தது!—பாப்ரவ்யா, நீ வீட்டிற்கு மூட்டை கட்டிக்கொண்டு போ.

வச. பாபம்! போனாற்போகிறது. [illegible]ம் மூட்டையை; என்ன ஐயா இது, இதில் முடிச்சுகள்?

பா. அது சொல்லக்கூடாதுங்கள்.

வச. சொல்லக்கூடாதா? என்ன முடிச்சு? அவிழ்த்துப் பார்ப்பதா?

பா. ஐயையோ! வேண்டாம், வேண்டாம்!

வச. பின்னை என்ன சொல்லும்?

பா. நீங்கள் சொல்லக்கூடாது உம்மெதிரில் என்றீர்களே?

வச. நான் என்ன சொல்லக்கூடாதென்றேன்? என்ன ஐயா இது?

[முடிப்பொன்றை யவிழ்க்க அதில் யாதொன்று மில்லாதிருக்கின்றது.]

பா. ஐயையோ! ஒன்று போய்விட்டது! போய்விட்டது!

வச. என்ன போய்விட்டது? என்ன ஐயா இது?

பா. இது ஒருத்தர்!

வச. என்ன ஒருத்தர்?

பா. அது இன்னொருத்தர்—அது மூன்றாவது ஒருத்தர்.

வச. யார்?—என்ன பயித்தியமா?

பா. இல்லையுங்கள்! சொன்னால் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!

வச. இல்லை சொல்லும்.

பா. [முடிப்பொன்றைக் காட்டி] இது லாமி !—

வச. ஓஹோ! போதும்! போதும்! போதும்! ஐயோ! போதும்!

[எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் வைதாளிகர் அந்திப்போதை அறிவிக்கின்றார்கள்.]

வ. [எழுந்திருந்து] பிராணநாயகி, இப்படி வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததில் நம்மையும் அறியாதபடி பொழுது போய்விட்டது பார்த்தனையா? இருட்டிவிட்டது; அதோ சந்திரன், இப்பொழுதுதான் உதயமாகின்றான்; பார்த்தனையா?

வா. பிராணநாதா, அது ஏன் சந்திரன் இப்பொழுது அவ்வளவு பிரகாசமாய்த் தோற்றவில்லை?

வ. கண்மணி, உன் வதனத்தைக் கண்டு மதி மழுங்கினான்!

வா. அல்லது உதயனனாகிய உம்மைக் கண்டு மதி குறைந்தானோ?

வ. [நகைத்து] சரிதான்! வா போவோம் அரண்மனைக்கு—யௌகந்தராயணரே, வசந்தகா, விடை பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

[அரசனையும், அரசியையும் அவ்விருவரும் வணங்குகிறார்கள்.]

வச. இந்த பப்பரவாயருக்கும் விடையளியும்.

வா. வசந்தகா, உனக் கெத்தனை முறை கூறியிருக்கின்றேன் இவனைப் பாப்ரவ்யன் என்றழை என்று?

வச. அப்படித்தானே அழைக்கின்றேன் பப்பரவாயன் என்று.

வா. மறுபடியும் பார்!

வச. என்ன அம்மணி! சரியாகத்தானே சொன்னேன்—பப்பரவாயன்!

வா. பாப்பிரவ்யன்!

வச. ஆமாம், அம்மணி, பாப்பிரவ்யன் என்று வாயில் வரவில்லையே?

வா. இப்பொழுதெப்படி வந்தது?

வச. பாப்பிரவ்யன் என்று சொல்ல வாயெடுக்கின்றேனா, அது பப்பரவாயன் என்று முடிகின்றது; நீங்கள் வேண்டுமென்றால் பாருங்கள்.

[பாப்ரவ்யன் என்றாரம்பித்து பப்பரவாயன் என்று முடிக்கிறான்.]

வா. சரி! உன்னுடன் பேசுவதிற் பிரயோசனமில்லை.—வாரும் பிராணநாதா.

[ஒருபுறம் அரசனும் அரசியும் போகிறார்கள். மற்றொருபுறம் யௌகந்தராயணன், வசந்தகன், பாப்ரவ்யன் முதலானோர் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகின்றது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—அரசியின் தோட்டம். காலம்—காலை.

ரத்னாவளி வருகிறாள்.

ஆ! பெண் புத்தி பின் புத்தி என்பது உண்மைதான்! இல்லாவிடின் நான் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்த பிறகு மகாராஜாவின் மீது காதல் கொள்வேனோ? மனமே, நீ என்ன மதிமோசம் போயினை! பெறற்கரிய வத்சராஜன்மீது நீ காதல்கொண்டு பெறப்போகின்ற பயனென்ன? ஒரு முறை கண்டவுடன் உன்னை இக்கோலங் கண்ட அவரையேன் இவ்வாறு நாடுகின்றாய்? உன்னை இத்தனை காலம் போஷித்துவந்த என்னைவிட்டு ஒருதரம் பார்த்த அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தனையே! ஐயோ! உன்னைத் தூஷிப்பதிற் பயனென்ன? அனங்கன் விடும் வாளிக்கஞ்சி அரசனிடம் போய்ச்சேர்ந்தாய் நீ—அபயமென்று! அவருன்னைக் காப்பாற்றப் போகின்றாரோ? அவரோ வாசவதத்தையின் வலையிற் சிக்கியிருக்கின்றார். சீ! ராணியை வீணில் வெறுப்பானேன் நான்? பிராணநாதா! உம்மைக் கண்டயார்தான் உம்மீது காதல் கொள்ளமாட்டார்கள்?—அவரவர்கள் கொடுத்துவைத்ததுதானே கிடைக்கும்! வாசவதத்தை கொடுத்துவைத்தவள், அனுபவிக்கின்றாள், நான் கொடுத்துவைத்த திவ்வளவுதான்—ஐயோ! விதியே! விதியே!—உம்—என் பிராணநாதரை நேரிற் காணக் கொடுத்துவைக்காமற் போனாலும் படத்திலாவது எழுதிக் கண்டு கண் குளிர்கின்றேன்.—ஐயோ, பிராணநாதா, உம்மை நேரிற் கண்ட கண் இதனைக் கண்டெவ்வாறு சகிக்கும்!

[அரசனைப்போல் சித்திரமெழுதுகிறாள்.]

பின்புறம் சுசங்கதை வருகிறாள்.

சு. இதுதான் நிபுணிகை குறித்த இடம்.—ஆ ! அதோ இருக்கின்றாள் சாகரிகை. நான் வந்ததையும் பாராது ஏதோ மிக்க கவனத்துடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றாள். என்ன எழுதுகின்றாள் ? மறைந்து பார்ப்போம் அதை.—ஓ ! மகாராஜாவின் படம் ! சரிதான், நாம் நினைத்தபடி ஆயிற்று ! அன்னப்பட்சி தாமரைத் தடாகத்திலேயே நாடும் !—

ர. ஐயோ ! என் காதலரின் படத்தை நான் கண்டு மகிழாதபடி என் கண்ணீர் மறைக்கின்றதே !

[கண்களிற் சிந்தும் நீரைத் துடைக்கப் பிறகு சுசங்கதையைச் சமீபத்திற் கண்டு படத்தை மறைத்துக்கொள்கிறாள்.]

உட்கார், என்ன சமாசாரம் ?

சு. ஒன்றுமில்லை ;—சாகரிகா, நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றாய் தனியே இங்கு ?

ர. ஒன்றுமில்லை.

சு. உம்.— அந்தப் பலகையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தது கூட ஒன்றுமில்லையோ ?

ர. அதை எப்படிப் பார்த்தனை நீ ?

சு. பார்த்தேன் ; உனக்கென்ன ? யாருடைய படம் அது ? பார்க்கலாம் காட்டு இப்படி. உனக்குப் படம் எழுதத் தெரியுமா இல்லையா பார்ப்போம். கொடு இப்படி.

ர. வேடிக்கைக்கு எழுதினேன். இந்த வசந்த காலத்திற் குரிய மன்மதனை எழுதினேன், வேறொன்றுமில்லை. அதை நீயேன் பார்க்கவேண்டும் ? அழித்துவிடுகின்றேன் நான்.

சு. அழிக்காதே, கொடு இப்படி— [வாங்கிப் பார்த்து] என்ன அழகாயிருக்கின்றது ! ஆனால் ஒன்றுதான் குறைவாயிருக்கின்றது ! அதைப் பூர்த்திசெய்கின்றேன்.

[தானே ரத்நாவளியின் உருவை அரசன் உருவின் பக்கத்தில் எழுதுகிறாள்.]

ர. [கோபித்து] சுசங்கதா ! இதென்ன இது ? என் உருவை எழுதினையா பக்கத்தில் ?

சு. வீணாகக் கோபித்துக் கொள்ளாதே என்மேல். நீ மன்மதனை எழுதினாய், அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதிதேவியைப் பக்கத்தில் எழுதினேன் ! அவ்வளவுதானே ! இதற்குக் கோபமா ?— விளையாட்டு அப்புறம் இருக்கட்டும். சாகரிகா, உண்மையைக் கூறு என்னிடம், உனக்குப் பயமென்ன ?

ர. [தனக்குள்] ஐயோ ! நமது தோழி உண்மையை அறிந்துகொண்டாள், இனி ஒளிப்பதிற் பயனில்லை !— பிரியசகி ! நான் என்ன சொல்லுவது ? எனக்கு வெட்கமாயிருக்கின்றதே !— நான் சொல்வதை நீ ஒருவரிடமும் கூறுவதில்லையென்று பிரமாணஞ்செய்.

சு. சாகரிகா, நீ வெட்கப்படுவானேன் ? உன்னையொத்த பேரழகுடையவளின் மனம் அரசரை நாடியது ஓர் ஆச்சரியமோ ? பெரும் நதி சாகரத்தையே சேருமன்றோ ?—உன் மனதை நான் ஒருவருக்கும் வெளியிடேன், அஞ்சாதே. எங்கே ஒரு வேளை இந்தப் பட்சி பிதற்றிவிடுகின்றதோ என்றுதான் நாம் யோசிக்கவேண்டும். ஒன்றும் ஒளியாது உன் உள்ளத்தைச் சொல்.

ர. பிரியசகி, நானென்ன செய்வேன் ? இந்தத் தாபம் என்னால் தாங்க முடியவில்லையே !— [சயனித்துக்கொள்கிறாள்.]

சு. என் ஆருயிர்த் தோழி, மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள், ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம்— இதோ நான் அருகிலுள்ள இந்தத் தடாகத்தினின்றும் தாமரை இலைகளைக் கொண்டு வருகின்றேன்.

[சில தாமரை யிலைகளால் ரத்நாவளியின் தாபத்தைத் தணிக்கிறாள்.]

ர. பிரியசகி ! போதும், போதும் ! இவைகளை எடுத்துவிடு ! இவைகளால் என் தாபம் ஒழியுமோ ? நான் பெறுதற்

க்ஷத்திரியமான புருஷன்மீது காதல் கொண்டுவிட்டேன்! இதனால் நான் ஒரு பயனும் அடையப்போகிறதில்லை! என் காதலையோ என்னால் அடக்க முடியவில்லை!—அவர் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப்போகிறதில்லை!— நான் இறப்பதே நலம்.

[மூர்ச்சிக்கிறாள். தோழி விசிறுகிறாள்.]

சு. ஐயோ! விரகத்தால் மூர்ச்சையானாள்!—

[உள்ளே உரத்த சப்தமாய் "ஆ! பிடியுங்கள் பிடியுங்கள்! குரங்கு அறுத்துக்கொண்டு வருகின்றது! பிடியுங்கள் பிடியுங்கள்!" என்று கேட்கிறது.]

சாகரிகா! எழுந்திரு! எழுந்திரு! அந்தக் குரங்கு இவ்விடம் ஓடிவருகின்றது!—

ர. ஐயோ! நாம் என்ன செய்வது?

சு. இப்படி வா! இச் செடி மறைவில் ஒளிந்துகொள்வோம்.

[சித்திர மெழுதிய பலகையைப் போட்டுவிட்டு இருவரும் ஓர் ஒளிந்துகொள்கிறார்கள். அங்கே குரங்கொன்று குதித்து பட்சியின் கூட்டைத் திறந்துவிட்டு ஓடிப்போகின்றது. பட்சியும் பறந்தோடிப் போகின்றது.]

மறுபடியும் ரத்னவளியும், சுசங்கதையும் வருகிறார்கள்.

ர. அப்பா! போய்விட்டது அந்தக் குரங்கு! சுசங்கதா, அந்தச் சித்திரப் பலகை எங்கே? எங்கே வைத்தாய்? யாராவது பார்த்துவிடப்போகின்றார்கள்.

சு. அதிருக்கட்டும், இப்பொழுது, இந்தப் பாழும் குரங்கு இந்தக் கூண்டைத் திறந்து சாரிகையை வெளியில் விட்டுவிட்டதே! ஐயோ! அதைச் சீக்கிரம் ஓடிப்பிடிப்போம். இல்லாவிட்டால் மகாராணி மிகவும் கோபிப்பார்கள்! அன்றியும் நாம் பேசியதை எல்லாம் இது சொல்லிவிடும் யாருக்காகிலும். வா போவோம் சீக்கிரம். [இருவரும் வேகமாய்ப் போகிறார்கள்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. தம்பி!

டா. அண்ணா!

பா. இப்பொழுது நாம் அரண்மனை அருகில் வந்திருக்கிறோம், நிரம்ப ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.—ஒன்றும் பேசாதே, எது கேட்டாலும் ஆமாம் என்று சொல்லிவிடு. 'தெரியுமா?

டா. ஆமாம்!

["அதோ குரங்கு! அதோ குரங்கு!" என்று உள்ளே சந்தடி கேட்கின்றது.]

பா. [பயந்து] ஆ! குரங்கா?

டா. ஆமாம்! [நகைத்துக்கொண்டே]

பா. ஐயோ! எங்கே? எங்கே? [நடுங்குகிறான்.]

டா. ஆமாம்!

பா. ஐஐயோ! சரியாகச் சொல்லடா தம்பி! சரியாகச் சொல்!

டா. [உரத்து] ஆமாம் அண்ணா!

பா. ஆ! அதோ வருகின்றாற்போ லிருக்கின்றதே!

டா. ஆமாம்!

[வேகமாய்ப் பாப்ரவ்யன் ஒளிந்து கொள்ள, டாமரவ்யன் சாவகாசமாய்ப் பின்தொடர்கிறான்.]

வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. என்ன ஆச்சரியம்! கந்தநாசன் கூறியது உண்மையே! காலமல்லாக் காலத்திலும், இம் மல்லிகை அவனாற் செய்யப்பட்ட தோகதத்தினால் எப்படி புஷ்பித்திருக்கின்றது! நான் மகாராஜாவிடம் போய் இதைச் சொல்கின்றேன். பக்கத்திலிருக்கும் ராணியின் மாதவியைப் பார்த்து நகைப்பதுபோலன்றோ இருக்கின்றது!—

டா. [உள்ளிருந்தபடியே] ஆமாம்!

வச. அட்டா! இது யார் இங்கே ஒளிந்துகொண்டிருக்கின்றது?

ஆ! இரண்டு பெயர்!—பப்பரவாயரே! என்ன செய்கிறீர் இங்கே இது யார்? [இருவரும் வெளியே வருகின்றனர்.]

பா. வாத்தியார், கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது, இவன்—

டா. ஆமாம்!

வச. யார்?

பா. நான் முன்பே சொன்னேனே—

டா. ஆமாம்!

வச. என்ன?

பா. மகாராஜாவிடம் மந்திரி வேலைக்கு—ராஜாவி அவர்கள்—ஒருவன் வேண்டுமென்றார்களே—

டா. ஆமாம்!

பா. வாயை மூடிக்கொள்.

வச. மந்திரி வேலைக்கா?— யார் இவன்?

பா. இவன்—என் தம்பி!

டா. [வாயை மூடிக்கொண்டே] ஆமாம்.

வச. [நகைத்து] ஓ! சரிதான்! சரிதான்! சரியான மந்திரி!—என்னய்யா! நீ என்ன, முழுப் பைத்தியமோ?

டா. ஆமாம்!

வச. சரி! சரி! கேட்கவேண்டியதில்லை.— அதோ மகாராஜா வருகின்றார். இப்பொழுது நீங்கள் இருக்கவேண்டாம். இன்னொரு வேளை பார்த்துக்கொள்வோம். போங்கள்!—

ப. தம்பி, குடியைக் கெடுத்தாயடா!

டா. ஆமாம் அண்ணா!

ப. [தலையில் அடித்து] உன்னை எதைக் கேட்டாலும் ஆமாம் என்று சொல்லச்சொன்னேனே?

டா. [அழுதவண்ணம்] ஆமாம்! அண்ணா!

ப. தலைவிதி! தலைவிதி!

வச. பப்பரவாயரே! இந்த அமிந்திரி பெயரென்ன?

ப. டாமரவய்யன்.

வச. ஓ! சரிதான். பப்பரவாயன் தம்பி டமாரவாயன்! போங்கள், போங்கள் சீக்கிரம்.

[பாப்பரவய்யனும் டாமரவய்யனும் போகிறார்கள்.]

யோசித்தவண்ணம் வத்சராஜன் வருகிறான்.

வ. தேவி அதைக் கண்டாளாயின் கோபிப்பாள்! மலர்கள் எங்கணும் விளங்க இது தன் மாதவியினும் சிறந்து விளங்குவதைக் கண்ணுற்றால் மாது மனங் கோணுவாள்! அவள் கோபத்தை எங்ஙனமாவது நாம் சாந்தப்படுத்தவேண்டும். நேற்றிரவு இம் மலரொன்றை நான் சூடியிருந்தேனென்று மல ரணையில் ஊடினாள்.

வச. ஜெயவிஜயீபவ! அரசே! அதிர்ஷ்டம் நம்முடைய பக்கம்தான்.

வ. ஆம், தோழா; ஆயின் கோபம் வாசவதத்தையின் பக்கமாயிருக்குமே, அதற்கென்ன செய்வது என்று யோசிக்கிறேன்!—என்ன அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக்கின்றது! மல்லிகைகளின் செயலே செயல்! கால மல்லாக் காலத்திலு—

வச. அரசே, அதென்ன கேட்டீர்?

வ. என்ன?—

வச. எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது! வாரும், வாரும்! ஓடிப் போய்விடுவோம். [வற்புறுத்தி யிழுக்கின்றான்.]

வ. என்ன பயித்தியக்காரனாயிருக்கின்றனை?— என்ன சமாசாரம்?— ஏன் உடல் நடுங்குகின்றது?—

வச. அதோ—அந்த—பகுள மரத்திலிருந்து ஒரு பிசாசு பேசுகிறது!—

வ. மூடனாயிருக்கின்றாய்! இதென்ன பயம்? இப்பொழுதாவது பிசாசு பேச்சுவதாவது! நில்!

வச. ஐயோ! நன்றாய்ப் பேசுகின்றது!—நம்பாவிட்டால் நீர் போய்க் கேட்டுப்பாரும்.—

வ. [முன் வந்து] ஆம், எனக்கும் ஒரு குரல் கேட்கின்றது! மெல்லியதாயும், மனோஹரமாயும், ஸ்திரீயின் குரலைப்போல் இன்பந் தருவதாயு மிருக்கின்றது!—சிறு குரலா யிருப்பதால் மைனாவின் குரலா யிருக்கவேண்டும்!—ஆ! அதோ பார்த்தனையா உட்கார்ந்திருக்கின்றது?

வச. மைனாவா?

வ. [நகைத்து] ஆம், ஆம்! அதோபார் மைனா!

வச. ஆனால் அந்த மைனாவைப் பார்த்தா பிசாசென்று இப்படிப் பயந்தீர்கள் சற்று முன்பாக? ஐயோ! இந்த வெட்கத்தை [illegible]ன் சொல்வது நான்?

வ. ஓகோ! வசந்தகா! நீ பயந்ததை என்மீது சாற்றுகின்றனையா? ஓ!—

வச. நானோ பயந்தேன்? கொஞ்சம் பொறுங்கள் காட்டுகின்றேன்,—கர்வம் பிடித்த பட்சியே! நான் பிராம்மணனென்று கொஞ்சமாவது மரியாதையில்லாமல் பேசுகின்றாயா? அப்படியே இரு கொஞ்சம். இந்த வளை தடியால் விளாம்பழத்தை வீழ்த்துவதுபோல் உன்னை வீழ்த்துகின்றேன்.

வ. பொறு! பொறு! அது என்ன இனிப்பாய்ப் பேசுகின்றது? அதைத் துரத்திவிடாதே.

வச. என் வீரத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீரா?

வ. ஆம், ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன்.

வச. ஆனால் சரி! என்ன பேசுகின்றது கேட்போம்.—ஓ!—அது பேசுகின்றதைச் சொல்கிறேன் கேளும்.—இந்த பிராம்மணனுக்கு ஏதாவது பட்சணம் கொடுங்கள்—

வ. இது தவிர வேறு ஒன்று முனக்குத் தெரியாதா? எப்பொழுது பார்க்கினும் தின்டியே வேலை!—நன்றாய்க் கவ

னித்துக் கேள் என்ன சொல்கிறதென்று. அக் குரல் என்ன இனிப்பா யிருக்கின்றது!—

வச. [கேட்டுச் சொல்லுகின்றான்.] "யாருடைய படம் அது?—வீணாகக் கோபித்துக்கொள்ளாதே—நீ மன்மதனை எழுதினால் அந்த மன்மதனுக் கேற்ற ரதிதேவியை எழுதினேன்"—ஐயோ! இதற் கர்த்த மென்ன?—

வ. ஓ! யாரோ ஒரு பெண்மணி தன் காதலன் படத்தை வரைந்து தன் தோழியிடம் அது காமன் படமெனக் காண்பித் திருக்கவேண்டும். அத் தோழி உண்மை யறிந்து இவள் மறைத்ததை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு அவள் உருவினையே ரதிதேவியென எழுதி யிருக்கவேண்டும்.

வச. ஆமாம், அப்படித்தா னிருக்கவேண்டும்.

வ. பேசா திரு. மறுபடியும் பேசுகின்றதைக் கேள்.

வச. [உற்றுக் கேட்டுச் சொல்கிறான்.] "நீ வெட்கப்படுவானேன்? உன்னை யொத்த பேரழகுடையாள் ம[illegible] அரசரை நாடியது ஓர் ஆச்சரியமோ?"

வ. சரிதான், சரிதான்.

வச. உங்களுக்குத்தான் தெரியுமென் றெண்ணிவிடாதீர்கள்; இது பேசியாகட்டும்; நான் எல்லாம் சொல்லுகின்றேன். பலகையி லெழுதப்பட்டிருக்கும் பெண் மிக ரூபவதியா யிருக்கவேண்டும். சந்தேகமில்லை. அது யாரென் றெனக்குத் தெரியும்!—

வ. சமுத்திரத்தி லகப்பட்டதுபோல் கனவு கண்டனையே அப் பெண்ணை?

வச. கனவோ நினைவோ கொஞ்சம் பொறும்.

வ. ஆமாம், இப்பொழுது கேள்.

வச. சரிதான், கேட்டீரோ இப்பொழுது சொன்னதை?—"இவைகளை எடுத்துவிடு, இவைகளால் என் தாபம் தணியுமோ?"

வ. தெரிகின்றது.

வச. அடடே! என்ன பேசுகின்றது! என்ன பேசுகின்றது!— எல்லாம் அப்புறம் விளங்கச் சொல்கிறேன்.

வ. கெட்டிக்காரன் தான்,—இப்பொழுது கேள்.

வச. ஓகோ! ஆடடா! பாட்டல்லவோ பாடுகின்றது!

வ. என்ன பாடுகின்றது? உற்றுக் கேள்.

வச. எனக் கம்மாதிரி பாட வராது. கேட்டதைச் சொல்கிறேன். "நான் பெறுதற்கு அசாத்தியமான புருஷன் மீது காதல்கொண்டு விட்டேன். இதனால் நான் ஒரு பயனும் அடையப்போகிற தில்லை; என் காதலையோ என்றால் அடக்க முடியவில்லை; அவர் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கப்போகிறதில்லை. நான் இறப்பதே நலம்"— இதற்கென்ன அர்த்தம்?

வ. பருவம் வாய்ந்த பெண் ஒருத்தி தான் காதல்கொண்ட புருஷன் தன்மீது அவ்வாறு காதல் கொள்ளானென எனச் சந்தேகித்து உயிர் துறக்க நிச்சயித்ததாகக் கூறுகிறாள்.

வச. [நகைத்து] உம்மை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்—ஹா! ஹா! இம்மாதிரியாக ஒளித்துக் கூட்டுமென்னவோ "அப் பெண்மணி நான் அவர்மீது காதல் கொண்டேனே என்னவோ கூறுகின்றாள்" என்று சொல்லுவது தானே நீர்? உம்மையன்றி வேறெவர் மன்மதனுக் கிணையாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும்?

[கை கொட்டி நகைக்கிறான்.]

வ. என்ன மூடனாயிருக்கின்றாய் வசந்தகா! உன் அட்டகாசத் தைக் கேட்டு அந்தப் பட்சி ஓடிப்போய்விட்டதே. அதோ பார்!—

வச. ஆம், ஐயோ! ஓடிப்போய்விட்டது! நாம் இனி தொடர்வதில் பிரயோஜனமில்லை.—அரசே, அந்தப் பெண் யாராயிருக்க லாமென்று நினைக்கின்றீர்?

வ. யாராயிருந்தபோதிலும் குரூரனாய மாரனெய்யும் ஓரகத்திற் கஞ்சி, தையலாள் தன் தோழியுடன் தன் மனதைத் தெரிவித்

திருக்கிறாள்; சொன்னது சொல்லும் இப்புள் அதைக் கூறியது நமது செவியின்புற.

வச. அரசே, தேவி யின்னும் வரவில்லை, வருமளவும் இப் பொழி லில் இச் சிலையின்மீது சற்றுட்கார்ந்திளைப்பாறுவோம். என்ன குளிர்ச்சியாய் இக் காற்று வீசுகின்றது! அப்பா!—

வ. அப்படியே செய்வோம். [உட்காருகிறார்கள்.]

வச. அடடா! அதென்ன அது? ஐயோ! அந்த மைனாவின் கூடு போலிருக்கின்றது!— அந்தக் குரங்கு இதை உடைத்து வெளியே விட்டிருக்கவேண்டும் குருவியை.—

வ. அதென்ன பார் அங்கு?

வச. இதென்ன விது? அடடா! படம்! படம்!— அரசே, உம் முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்!

வ. கொடு இப்படி, பார்க்கலாம் என்ன எழுதியிருக்கின்ற தென்று.

வச. நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? உம்மையன்றி வே றெவரை மன்மதனாக எழுதியிருக்கப் போகின்றாள்?—ஹா! அர சே அப்பொழுதே நினைத்தேன்! ஆம் இப்பொழுது என்ன சொல்கின்றீர் பார்ப்போம்! நான் சமுத்திரக் கரையில் கண்ட பெண்மணியின் உருவே இங் கெழுதப்பட்டிருக்கின்றது! சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது நான் உம்மை ஏளனம் செய்ய வேண்டுமா இல்லையா?

வ. கொடு இப்படி பார்ப்போம்.

வச. கொஞ்சம் பொறும்.—இதைச் சும்மா கொடுத்துவிடலாமா? —முதலில் நான் முன்பு உன்னை ஏளனம் செய்ததெல் லாம் தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ளும்.— இல்லாவிட்டால் இதைக் கொடேன்.

வ. அப்படியே ஆகட்டும், கொடு.

வச. உம்!—இக் கட்டழகியை உமக்குச் சும்மா கொடுத்துவிட லாமா? எனக் கென்ன தருகின்றீர்?

வ. இதோ.

[ஹாரம் ஒன்றைக் கொடுத்து, சித்திரப் பலகையைப் பிடுங்கிக் கொள்கிருன்.]

ஆ!—நண்பா—

வச. என்ன ?—நண்பாவுடன் நின்றுவிட்டது !—ஓகோ ! கண்ணை எடுக்கமாட்டீர்போலும் ! நான் போலதா ஆனுல் ?—

வ. தோழா, என் மனமாம் தாமரைத் தடாகத்தைக் கண்டவுடன் கலக்க வல்ல, படைத்தோனையும் பதைப்புறச் செயும், மதியை வெல்லும் வதனமுடைய மாது இவளாரோ ?—

சுஸங்கதையுடன் ரத்னுவளி ஒரு புறம் வருகிருள்.

சு. இனி இப் பட்சியைப் பிடிக்க முயலுவதில் பயனில்லை. நாம் போய் படத்தை [illegible] வது எடுத்துக்கொள்வோம்.

ர. ஆம், ஆம் ! அது தேவியின் கையிற் படப்போகின்றது !

வச. [அரசனை நோக்கி] இப் பெண்மணி அரண்மனையில்தா னிருக்க வேண்டும் [illegible] யாரென்று நான் அறிகிலேன்.

சு. [illegible] வசந்த [illegible] குரல் [illegible]—மகாராஜாவும் அங்கிருக்கின்றார்!—நாம் இச் செடி மறைவி லிருந்து அவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் கேட்டறிவோம்.

வ. தோழா [illegible], இப் பதுமை யனையாளை [illegible] படைத்தபொழுது மறையவனும் மனம் குலைந்திருக்கவேண்டும், இயப்பொறு இவளெழிலைக் கண்டு ! தன் வல்லமையைக்குறித்துத் தானே வியப்புற் றிருக்கவேண்டும். இவள் முகமதைக் கண்டு மதியென மயங்கினனோ ? அம் மயக்கம் தீரும் பொருட்டு வேலனைய இவ் விழிகளையும், பவழமெனும் இவ் விதழையும் படைத்தனனோ ?—

சு. சாகரிகா, கேட்டனையா ? உன் தவம் நிறைவேறியது ! உன் காதலர் உன்னைப் புகழ்கின்றார் கேள். —

ர. சுசங்கதா, என்னை ஏளனம் பண்ணுகின்றாயோ ?

சு. ஆமாம், இனி உன்னை நான் ஏளனம் பண்ணலாமா ? மகாராஜாவின் பத்தினி யாய்விட்டனையே !— கண்ணைப் பார் ! உம்.

ர. பேசா திரு, அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்போம்.

வச. ஏன் அவள் தலை குனிந் திருக்கின்றாள் ?

வ. அப் பறவை கூறியதை மறந்தனையோ ?

சு. பார்த்தனையா ? நான் அப்பொழுதே சொல்லவில்லையா? அந்த மைனு நாம் பேசியதை யெல்லாம் கூறிவிட்டது.

வச. சரி ! நா னன்றைத்தினம் வர்ணித்தபொழுது அப்படிப்பட்ட பெண் இவ்வுலகி லிருக்கமாட்டாள் என்று கூறினீரே, இப்பொழு தென்ன சொல்கின்றீர் ? உமக் கிசைந்த பெண் தானு ?

ர. [தனக்குள்] ஆ! என் காதலர் என்ன விடை அளிக்கின்றாரோ? என்னுயிர் அவர் வாயில் இருக்கின்றது !

வ. தோழா, எனக் கிசைந்த பெண்ணை [illegible] கேட்டனை ? நானிப்பொழுது யோசிப் [illegible] லாம் [illegible] வளா [illegible] ஏற்றவனு என்று யோசிக்கின்றேன்.

சு. கேட்டனையா உன் காதலர் உன்னைப் புகழ்வதை ?

ர. நீதான் கேள் ! படத்தை எழுதிய திறத்தைப் புகழ் [illegible]ர்.

வச. அரசே, இன்றைத்தின மென்ன உமது புத்தி மழுங்கி இருக்கின்றது ! இன்னும் படவில்லையா உமது புத்தியில் பாவையின் பக்கலில் எழுதப்பட்ட அவள் காதலன் உருவம் [illegible]முடையதே என்பது ?

வ. ஆம், என்னையே எழுதி யிருக்கின்றாள். ஆயினும் என்மீதுள்ள காதலால் என் னெழிலை அதிகப்படுத்தி எழுதி யிருக்கின்றாள்.— என்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதற் கையமில்லை. இதோ பார், இதை எழுதும்பொழுது அவள் கண்ணீர் இப் பலகையின்மீது வீழ்ந்திருக்கின்றது.—

ர. [தனக்குள்] மனமே, அதைரியப்படாதே; உன் நாதர் உன்மீது தானும் காதல் கொண்டிருக்கின்றார்.

சு. மகாராணி, மகாராஜாவிடம் போகின்றதுதானே இனி! இனிமேலென்ன தடை?

ர. சுசங்கதா, நீ பேசாமலிருக்கமாட்டாய் நீ?

சு. வாசவதத்தையின் கோபத்தை இப்பொழுதே கற்றுக்கொள்ளுகின்றாயோ?

வச. இதென்ன இங்கு தாமரை இலைகளெல்லாம் இருக்கின்றன?

வ. தன் தாபம் தணியும் பொருட்டு இத் தாமரை இலைகளைத் தன் தனத்திடைச் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.

இழையெனும் பிரிவுடை யிருதனத் திடைக்
குழைபட வமைந்தன கோதி லம்புயந்
தழைதரு விடமெலாந் தவறு வெளியதா
மழலினிற் பட்டதோ வரிவை மீதரோ
வென வியப்புறு தென் மனம்.

வச. இதோ பாரும், [illegible] கட்டிய தாமரை நாளம்—

வ. [தாமரை நாளத்தை வாங்கித் தன் மார்பிற் சேர்த்து] நாளமே! என் னிதயத்தையும் குளிர்ச்சியுறச் செய்யாயோ? ஐயோ! [illegible]ரிழையும் பிரிக்கொணா இரு பயோதரத்திடை பாரிக்கப்பட்டிலையென வாடினையோ? வாடினையோ? வாடினையோ?

சு. இனி நாம் சும்மா இருக்கலாகாது. மகாராஜா மிகவும் வருந்துகின்றார் விரக தாபத்தால்.— சாகரிகா, நீ நாடி வந்த பொருள் அதோ இருக்கின்றது கைக்கொள்.

ர. நான் என்ன நாடி வந்தேன்?

சு. என்ன கோபம்?—அந்தப் படம்—வேறென்ன இருக்கப் போகின்றது?—அதோ எடுத்துக்கொள்.

ர. நீ சொல்வதொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நான் போகின்றேன். [போக முயல்கிறாள்.]

சு. என்ன கோபமடி யம்மா! சற்றுப் பொறு—போகாதே! நான் [illegible] கொண்டுவருகின்றேன்.

ர. நீதான் போய்க் கொண்டுவா!—

[சுசங்கதை அரசன் முன் வருகிறாள்.]

வச. அரசே, படத்தை ஒளித்து வைத்துக்கொள்ளும். தேவியின் தோழி வருகின்றாள்—

சு. ஜெயவிஜயீபவ!

வ. வாராய், சுசங்கதா, என்ன விசேஷம்? நானிங்கிருப்பது உனக்கெப்படித் தெரிந்தது?

சு. அதுவும் அறிவேன், தாங்கள் ஆடையில் ஒளித்திருக்கும் படத்தையும் அறிவேன். நான் போய்த் தேவியிடம் கூறுகின்றேன்—

வச. ஐ ஐயோ! குடி கெட்டது!—இவள் கூறிவிடுவாள்! ஏதாவது கொடுத்து சாந்தப்படுத்தும்.

வ. சுசங்கதா, சற்றுப் பொறு—இதோ இந்த ஆபரணத்தைப் பெற்றுக்கொள். [சுசங்கதை வாங்கிக்கொள்கிறாள்.] இதி[illegible]றுமில்லை, ஒரு வேடிக்கை! தேவியிடம் கூறாதே இதை.

சு. மகாராஜா, மன்னிக்கவேண்டுமென்னை. என்னைக் குறித்து கவலைப்படவேண்டாம்; நான் விளையாடினேன்; எனக்கு இவ்வாபரணம் வேண்டாம். தேவி கொடுத்தது அதிகமாயுள்ளது. உண்மையைக் கூறுமிடத்து என்னுயிர்த் தோழியாகிய சாகரிகை, நான் அவள் படத்தை எழுதினதற்காக என்மீது மிகவும் கோபித்து நிற்கிறாள், அதோ. தாம் நேரில் அவளிடம் போய் அவள் கோபத்தைத் தணிப்பீராயின் நலமாம்.

வ. [திடீரென்றெழுந்து] எங்கே? எங்கே உன் தோழி?

வச. அரசே, உம்முடைய சந்தோஷத்தில் இப் படத்தை எங்கேயாவது போட்டுப்போகின்றீர், கொடும் அதை இப்படி.

[அதை வாங்கிக்கொள்கிறான்.]

சு. அதோ நிற்கிறாள்.

வ. [ரத்னுவளியைப் பார்த்து]

விண்ணுருங் கோமகனும் வியப்புறுமிவ் வெழினிமிக்காள்
மண்ணுரு மெம்மன்னன் மகிழ்ந்தளித்த மகளேயோ,
புண்ணுரு மென்னிதயம் பொலிவெய்த வந்தென்முன்,
கண்ணுருங் காதலியாய்க் கண்பட்டாள் ! கண்பட்டாளே !

[சமீபமாய்ச் செல்கிறான்.]

ர. சுசங்கதா, [போய்க்கொண்டே] இதுதானோ நீ படம் கொண்டு வரப்போனது ?

வ. கண்ணினிய என் காதலியே !—உன் தோழியின்மீது கடி கடுத்து ஏன் பார்க்கின்றாய் ?— கடு கடுக்க முயன்றாலும் கனி வெய்து முன் கரு விழிகள் ! கண்மணி ! ஏன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறாய் ? கடிந்தாயினும் என்னைப் பார் ! நீ பேசவையாயின் உன் ஊழியனான் ஆற்றுவனோ ?

சு. மகாராஜா, அவள் மிகவும் கோபித்திருக்கின்றாள். அவள் கையைப் பிடித்துச் சமாதானம் செய்யும்.

ர. உனக்கு வேறு வேலை இல்லையா ?

வ. இதோ ! அப்படியே செய்கிறேன்.

[ரத்னுவளியின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறான்.]

ர. சுசங்கதா, மகாராஜாவை யேன் தொந்திரவு செய்கின்றாய் நீ? அந்தப்புறம் போக விரும்பும் அவரை யேன் இங்கிருக்கச் செய்கிறாய் ?

வ. ஓ ! என் கண்ணின் கரு மணியே ! உன்னைக் கண்டபின் வேறொரு பெண்ணின்மீது போமோ என் மனம் ? இப்படித் திரும்பிப் பாராயோ என்னை ஒரு முறை ?

சு. என்ன சாகரிகா ! மகாராஜாவே உன்னைக் கைப்பிடித்து இப்படி வேண்டும்பொழுது நீ மனமிளகா திருக்கின்றாயே ! சற்று முன்பாக நீ வருந்திய தென்ன ? இப்பொழுது—

ர. நீ பேசாதிருக்கமாட்டாய் ?

வ. கண்ணே, என்மீது நீ கோபிக்கலாமோ ? நான் என்ன தவறு செய்தேன் ?

வச. ஐயோ ! அம்மா ! என்ன கோபம் ! என்ன கோபம் ! எல்லாம் மேனுக்குத்தானே !—சுசங்கதா, நாம் இங்கிருப்பது தடையா யிருக்கின்றதுபோலும். வா, நாம் போவோம். நீயும் கோபித்துக்கொள்வாயாம், நானுன்னை வேண்டு வேனும்—

ர. உம் !

வச. உம் !— ஐயோ ! வாசவதத்தை வந்தாள்போ லிருக்கின்றதே !

[அரசன் தான் பிடித்திருந்த ரத்னுவளியின் கரத்தைத் திடீரென்று விட்டுவிடுகிறான். ரத்னுவளியும், சுசங்கதையும் கொடிவீட்டில் மறைந்துகொள்கிறார்கள்.]

வ. தோழா ! எங்கே வாசவதத்தை ?

வச. வாசவதத்தை எது ? கோபத்தில் வாசவதத்தையே சாகரிகை என்று கூறினேன் !

வ. மூடா ! கைக் கெட்டிய கனியை கைவிடச் செய்தனையே !

வச. சுசங்கதா—வாருங்கள் வெளியே ; வாசவதத்தை யிங் கில்லை.

ரத்னுவளியும், சுசங்கதையும் கொடிவீட்டினின்றும் வருகிறார்கள்.

சு. ஒரு வேளை ராணி வந்தாலும் வருவார்கள். நாம் போய்ப் பார்க்கலாம். [வசந்தகனுக்குச் சைகை செய்கிறாள்.]

வச. ஆமாம், வா.

[வசந்தகனும், சுசங்கதையும் போகிறார்கள்.]

ர. சுசங்கதா ! என்னைத் தனியாக விட்டுப் போகின்றாயே !

சு. [சற்று நின்று] ஐயோ ! பாவம் ! உலகாளும் மன்னன் உன்

120619

பக்கத்திலிருக்க உனக்குப் பயமென்ன ?

[இருவரும் போய்விடுகிறார்கள்.]

ர. ஐயோ ! பேசாமலே போயினளே. !

வ. என்னுயிரினுக்குயிரான அமுதே ! இனியேனும் நாணம் விடுத்தென்னை ஒரு முறை நோக்காயோ ? உன்மீதுள்ள காதலால் கொதிப்பெய்திய என்னிதயம் தண்ணியதாக உன் கனிவாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை கழறாயா ?—

ர. அக்காதல்—என்றும் இருக்குமென்பது— என்ன நிச்சயம்

வ. அலைகடல் நிலை தவறினாலும், அந்தணர் அறம் பிறழ்ந்தாலும், தினகரன் தெற்குதித்தாலும், திக்குகள் மாறினாலும், காலமது நின்றிட்டாலும், கலையது குன்றிட்டாலும், விலையிலா என்னுயிரே வீய்ந்திட்டாலும் நான் குன்றுவனோ உன்மேல் காதல் ?—

ர. அரசே ! வாசவதத்தை வருகின்றார்கள்—

வ. வந்தாலும் பெரிதல்ல ! நீ என்னை மணம் புரிவதாக ஒரு வார்த்தை கூறு, போதும்—

ர. ஐயோ !— பிராணநாதா !— ராணி வருகின்றார்கள் விடுமென்னை —

வ. என்னை மணம் புரிவதாகக் கூறு, விடுகின்றேன்—

ர. அதோ வருகின்றார்கள் !—ஆகட்டும்.—

[அரசன் கரத்தினின்றும் விடுவித்துக்கொண்டு ஒருபுறம் சென்று மறைந்துகொள்கிறாள்.]

வாசவதத்தை வருகிறாள்.

வா. பிராணநாதர் [illegible] செய்கின்றீரிங்கு ?

வ. உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் ; இத்தனை நேரமா நீ வர ?

வா. கேட்பானேன் ! அதிருக்கட்டும்—இப்போது என் தோழியின் குரல் கேட்டது—வேறு யாராவது இருந்தார்களா இங்கே ?

வ. யாரும் வரவில்லையே—உட்காரிப்படி, ஏன் நிற்கின்றாய் ?

வா. கையில் தாமரை இலை என்ன ?

வ. நீ வராததால் என் தாபம் அதிகரிக்க, அதைத் தணிப்பதின் பொருட்டு இவ்விலையைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.

வா. ஐயோ பாபம் ! என்ன விந்தை ! தாபம் தணியத் தாமரை இலையைக் கண்ணில்தான் ஒற்றிக்கொள்வார்களோ ? யாரிடம் கூறுகின்றீர் ?

வ. ஐயோ ! சொன்னால் என்னை நம்பமாட்டாய் நீ, இதோ பார் காண்பிக்கின்றேன்.

[இலைகளால் அவள் கண்ணை மூடுகிறான்.]

வா. போதும் போதும், எடுத்துவிடும்.

வ. கொஞ்சம் பொறு, என்ன குளிர்ச்சியாயிருக்கின்றது பார் ! உன் கோபம் கொஞ்சம் தணியட்டும் !

[இச்சமயம் ரத்னாவளி வெளிவந்து விரைந்து போய்விடுகிறாள்.]

வா. யார் இப்படிப் போனது ? யாரோ போன சப்தம் கேட்டதே !

வ. உனக்கென்ன பயித்தியமா ? ஒருவருமில்லை, உட்கார்.

வா. நான் போய்ப் பார்த்து வருகின்றேன். எனக்கென்னவோ சந்தேகமாயிருக்கின்றது.

வ. வாசவதத்தை ! இது நியாயமா உனக்கு ? உனக்காக நான் இத்தனை நேரம் உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி இருப்பது, நீ இத்தனை காலம் பொறுத்து வந்ததுமல்லாமல் உடனே திரும்பிப் போய்விடுவதா ? என் கண்ணல்ல, உட்காரிப்படி.

காஞ்சனை வருகிறாள்; சற்று பின்பாக வசந்தகன் வருகிறான்.

வா. காஞ்சனை, நீயா சற்று முன்பாக இப்படிப் போனது ?

கா. இல்லையே அம்மணி.

வ. ஐயோ! என்ன சந்தேகப் பிராணி!

வச. ஓ! தேவியவர்கள் நானும் சுசங்கதையும் இப்படிப் போனேமே அலையச்சொல்கின்றார்கள்போலிருக்கிறது.

வ. அதையும் நான் கவனிக்கவில்லை நானிருந்த வியாபகத்தில்.

வா. ஏது மகாராஜாவுக்கு என்மீது அவ்வளவு பிரீதி வந்தது?

வ. நீதான் சந்தேகப்படுகின்றாய் என்மீது வீணில்—

வா. இல்லை, பிராணநாதா, வாரும் நாம் போய் உமது மல்லிகைச் செடியைப் பார்ப்போம்.

வ. [ஒருபுறமாக வசந்தகனிடம்] படத்தை மறைத்து வை!

வா. பிராணநாதா, மல்லிகை மலர்ந்ததா?

வ. மலர்ந்திருக்கவேண்டும். நாமிருவரும் ஒன்றாய்ப் போய் அதைப் பார்த்து மகிழ வேண்டுமென்று உன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன், போவோம் வா.

வா. வேண்டாம், இங்கேயே உட்காருவோம். உமது முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே அது மலர்ந்ததென்று தெரிகின்றது. அதைப் பார்ப்பானேன்? உம்மைப் பார்த்ததே போதும் எனக்கு! நான் தோற்கப்பட்டதாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன்; போதுமா?

வ. போதும்.

வச. ஆ! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! ஜெயித்தீர் மகாராஜா! ஜெயித்தீர்!

[சந்தோஷத்தால் குதிக்கிறான். அவன் மறைத்து வைத்திருந்த படம் கீழே விழுகிறது. அதை உடனே காஞ்சனை எடுத்துக் கொள்கிறாள்.]

கா. தேவி! இதைப் பார்த்தீரா யாருடைய படமென்று? என்னை நம்பமாட்டேனென்றீரே; இப்பொழுதென்ன சொல்லுகிறீர்?

வா. சரிதான்!— மகாராஜா!—

வ. தேவி,—

வா. தேவி!—வாய் கூசாமல் தேவி யென்றென்னை அழைக்கின்றீரே!—இதென்ன இது?

வ. [ஒருபுறம் வசந்தகனிடம்] நான் என்ன சொல்வது?

வச. அம்மணி! நீங்கள் கோபித்துக்கொள்ளக்கூடாது!— சமாசாரம் என்னவென்றால்— சற்று முன்பாக நாங்களிருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது மகாராஜாவைப்போல் சித்திரமெழுதுவது கடினமெனக் கூறினேன். அப்பொழுது மகாராஜா தன் படத்தைத் தானே எழுதினார்—

வ. வசந்தகன் கூறுவது உண்மையே.

வா. சரிதான்!— இந்தப் பெண்?— வசந்தகனுடைய சித்திர சாதுர்யமோ?

வ. கண்ணே, கோபித்துக்கொள்ளாதே! இவள் மனதால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட மாது. இப்படிப்பட்டவள் ஒருத்தியுமில்லை.

வச. ஆமாம், என் பூணூல்மேலாணை!

கா. நம்பாதீர் ஒன்றும் அம்மணி!

வா. இவ்வாணையையா நம்புவேன்? மகாராஜாவையே நான் நம்பவில்லையே!—மகாராஜா, என்னை மன்னியும்! இதைப் பார்த்ததுமுதல் எனக்குத் தலைநோ யுண்டாயிருக்கின்றது! நான் வருகின்றேன்.— நீர் யாருக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தீரோ அவளுக்காக இன்னும் காத்துக்கொண்டிரும்.

வ. கண்ணே! உனக்கின்னும் நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்? நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்தவனல்ல! அப்படியிருக்க உன்னை நான் எதற்கென்று மன்னிப்பு கேட்பது? சும்மா இருந்தாலும் நீ கோபம் தணியப்போகிறதில்லை. நான் என்ன செய்வது?—

வா. அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிரும்.—நான் வருகின்றேன். என் தலை நோகின்றது! என் மனமும் நோகின்றது!

[காஞ்சனையுடன் போகிறாள்.]

வச. இப்பொழுதென்ன செய்வது நாம்?

வ. எப்படியும் போய் ராணியின் கோபத்தைத் தணிக்க வேண்டும். நான். எல்லாம் உன் மூடத்தனத்தால் வந்தது!

[போகிறான்.]

வச. இதென்ன தொந்திரவாய் முடிந்தது! இப்பொழுது யாரிடம் போவது நான் என் துயர் தணிய?

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. என் தம்பி யிருக்கிறானே —

வச. உன்னை யாரையா வரச்சொன்ன திங்கே?

பா. என் தம்பி [illegible]? அவன் எல்லாம் கற்றுக்கொண் டிருக்கின்றான். அவனுக்கு நாலு பெயரும் நன்றாகத் தெரியும்—சொல்லடா தம்பி.

டா. உம்—உம்—உம்—மாமர்!—

வா. இல்லையடா தம்பி—லாமர்.

வச. இப்படி வாருங்களையா இரண்டு பெயரும்!

[இருவரையும் காதைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறான்.]

காட்சி முடிகின்றது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—அந்தப்புரம். காலம்—சாயுங்காலம்.

வாசவதத்தை சித்திரப் பலகையுடன் வருகிறாள்.

வா. இதில் சந்தேகமில்லை! ஏதோ சூது நடந்திருக்கவேண்டும்! கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமா? இதோ பிரத்தியட்சமாய் இதுவே ரூபிக்கின்றது! வேறென்ன அத்தாட்சி வேண்டும்? சீ! நாம் இவ்வளவு ஜாக்கிரதையா யிருந்தும் ஏமாந்து போனோமே!—ஆயினும் கொஞ்சம் சந்தேகமிருக்கின்றது—சாகரிகையும் மகாராஜாவும் நேரில் சந்தித்திருக்கக் கூடுமா? அல்லது வசந்தகன் எழுதியதோ இது? வசந்தகனுக்கு இவ்வளவு யுக்தியும் கைப்பழக்கமும் எங்கிருந்து வந்தது? இதனுண்மையை அவர்களிருவரையும் ஒவ்வொருவராய் வரவழைத்து விசாரித் தறியவேண்டும்! இதோ வருகிறாள், சாகரிகை—

ரத்னவளி வருகிறாள்.

ர. தேவி நமஸ்காரம்; என்னை அழைத்தீர்களாமே விரைவில் வரும்படி?

வா. ஆமாம். உட்கார், உன்னுடன் சற்று சாவகாசமாய்ப் பேச வேண்டும்.—இதுவரையில் எங்கிருந்தாய் நீ? என்ன செய்து கொண் டிருந்தாய்?

ர. நான் பறந்துபோன அந்தச் சாரிகையைத் தேடிக்கொண் டிருந்தேன்.

வா. அகப்பட்டதா அது?

ர. அகப்பட்டது.

வா. சாகரிகா, உனக்குச் சீக்கிரம் விவாகம் செய்துவைக்கலாமென்றெண்ணி [illegible]க்கின்றேன்; என்ன சொல்கிறாய் அதற்கு?

ர. அம்மா! இப்பொழு தெனக்கு விவாக மென்னத்திற்கு?

வா. இல்லை, உனக்கோ தக்க பருவம் வந்துவிட்டது. இனி நீ தனியா யிருப்பது நியாய மல்ல—

ர. அம்மா, என்னை மன்னிக்கவேண்டும், நான் ஒரு விரதம் பூண்டிருக்கின்றேன். அவ் விரதம் முடிவு பெறும் வரையில் நான் மணம் புரிய லாகாது—

வா. இருந்தாலு மென்ன? இப்பொழுதே தக்க கணவனைச் சம்பாதித்து வைத்தால், விரதம் முடிந்தவுடன் விவாகஞ் செய்து கொள்ளலாம்.— சாகரிகா, உனக் கெப்படிப்பட்டவராய் இருக்கவேண்டும் புருஷன்?

ர. அம்மா, எனக் கொன்றும் தெரியா தம்மணி.

வா. ஆம்; உனக் கொன்றுந் தெரியாது—இருந்தபோதிலும் இப் படத்தைப் பார், இதி லிருக்கும் புருஷன் உன் மனதுக் கேற்றவரா யிருக்கின்றாரா?

ர. அம்மா, எனக்கு விவாகமே வேண்டா மென்றேனே இப்பொழுது!

வா. இல்லை, இந்த புருஷனைப் பார்? எப்படி யிருக்கின்றார்?

ர. தேவி, எனக்கு நாணமா யிருக்கின்றது பார்ப்பதென்றால்!

வா. இங் கொருவரு மில்லை, பார். அழகா யிருக்கின்றாரா?

ர. அம்மா, இவ்வளவு வடிவழகுள்ள ஆடவர் இவ்வுலகில் இருக்கின்றாரோ?

வா. ஐயோ பாபம்! ஏனடி, இது யார் என்று தெரியா துனக்கு?

ர. தெரியா தம்மா!

வா. உன் கண்ணால் நீ பார்த்ததே யில்லையே?

ர. இல்லையே அம்மணி!

வா. ஒரு சூது மறியாதவள், என்னென்ன கற்றுக்கொண்டாய்! போனாற்போகிறது—இந்த உருவம் யாருடையது?

ர. எனக்குத் தெரியவில்லை அம்மணி.

வா. ஆஹா! என்ன சூது!—நன்றாய்ப் பிரர்!

ர. உங்களுடையதுபோ லிருக்கின்ற தம்மணி.—

வா. ஆ! ஆ! சாகரிகா! புளுகினாலும் இப்படி யல்லவோ புளுக வேண்டும்! உன் திருட்டுத்தனத்தை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டேன். உண்மையைக் கூறுகின்றாயா என்ன இப்பொழுது? இது யார் எழுதியது? மகாராஜாவை நீ நேரிற் கண்டு பேசிய துண்டா இல்லையா?

ர. நான் ஒரு பாபமு மறியேனே அம்மணி! ஐஐயோ! இதென்ன அபராதம்!

வா. இந்தப் பலகையில் உன் உருவம் எப்படி வந்தது? இது யார் எழுதியது? சொல்லமாட்டாய் நீ?

ர. தேவி! எனக் கொன்றும் தெரியாதே, நான் என்ன சொல்வது?

வா. ஆனால் வா இப்படி! நீ உண்மையை வெளியிடும்வரையில் உன்னை இவ் வறையை விட்டு வெளியில் விடப்போகிறதில்லை. [ஒரு புற முள்ள அறைக்கு அழைத்துச் சென்று] என்ன? சொல்கின்றாயா என்ன?

ர. நான் என்ன சொல்வது?

வா. சரி, ஆனால் உண்மையை நான் அறியும் வரையில் நீ இங்கே தான் இருக்கவேண்டும். [அறையுள் அவளைப் பூட்டி] எனக்கே வழிவைத்தாயா நீ! இருக்கட்டும்—எல்லாம் இந்த வசந்தகன் வேலை; வரட்டு மவன்! அவனா லன்றி ஒன்றும் நேர்ந்திராது-

பாப்ரவ்யனும், காமரவ்யனும் வசந்தகனைப் பலவந்தமாய்த் தாக்கி வருகின்றனர்.

வச. தேவி! தேவி! இதென்ன சமாசாரம்?

வா. எல்லாம் உன் சமாசாரந்தான்.— வசந்தகா! இப்பொழுதாவது உண்மையைக் கூறு, உன்மீது நான் கோபங்கொள்ளவில்லை.

வச. அம்மா! இதென்ன ஆச்சரியம்! நான் பொய் பேசுவானேன்? நீங்கள் கோபம் கொள்வானேன்? இதென்ன கஷ்டம்?

வா. இதெல்லாம் தெரியுமெனக்கு. உன்னைக் கடைசி முறை கேட்கின்றேன். இந்தச் சாகரிகையை மகாராஜா நேரிற் கண்டதுண்டா இல்லையா?—

வச. தேவி, இம்முறை நான் உண்மையைக் கூறிவிடுகின்றேன். என்மீது கோபங்கொள்ளவேண்டாம்.

வா. ஆம், நீ நல்லவனாயிற்றே, சொல்.

வச. முதலிலே கொஞ்சம் சந்தேகம் தெளிவித்துக்கொண்டு அப்புறம் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன், அம்மணி.

வா. அப்படியே ஆகட்டும்.

வச. முதலில் இது யார்? சாகரிகையா?

வா. பார்த்தாயா!—ஆரம்பித்தாயே மறுபடியும்?

வச. இல்லை அம்மணி, கோபித்துக்கொள்ள வேண்டாம். இந்தச் சாகரிகை அன்று கூடவிலகப்பட்ட பெண்ணோ?

வா. ஆம்.

வச. ஆனால் உங்களுக்கு சந்தேகமே வேண்டாம் அம்மணி.

வா. என்ன?

வச. மகாராஜா பார்க்கவேயில்லை.

வா. உண்மைதானே?

வச. கேட்பானேன்? எப்படிப் பார்த்திருப்பார்? நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள்? அது சாத்தியமா?

வா. ஏன்?

வச. அந்தப் பெண்ணே இல்லையே! கட்டில் கண்டதெல்லாம் நீங்கள் முன்பு சொன்னபடியே கனவுதானே! உண்மையில் அகப்பட்டவர் இந்தப் பப்பரவாயர்!—இந்தப் பெண்ணை எப்படிப் பார்த்திருப்பார் மகாராஜா, என்று நான் ஒரு கேள்வி

கேட்கின்றேன்?—

வா. இவ்வளவு தூரம் நான் கூறியும் பழையபடி ஆரம்பித்தாயல்லவா நீ! இருக்கட்டும், உன்னிடமிருந்து வருவிக்கும் விதத்தில் வரவழைக்கின்றேன்.—பாப்ரவ்யா, அப்படியே வசந்தகரை இந்த அறைக்குள் அடைத்துப் பூட்டிவிடு.

வச. தேவி! உமதிஷ்டம்! ஆனால் இன்னொரு விஷயம்மாத்திரம் நான் சொல்ல மறந்துவிட்டேன்.

வா. என்ன? இப்பொழுதாவது சொல் மன்னிக்கிறேன்.

வச. நான் அந்தப் படம் என்னவாக எழுதினேன் என்று யோசனை செய்து பார்த்தேன்—இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது!

வா. என்ன? என்ன?

வச. நான் அந்தப் பெண்ணைக் கனவில் பார்த்தபொழுது அப்படியே என் மனதில் அவ்வுருவம் படிந்திருக்கவேண்டும். அதன்படியே நான் எழுதியிருக்கவேண்டும், தெரியுதுங்களா?

வா. பாப்ரவ்யா! அக்கதவை மூடு! [எதிர்ப்புறமுள்ள வேறொரு அறையில் அவனைத் தள்ளி மூடுகின்றனர்.] இங்கு ஜாக்கிரதையாகக் காத்திருங்கள்.—மகாராஜாவையே இனி நேரிற் கேட்டுப்பார்க்கவேண்டியதுதான்—பத்திரம்; கதவுகளைத் திறந்துவிட்டுப்போகின்றீர்கள், பத்திரம்!

பா. இல்லை, அம்மணி; என் தம்பியுங்கூட இருக்கின்றான்—அவனுக்கு மந்திரி வேலை—

வா. எல்லாம் அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம். ஜாக்கிரதை!
[போகிறாள்.]

டா. அண்ணா! நான் மந்திரி அல்லவா?

பா. ஆமாம்; சீக்கிரமாவாய். இப்பொழுது பேசாதிரு.

டா. ஆனால்—உடுப்பு—தச்சி—கோடு.

பா. என்ன உடுப்பு?

டா. மந்திரி—உடுப்பு.—இதோ—ஒதவுமா?

பா. இது உதவாது. அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம்.

டா. இப்பவே தச்சிக்குடு.

பா. இப்பொழு தெங்கே போவது பொன்னுக்கு?

டா. இல்லியோ? கொஞ்சந்தானே புடிக்கும்.—இருவது லச்சந் தானே—புடிக்கும்.

பா. ஓகோ! இருபது லட்சம் வேண்டுமோ? அதெல்லாம் உதவாது. அது ரொம்ப அதிகம்.

டா. இல்லாப்போனா நீ என்ன கொடுப்பே?

பா. நான் ஒன்றுங் கொடுக்கமாட்டேன். ஆனாலும் பத்து லட்சம் போதாதோ உன் உடுப்பிற்கு?

டா. அது என்னமா போதும் அண்ணா?—அங்கிக்கு மாத்ரம் ஒரு பத்து லச்சம் வோணுமே!

பா. பத்து லட்சம் ஏன்? மூன்று லட்சம் போதும்—

டா. உம்!—அப்றம்—ஜல்லட்த்துக்கு ஒரு மூணு லச்சம் வோணுமா?

பா. எல்லாம் இரண்டு லட்சம் போதும்.

டா. தலெ குட்டெக்கி ஒரு ரெண்டு லச்சம் வோணுமா?

பா. ஒரு லட்சம் போதும்.

டா. உம்—மீதிக்கெல்லாம் ஒரு லச்சம் வோணுமா?—எல்லாம் சேந்தா என்னா ஆச்சி? அஞ்சி லச்சம் ஆவ்லெ? பத்தி லச்சம்தாம் புடிக்கும் இண்ணியே!

பா. போடா! உனக் கொன்றும் கணக்குத் தெரியாது. எல்லாம் மொத்தம் பத்து லட்சத்துக்கு மேலே யாகின்றது!

டா. ஏதோ கணக்கு போட்டுப் பாருங்கோ.

[அங்கு ராணி வைத்துச் சென்ற சித்திரப் பலகையை எடுத்து அதில் எழுதியிருந்த படங்களை அழித்துவிட்டு, பலகையை பாப்ரய்யனிடம் கொடுக்கிறான்.]

பா. அடடே தம்பி! இதை ஏனடா கலைத்துவிட்டாய்? ராணி பார்த்தால் கோபித்துக்கொள்வார்களே!

டா. நான் அதுக்கானா நன்னா எழுதி வைச்சுட்ரேன் பயப்படாதிங்கோ?

பா. முன்னே எழுது. ராணி வந்துவிடப்போகிறார்கள்.

டா. [குரூபமாக இரண்டு படங்களை அதில் வரைந்து] அண்ணா, இது நன்னா இல்லே?—

பா. நன்றா யிருக்கின்றதடா தம்பி! உனக்கே மந்திரி வேலை தகும்!

டா. அண்ணா, நானு மந்திரி யானுக்கா ஒனக்கு சேவகன் வேலெ கொடுப்பேன் அல்லா?

பா. ஏனடா! நீ மந்திரி, நான் சேவகனா? அது உதவாது நான் அண்ணன், நீ தம்பி யல்ல? அப்படி முடியாது.

டா. அப்டி முடியாப்போனக்கா—நான் தம்பி யல்லா, போ—நான் அண்ணென்.

பா. சீ! நான்தான் அண்ணன்—நீ தான் தம்பி.

டா. உம்—நான் அண்ணென், நீ தம்பி?

வச. [அறை உள்ளிருந்து] என்ன சண்டை அங்கே?

பா. வாத்தியாரிடம் போய் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

டா. உம்—உம்!

பா. ஐயர்! நீங்கள் சொல்லுங்கள். எங்கள் இரண்டு பெயரில் யார் அண்ணன், யார் தம்பி?

வச. நான் இங்கிருந் தெப்படிச் சொல்வது? வெளியே வந்து பார்த் தல்லவோ சொல்லவேண்டும்?

பா. வெளியே விட்டால் ஓடிப்போகமாட்டீர்களே?

வச. உம்—உம்!—[அவர்கள் கதவைத் திறக்க வெளி வந்து] அப்பா!—சமாசாரம் என்ன?

பா. எங்க ளிருவரில் யார் அண்ணன், யார் தம்பி? நான்தானே

அண்ணன் ?

வச. இதைத் நிர்மாணிக்கிறதற்கு ஒரு யுக்தி சொல்கிறேன்.—யார் இந்த அந்தப்புரத்தைச் சுற்றி ஒருதரம் சீக்கிரம் ஓடிவருகின்றீர்களோ அவன்தான் அண்ணன் !

இருவரும். உம் !—உம் !—

வச. நீ இப்படி ஓடு !—நீ இப்படி ஓடு !

[எதிர்ப்புறமாய் இருவர்களும் ஓடுகிறார்கள்.]

வத்சராஜன் விரைந்து வருகிறான்.

வ. வசந்தகா ! நீயா இங்கிருக்கின்றாய் ?—தேவி சாகரிகையை ஒரு அறையில் அடைத்திருக்கின்றாளாமே, எந்த அறையில் தெரியுமா ?

வச. ஓ ! என்னை இத்தனை நேரம் இந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள் ! இப்பொழுதுதான் தப்பி வந்தேன் ! ஒருவேளை எதிர் அறையில் சாகரிகை இருக்கலாம்—பூட்டப் பட்டிருக்கின்றதே ! திறவுகோல் வேணுமே !

வ. இதோ மெல்ல வசந்தகையைக் கொண்டு வாசவதத்தை அறியாதபடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன்.—திறந்து பார்ப்போம். சீக்கிரம். வாசவதத்தை வரப்போகின்றாள்.

[கதவைத் திறக்க ரத்னாவளி வெளியே வருகிறாள்.]

சா. பிராணநாதா !

வ. என் கண்ணே, எத்தனை நாழி அடைபட்டிருந்தாய் ?

சா. ஐயோ ! அப்புறம் சொல்கிறேன், ராணி வரப்போகின்றார்கள், நம்மிருவரையும் ஒன்றாய்ப் பார்த்தால் தொந்திரவு.

வ. ஆமாம், உண்மையே ! வா வெளியிற் போவோம்.

வச. நீங்கள் போங்கள், நான் அப்புறம் வருகிறேன்.

[வத்சராஜனும் ரத்னாவளியும் விரைந்து போகின்றனர்.]

டாமராவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

டா. நான்தான் அண்ணன் !

வச. ஐயோ ! கொஞ்சம் முன்பு வராமற்போனாயே !

டா. என்ன ?

வச. அதோ உனக்கு முன்பே உன் அண்ணன் வந்துவிட்டானே !

டா. எங்கே ?

வச. அதோ அந்த அறையில் ! போய்ப் பார்.

டா. அப்படியா ? [அறைக்குள் போகிறான்.]

வச. [அறையைத் தாளிட்டு] ஒன்றும் பேசாதே, பத்திரம்—

பாப்ராவ்யன் ஓடி வருகிறான்.

பா. நான்தான் அண்ணன் !

வச. நீதான் தம்பி,—அதோ உன் அண்ணன் உனக்கு முன்னமே வந்து உள்ளே தூங்குகின்றான், போய்ப் பார் !

பா. ஏ !—பார்க்கலாம் !

[எதிர் புறமுள்ள அறைக்குட் செல்ல]

வச. [அந்த அறையையும் தாளிட்டு] ஜாக்கிரதை ! வாயைத் திறக்காதே !—பத்திரம் !

பா. [உள்ளிருந்து] தம்பி !

டா. [உள்ளிருந்து] அண்ணா !

பா. என் கதவைத் திறந்துவிடமாட்டாயா ?

டா. நீ என் கதவைத் தெறந்துடமாட்டாயா ?

வச. பத்திரம் ! கூச்சலிட்டால் ராணி கோபித்துக்கொள்வார்கள். அதோ வருகிறார்கள், பத்திரம் ! [விரைந்து போகிறான்.]

மறுபடியும் வாசவதத்தை வருகிறாள்.

வா. எங்கே தேடினும் மகாராஜாவைக் காணோமே. எங்கே போயி

ருப்பார்? எப்படியும் சுசங்கதையைத் தேடி அழைத்துவருவாள்.—எங்கே, இவர்களிருவரையுங் காணோம்? எங்காவது போயிருப்பார்கள்.—நான் அவ்வளவு தூரம் சொல்லியும் என்ன பிரயோசனம்?—ஆயினும் அறைக்குள் மூடப்பட்டுதா னிருக்கின்றனர். இனி எப்படி இந்தச் சாகரிகை நமது கையை விட்டுத் தப்புகின்றாளோ பார்ப்போம்!—சுசங்கதையை ஆபரண முதலியவைகளைக் கொடுத்து நமது வசமாக்கிவிட்டோம்—அதோ வருகின்றார் மகாராஜா!—நான் கோபம் கொண்டவள்போ லிருக்கவேண்டும்.

வத்சராஜன் மெல்ல வருகிறான்.

வ. வாசவதத்தை, என்னை அழைத்தனையாமே?

வா. நான் அழைக்கவில்லை. நானேன் அழைக்கின்றேன்?

வ. சுசங்கதை கூறினளே?

வா. ஆனால் அவளிடம் போய்க் கேளும்.

வ. உத்திரவுபடி. [போக முயல்கிறான்.]

வா. போகின்றீரோ?—வாரும் இப்படி! என்ன பிரபோ! இப்படியானீர்?

வ. வாசவதத்தை, நீ என்ன இப்படிக் கூறுகிறாய்? நான் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகத்தா னிருக்கின்றேன். நீதான் ஒரு காரணமுமின்றி கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் என்மீது.

வா. இப்பொழுதும் சொல்லமாட்டீரா நடந்த செய்தி?

வ. நான் என்ன சொல்வது? ஒன்றும் நடக்கவில்லையே!

வா. அந்தச் சித்திரப் பலகையில் எழுதப்பட்ட பெண்ணை நீர் நேரில் பார்க்கவேயில்லையே?

வ. ஐயோ! அப்படிப்பட்ட பெண் ஒருத்தி இப் பூமண்டலத்தில் இருக்கின்றாளோ?

வா. ஒன்றுந் தெரியாது பாபம்! நேரிற் காண்பித்தால் இட்சணம்?

வ. எதோ, காட்டு பார்ப்போம்.

வா. அக் கதவைத் திறந்து பாரும்.

வ. இதையா? [ஒருபுறம் கதவைத் திறந்து, உள்ளே பார்த்து] வாசவதத்தை! உனக் கிதுவும் ஒரு விளையாட்டோ? அன்றைத் தினம் கடற் கரையில் ஏமாற்றியதுபோல் இன்றும் செய்கின்றாயோ?

வா. என்ன?

வ. உள்ளே யாரிருக்கின்றது பார், நீதான்.—

வா. [உள்ளே பார்த்து] ஆ! எங்கே சாகரிகை? பாப்ரவ்யா!—இதென்ன? எங்கே சாகரிகை?—நீ எப்படி இதனுள்ளாகப் பட்டாய்?

பாப்ரவ்யன் வெளியே வருகிறான்.

பா. தம்பி—மந்திரியை—கேட்டால்—தெரியும்.

வா. எங்கே அந்த மடையன்?

பா. அந்த அறையில் இருக்கிறான்.

வா. ஓகோ! வசந்தகனும் தப்பினன்போ லிருக்கின்றதே! [மற்றொரு கதவைத் திறக்கின்றாள்.]

டோமால்யன் வெளியே வருகிறான்.

டா. நான்தான் அண்ணான்!

வா. வாசவதத்தை! இதென்ன விளையாட்டு?

வ. என்ன மதிமோசம் போனேன்!—அந்தச் சித்திரப்பலகையையுங் காணோம்!

பா. மந்திரி இடம் இருக்கிறது.

வா. எந்த மந்திரியிடம்?

பா. இதோ.

வா. இந்தப் பயித்தியக் கிடமா? எங்கே அந்தப் பலகை?—[வத்சராஜன் நகைப்பதைக் கண்டு] ஆம், பிராணநாதா, இதற்குள்

ளாசு நகைக்கவேண்டாம். இந்தச் சித்திரப் பலகையி லிருப்பதற் கென்ன சொல்லுகின்றீர் ?

வ. வாசவதத்தை உனக்கென்ன பயித்தியம் பிடித்திருக்கின்றதோ ?—இதென்ன இது ?

வா. ஆ ! பாப்ரவ்யா ! இது யார் வேலை ? இதி லிருந்த உருவங்கள் எங்கே ?

பா. அம்மணி, அது நன்றா யில்லை யென்று மந்திரி கலைத்துவிட்டு எழுதினேன்.

டா. ஆமாம்.

வா. நீயும் உன் மந்திரியும் ! படையுங்கள் ! போங்கள் வெளியே இக்ஷணம் !

பா. மகாராணி, மறந்துபோகக்கூடாது சொன்னதை.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

வ. வாசவதத்தை, இனியாவது இச் சந்தேகம் விட்டாயா ?

வா. உம் ! உம் ! சொல்லமாட்டீர் இனிமேல், எல்லாம் செய்துவிட்டு ?

பா. ஐயோ ! நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே ! நீதான் என்னை இவ்விதம் ஏளனம் செய்கிறாய் ; இது உனக்கு நியாயமா ?

வா. அப்பா ! உமது நியாயத்தை நா னறிவேன் !

வ. என்ன அறிந்தது ? இந்தப் பாப்ரவ்யனைப் பெண் ணொன்று நினைத்ததா ?

வா. உம் ! போனது போகட்டும்—அதை யெல்லாம் மறந்துவிடும்.

வ. உன் னிஷ்டப்படி.

வா. ஆனால், பிராணநாதா, என் உத்தரவின்றி இனி நீர் ஒரு பெண்ணையும் மணம்புரிவதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்து கொடும்.

வ. அப்படியே, இனி மணம் புரிவதில்லை, சந்தோஷந்தானே ?

வா. சந்தோஷந்தான், பூரணமாக.

மறுபடியும் வசந்தகன் வருகிறான்.

வச. அதில் எனக்கும் பாதி !

காட்சி முடிகின்றது.

மூன்றாம் காட்சி

இடம்—நந்தவனத்தில் ஓர் அடர்ந்த இடம். காலம்—இரவு.

வாசவதத்தையும், காஞ்சனமாலையும் வருகிறார்கள்.

வா. காஞ்சனா, நீ கூறிய துண்மைதானா ?

கா. அம்மணி, சற்று பொறும். உண்மை வெளியாகின்றது.

வா. இந்த மாதவிப் பொழி லருகில்தானே சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாள் ? தக்க இடம் கோரினாள் ! இம் மலர்ப் பொழிலின் வாசனை மனதைக் கவர்கின்றதே ! குளிர்ந்த காற்று வீசுவதற்கும் இருந் திருப்பதற்கும் சரியான இடந்தான் இவர்களுக்கு; ஆயினும் என் உடையில் மகாராஜாவைக் காணும்படியான அவ்வளவு தைரியம் வந்துவிட்டதல்லவா இச் சிறுமிக்கு ! ஆகட்டும், அதை நான் பார்க்கின்றேன் !—எல்லாம் நாம் சற்று ஏமாந்து நம்முடைய உடையை சுசங்கதைக்கு அளித்ததினால் நேர்ந்தது ! அவளையும் சாகரிகை எப்படியோ கைவசப்படுத்திவிட்டாளே.—

கா. அம்மா, மகாராஜா வரும் சமயமாய்விட்டது—நாம்—[திரும்பிப் பார்த்து]—ஓ ! அதோ வருகின்றார்போ லிருக்கின்றது ! நாம் சற்று மறைந்திருப்போம். வசந்தகனும்கூட வருகின்றான் ; இவர்கள் பேசுவதைச் சற்று கேட்டறிவோம்.

வா. ஆம், ஆம் ! இங்கு மறைந்துகொள்வோம்.

[ஒரு புறமாக மறைந்துகொள்கின்றனர்.]

வத்சராஜனும், வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வ. வசந்தகா, வாசவதத்தைக்கு இவ் விஷயம் ஒன்றும் தெரியாதே ?

வச. ஒன்றும் தெரியாது ! நான் அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக எல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றேன் சுசங்கதையுடன். ஒன்றும் பயப்படவேண்டாம்.

வ. இதுதானே குறித்த இடம் ? என்ன இருண்டிருக்கின்றது !

வச. ஆம், இதுதான். சற்றுட்காருவோம் நாம் இப் பளிங்குக் கல்லின்மீது.

வ. தோழா, நீ விரைவில் போய் சாகரிகையை அழைத்துவா.

வச. ஐயோ ! ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப் பொறுக்கவேண்டாமா ? சாகரிகையை வாசவதத்தையைப்போல உடுத்தி வருவதென்றால் இலேசான விஷயமா ?

வ. தோழா, நீ எதற்கும் போய் துரிதப்படுத்து ; நான் இக் கொடி வீட்டிலிருக்கின்றேன் ; சீக்கிரம்.

வச. இதும் ; நான் போய் அழைத்துவருகின்றேன் விரைவில்.

[illegible] [வத்சராஜன் கொடி வீட்டிற்குச் செல்ல வசந்தகன் போகப்புறப்படுகிறான். இச்சமயம் [illegible]தையும் காஞ்சனையும் வெளிவர, அவர்களைச் சந்திக்கிறான்.]

வச. [காஞ்சனையைப் பார்த்து] ஆ ! சுசங்கதா ! உன் புத்தியை மெச்சினேன் ! நான் பார்த்தவுடன் அந்த தேவி வாசவதத்தைதானோ என்று திடுக்கிட்டேன் ! நன்றாக் வேஷம் பூண்டாய் ! சாகரிகை எங்கே ?

கா. அதோ.

வச. ஆஹா ! வாசவதத்தையே !—சரிதான். சாகரிகா, நீயும் ரசனிதானே ; அதனால் வாசவதத்தையைப்போல் விளங்குவது நவமல்ல !—வா சீக்கிரம். மகாராஜா உன் வரவை எதிர்பார்த்து வருந்தி யிருக்கின்றார். [illegible] —

வ [வெளிவந்து] வசந்தகா ! [illegible] சாகரிகை ?

வச. உம்முடைய அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம். இதோ—

வ. கண்ணே, சாகரிகா ! இத்தனை காலம் பிடித்ததா உனக்கிங்கு வர ? என் அன்னமே ! அனங்கன் விடு மாசுகத்தால் ஆருயிர் மறியு மென்னை, அன்பினோ டணைந்து, உன் அதரமிகு அமிர்தமதால் உயிரெய்த அருளாயோ ?—

வச. சாகரிகா, என்ன சும்மா இருக்கின்றாய் ?— இன்னும் பிணங்கி நிற்கின்றாயே ! நாணமென்ன இனி ? வாசவதத்தையின் கடுகடுத்த சொல்லைக் கேட்டு வெறுப் பெய்தி யிருக்கின்ற மகாராஜாவின் செவியை உன் இனிய மொழியினால் இன்புறச் செய் !— சுசங்கதா, நாம் போவோம் வா. இனி இன்னும் இங்கிருப்பது நியாய மன்று ?— அரசே, உமக்கனுகூலமாக சந்திரனும் உதய மாகின்றான், அதோ !

வ. கண்ணே ! இதோ பார்த்தனையா ! வெட்கமின்றி இச் சந்திரன் உன் திற மறியா துதித்தான் ! கஞ்ச மலரெலாம் இவன் வருமுன்னே உன் மதியினைக் கண்டு அஞ்சிக் குவிந்தன ! இமந்தரு வெண் மதியொளி இன்பந்தரு உன் விழி யொளிக் [illegible]ப்பாமோ ? பஞ்ச பாணனுக்கு உன் அஞ்சனக் கண் [illegible] பஞ்சையாம் இப் பசுபதி சடையன் விஞ்சிய உதவி [illegible] ? அம்புலி யுடை அமிர்தினும் உன் னதரத்திடை [illegible] மேலான [illegible] ? அணங்கே, இதைவிட்டு நான் அமிர்[illegible] அருந்தப் பருகுவனோ ?

வா. [இவ் வென்று தன் முகத்தை மூடியிருந்த வஸ்திரத்தை எடுத்துவிட, வத்சராஜன் பயந்து நிற்பது கண்டு] ஏன் பயந்து நிற்கின்றீர் ? பருத மிடபொழுது !

வ. வாசவதத்தை !—

வா. மகாராஜா ! ஏன் சும்மா நிற்கின்றீர் ? சாகரிகை அதரத்திடை அமிர்தம் வாசவதத்தை வாயிடை விஷமாயிற்றோ ?— பிராணநாதா ! முகத்தைச் சற்றெடுத்துப் பாரும், இனிமேல் என்ன போக்கு சொல்லப்போகின்றீர் ?

வ. கண்ணே, என்னை—

வா. கண்ணே!—என்னை ஏன் கண்ணே என்று அழைக்கின்றீர்? உமது கண்மணி சாகரிகை இருக்கின்றாள், அவளை யழையும்! நானும் சற்று முன்பாக ஏதோ வியாபக மறதியாக பிராணநாதா என்று அழைத்தேன். எனக்கென்ன சுதந்தரம் உம்மை அவ்வாறு அழைக்க இனி? அது அவளுடைய தாயிற்றே!— ஏன் சும்மா இருக்கின்றீர்?— நீர் என்ன சொல்லக்கூடும்? உமக்கென்ன தெரியும்? கனவிலும் இந்தச் சாகரிகையை நீர் கண்டதில்லையோ! சித்திரப் பலகையி லெழுதிய தெல்லாம் சித்தத்தின் செயல்! உமக்கேதாவது தெரியுமா? அவளோ கேலிக் கண்டு பேசியதன்றோ? சீ! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? ஏன் நின்றுகொண்டு உமது காதுக்குக் கடுகடுப்பைக் கொடுக்கும் என் மொழியைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றீர்? போம் சாகரிகை யிருக்குமிடம், அவள் கனியினு மினிய மொழியைக் கேட்டுக் குளிரும்! சீ! உம்மை வெறுப்பதிற் பயனென்ன? வெட்கமின்றி எல்லா மறிந்தும் உம்முடன் பேசுகின்றேனே நான் இன்னும்!— உம்முடைய குலத்தின் சுபாவத்தைக் காண்பிக்கிறீர்!

வச. தேவி! மகாராஜாவின் ஒரு பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும்.— உண்மை என்னவென்றால்—

வா. வசந்தகரே! அதென்ன அப்படி கூறுகின்றீர்? மகாராஜா அல்லவோ என் பிழையைப் பொறுக்கவேண்டும். மகாராஜா இன்பசாகரத்தில் மூழ்குவதை நானன்றோ இடையில் வந்து கெடுத்தேன்? ஐயோ பாபம்! வாடி நிற்கின்றார். வஞ்சியிடம் அழைத்துச் செல்லும்; இல்லாவிட்டால்— நான் அழைத்து வருவதா அரசே?

வ. வாசவதத்தை! உன்னை நான் இன்று வேண்டுகின்றேன்! என்னை மன்னிக்கமாட்டாயா? உன்மேல் காதல்—

வா. பிராணநாதா! எழுந்திரும், இதென்ன? தன்மீதிலேயே தனியாக் காதல் கொண்டு தரணியில் வேறொரு கன்னியையும் நோக்காத தன் காதலனை காலில் வீழ்ந்து வேண்டிப்பொ

ழுது மனமிளகா மனைவியு முண்டோ? நீர் சுகமாயிரும்—நான் போகின்றேன்—என் விதி! காஞ்சனை, வா போவோம்.

[காஞ்சனையுடன் போகிறாள்.]

வ. வசந்தகா! வசந்தகா! நான் தேவியின் முகத்தை மறுபடியும் எப்படிப் பார்ப்பது? ஐயோ! நானிப்பொழுதென்ன செய்வது? ஒரு புறம் வாசவதத்தையின் கோபத்தை எவ்வாறு போக்கப்போகிறேமென்னும் சஞ்சலமும், மற்றொரு புறம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதோ எனும் சஞ்சலமும் என் மனத்தைப் பற்றி யீர்க்கின்றனவே!

வச. அரசே, நான்தான் சரி! நான் போய் ராணியின் கோபத்தை எப்படியாவது தணித்து வருகிறேன்—

வ. அப்படியே என் காதலியாம் சாகரிகையின் கதி என்ன வாயதென்று மெல்ல அறிந்துவா.

வச. நீர் இங்குதா னிரும், நான் விரைவில் வருகிறேன்.

[போகிறான்.]

வ. ஐயோ! மோப்பக் குழையு மனிச்சத்திலும் மென்மையாம் குணமுடை மொய் குழலாள் கதமுடன் மதன்விடும் வாளி தனக் கஞ்சுவளோ? கலவிலாக் கோப முடைத் தையல் வெகுளியை யஞ்சுவளோ? தனைக் காணாது ஏக்க முற்று தன்னை வெறுத்து மிஞ்சுவளோ? காதல னெனப் பெயர் பூண்டும் கனி பெய்தக் கணமேனும் காணாக இக் காதகனைக் கருதியே அஞ்சுவளோ! துஞ்சுவளோ! அஞ்சுவளோ!

[மூர்ச்சையாகிறான்.]

ரத்நாவளி மெல்ல அழுதுகொண்டு வருகிறாள்.

ர. ஐயோ! நானிப்பொழுது என் செய்வது? நடுக் கடலில் மரக்கல முடைந்த மாலுமி யானேனே! வாசவதத்தையோ உண்மையை அறிந்துவிட்டாள்! இனிமேல் என் காதலரை நான் கண்ணாரக் காணவும் விடப்போகின்றாளோ என்முன்? ஐயோ! நான் எதற்கென் றஞ்சுவேன் இப்பொழுது? தான்

மணந்த மலரை நான் அகற்றேன் என்று என்மீது கோபா வேசங் கொண்டிருக்கும் தேவியின் வெஞ் சினத்திற் கஞ்சுவனோ? அல்லது இவ்வுண்மை வெளியாயிற்றே என்று எனை வாட்டும் இந் நாணத்திற் கஞ்சுவனோ? இதுதான் சமயமென்று பேதை என்றும் பாராது பாதகனாம் மன்மதன் என்மீது பஞ்ச பாணங்களையும் அஞ்சாது விடுவதற் கஞ்சுவனோ? என் மனத்தை எந்தச் சங்கடத்திலும் இதுவரையில் தேற்றிக் கொண்டிருந்த என் னுயிர்த்தோழி இப்பொழுது ராணியின் கையிற்பட்டு என்ன துயருறுகின்றாளோ என் றஞ்சுவனோ? அல்லது என்மீது காதல் கொண்டும், நான் இக் கதிக்கு வந்தேனென வறிந்தும், ராஜ கர்மத்திற் கட்டுப்பட்டவராய், எனக் குதவச் சக்தியற்றவரா யிருக்கும் என் பிராணநாதர் என் பொருட்டு அந்த வாசவதத்தையினால் என்ன கஷ்டம் அனுபவிக்கின்றாரோ என்று அஞ்சுவனோ?—ஐ! என்னைப் போன்ற துர்ப்பாக்கியசாலிகள் இவ்வுலகில் ஒருவருமிரார்! நான் ஏனோ இப்புவியில் பிறந்தேனோ வென்றோ? இத்துயரம் அனுபவிப்பதைவிட என் னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே நலம்! இனி யோசிப்பதிற் பயனில்லை. இருந்தென்ன பயன்? என் பிராணநாதரை நான் மணப்பதும் கனவிலும் கடினம். அவரைக் காணாது நான் வாழ்வானேன்? அவருடன் நான் கூடியிருப்பது அசாத்தியமானால் நான் உயிருடன் கூடியிருப்பானேன்?—இதுதான் நமக் கிசைந்த இடம்!—இதோ இக் கொடியைச் சுருக்கிட்டு மடிவோம்.—ஆ! இரவில் நிச்சப்தமாய், இந்த நந்தவனமெங்கும் சந்திரனொளி பரவியிருக்க, மந்தமாய்த் தென்றல் வீச, மலர்களெங்கும் மணங் கமழ, என்ன ரமணீயமாய் இருக்கின்றது! இச் சமயத்தில் என் காதலரை நாடி இன்ப நலம் நுகராது நான் இறக்கவேண்டி வந்ததே! யார் விதி யாரை விட்டது? பிராணநாதா! பிராணநாதா! இன்னொரு ஜன்மத்திலாயினும் உம்மை நான் பிரியா தடைகிறேன்!

[கழுத்தில் கொடி யொன்றால் சுருக்கிடுகிறாள்.]

வஸந்தகன் விரைந்து வருகிறான்.

வச. ஐயோ! மகாராஜா! மகாராஜா! தேவி இறக்கின்றார்கள்! வாரும்! வாரு மிப்படி!

வ. [திடுக்கிட் டெழுந்து] ஆ! ஆ! எங்கே! எங்கே?—ஆ! வாசவதத்தை! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்? இதென்ன மதியீனம்? விடு இக் கொடியை! சாகரிகையைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை இனி நான்!

ர. ஆனால் பிராணநாதா!—மகாராஜா!—நான் இறப்பதை ஏன் தடுக்கின்றீர்?—என் பொருட்டு உமக்கேன் இவ்வளவு துயரம்? நீர் சுகமாய் ஒரு மனஸ்தாபமின்றி தேவியுடன் வாழும். நானிறந்து உம்மைச் சுகப்படுத்துகின்றேன்.

வ. கண்ணே! சாகரிகா!—

ர. என்னை ஏன் கண்ணே யென் றழைக்கின்றீர்? சற்று முன்பாகத்தான் என்னைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை யென்று சத்தியம் செய்தீர்? ஜாக்கிரதை, தேவியவர்கள் கேட்டுவிடப் போகிறார்கள். நீர் என்னைக் கண்ணே யென் றழைப்பதைக் கேட்டுப் பிறகு பாதத்தில் வீழ்ந்து வேண்டியபடி கேளும்—

வ. என் கண்மணி! சாகரிகா! நீயே இப்படிப் பேசுதலழகோ? சற்று முன்பாக உன்னை வாசவதத்தை யென் றெண்ணி, எப்படியிருந்தபோதிலும் என் மனைவியாயிற்றே என நினைத்து அவள் உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அம்மாதிரி கூறினேன். அதனை உண்மை யென நீ நம்பலாமோ?

வச. ஆமாம் சாகரிகா! ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு எத்தனை பொய் வேண்டுமென்றாலும் பேசலாமென்று தர்ம சாஸ்திரங்களே கூறுகின்றனவே! அதற்காகத்தான் நான் தினம் தேவியிடம் எத்தனைப் பொய் பேசிவருகிறேன் என் னுயிரைக் காப்பாற்ற!—இனி மகாராஜாவின்மீது கோபியாதே. —மகாராஜா, எனக்கு விடையளியும். அதோ சுசங்கதை என் வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். நான் விரைவில் போ

காவிட்டால் இந்த அம்மாளிடம் நீர் படும்பாடு நான் அங்கு படவேண்டும்! நம்முடைய தலைவிதி இது! [போகிறாள்.

வ. என் மனங்கவர் மானே! உன் கர மென்னும் கொடியால் என் கந்தரத்தைச் சுற்றுவளைத் திட்டு, இன்னும் ஏன் இவ்வற்பக் கொடியினைக் கரத்திற் கொண்டனை? நீயே விரும்பின் என் இரு கரமெனும் பாச மிருக்கின்றது, அவற்றால் உன்னைக் கட்டி யணைக்கவோ?

ர. ஆமாம், என்னெதிரி லிப்படிப் பேசுவீர்கள். தேவி வந்தால் சாகரிகையை கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்வீர்கள்!

வ. கண்மணீ, நா னெவ்வாறு செய்வேனென் றெண்ணுகின்றாய் நீ?

ர. பிறகு என் தேவியிடம் நேற்றைத்தினம், என் கண்மணியே, உன் உத்தரவின்றி நான் ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவதில்லை யென்று கூறினீராமே?

வ. அது யார் உனக்குச் சொன்னது?

ர. யார் சொன்னாலு மென்ன? உண்மையா, அல்லவா?

வ. சாகரிகா, இப் பளிக்குக் கல்லின்மீது உட்காருவோம்; விளக்கிச் சொல்கிறேன் எல்லாம்.—முதலில் "கண்மணியே, உன் உத்தரவின்றி" என்று சொன்னேன் நான்?

ர. எல்லாம் சொல்லி யிருப்பீர்!

வ. உனக்கு ஜோஸ்யம் தெரிந்ததோ? அதிருக்கட்டும். நான் சொன்னதென்னவென்றால் இனிமேல் நான் அவளுத்தரவின்றி ஒரு பெண்ணையும் மணம் புரிவதில்லை யெனக் கூறினேன்!

ர. பிராணநாதா!—என் கதி என்ன வாவது?—உம்மை நான் நேரிற் காணவும் தேவி விடை யளிப்பார்களோ?

வ. கண்ணே! ஏன் பயப்படுகின்றாய்? வா உட்கார்!

ர. உமது பக்கத்தில் உட்கார எனக்கென்ன சுதந்தரம்? நீர்தான் கூறிவிட்டீரே—

வ. என் கண்ணே! உன்னைத்தான் நான் முன்பே மணம் செய்துகொண்டேனே! இனி ராணியின் உத்தர வென்னத்திற்கு?

ர. எப்பொழுது மணந்தீர்?

வ. நாமிருவரும் காந்தருவ மணம் புரியவில்லையா? க்ஷத்திரியர்களாகிய நமக்கு அது விதிக்கப்பட்ட தென்பதை மறந்தனையோ?—இப்பொழு தென்ன சொல்கிறாய்? ஏன் தலை குனிந்துகொண்டாய்? உம்—உனக் கேதாவது சந்தேக மிருக்கின்றதோ?

ர. அதிருக்கட்டும்.—இப் பூம்பொழிலில் அம்புலி என்ன அழகாய் விளங்குகின்றது கண்டீரா? இப்பொழுது உம்முடைய வாசவதத்தை உமது பக்கத்திலிருந்தால் உமக் கெவ்வளவு சந்தோஷமா யிருக்கும்—

வ. நீதான் இருக்கிறாயே.

ர. உம்!—இதெல்லாம் மேலுக்கு?

வ. இல்லை! இல்லை!—

வாசவதத்தை காஞ்சனையுடன் திடீரென்று வருகிறாள்.

வத்சராஜனும் ரத்னாவளியும் பயந்து எழுந்திருக்கிறார்கள்.

வா. மகாராஜா! எழுந்திருக்க வேண்டாம்! எழுந்திருக்க வேண்டாம்!—தேவியாரே! உட்காருங்கள்! உட்காருங்கள்!—[அவர்கள் கைகளைப்பற்றி] அடி சாகரிகா! இனிமேல் என்ன பொய் பேசப்போகின்றாய்? 'இப்படிப்பட்ட புருஷனும் இவ்வுலகி லிருக்கின்றாரோ அம்மணி! நான் மகாராஜாவை நேரில் பார்த்ததே யில்லையே! படத்தில் யாருடைய ரூபமோ தெரியாதே!' இப்பொழுது தெரிந்ததா? படத்தி லெழுதிய முகமும் இந்த முகமும் சரியா யிருக்கின்றதா வென்று அவ்வளவு அருகில் முகத்துடன் முகம் வைத்துப் பார்த்தாயோ? என்ன நாணம்! என்ன வெட்கம்! ஒன்று மறியாளாம் கன்

ளி, அவளை ஓடிப் பிடித்தாம் ஒன்பது [illegible] ஜன்னி !— உன்னைக் கேட்பதில் என்ன பிரயோஜனம் ? இதோ சந்திர குல வள்ளல், கௌசாம்பி மன்னவர், உட்கார்ந்திருக்கின்றார் ; அவரைக் கேட்போம்— என் மகாராஜா ? இப்பொழுதென்ன சொல்கிறீர் ? இதுவும் விளையாட்டோ ?

வசந்தகன் வருகிறான்.

ஆ ! நீயும் வந்தாயா ? உன் கனவு என்னவாயிருக்கின்றது கேட்போம்— மகாராஜா கைப்பிடியாய் அகப்பட்ட பிறகு இன்ன உத்தரவு கூறுவதென்று அறியாது விழிக்கின்றார் ! ஏதாவது போக்கு சொல் நீ அவருக்காக !—உம்—

வச. தேவி, நீங்கள் என்னை நம்பினாலும் சரி ! நம்பாவிட்டாலும் சரி !—உண்மை என்னவென்றால்—

கா. "நான் பேசுவது பொய் !"

வச. அம்மா ! நீ ஒருத்தி வந்தாயே அம்மா !—

வா. காஞ்சனை, வசந்தகன் புளுகட்டும், நீ யேன் தடுக்கின்றாய் ?

வச. உண்மை என்னவென்றால்—உம்— சாகரிகை இந்த உடையில் சற்று முன்பாக இங்கு வந்து இந்தக் கொடியால் சுருக்கிட்டு மடியப்பார்த்தாள். நான் நீங்கள்தானென்று எண்ணி கூச்சலிட்டேன், உடனே மகாராஜா வந்தார் ; அவரும் நீங்களென்று ஏமாந்து, இக் கொடியை வாங்கிவிட்டுக் காப்பாற்றினார் !—

வ. வாசவதத்தை, இது வேறுமானாலும் பொய்யில்லை.

வா. பிறகு நான் என்று நினைத்தே சாகரிகையைக் கட்டியணைத்தீர் ! என்னிடம் இதைக் கூறாமலிருந்தீர் !— காஞ்சனை, முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றுடன் மறைக்கும் இப் பார்ப்பானை இக் கொடியால் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போ.

கா. வாருமையா வசந்தகரே ! நீர் பண்டிதர் ! வாரும் !

[கொடியால் வசந்தகனைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போகிறாள்.]

வா. சாகரிகா, நீ வா இப்படி ; உன்னையும் தண்டிக்கும் விதத்தில் தண்டிக்கவேண்டும் !—அந்த சுசங்கதை எங்கே ?—

[சாகரிகையை அழைத்துக்கொண்டு போகிறாள். வத்சராஜன் திகைத்து நிற்கிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—காலை.

யௌகந்தராயணன் வருகிறான்.

யௌ. எடுத்த காரியம் முடித்தல் வேண்டும். ஆன்ற அமைச்சனை அஃது குறியீதே யாகும். அரும் பொருளை விரும்புவான் ஆர் கலியேற் செல்ல வேண்டும்—நடுக் கடலிற் சென்ற பிறகு நடுக்கமுற்று, போன வழி திரும்புதல் புத்தியீனமன்றோ !— நம் எண்ணப்படியே நாம் நாடிய கருமம் முடிவு பெற்று வருகின்றது. கருதியவாறே சாகரிகையும் காந்தனும் கண்ணுற்றுக் காதல் கொண்டனர் ; குறித்தபடி தேவியும் கோப முற்றாள். ஆயினும் இவ்வண்ணம் இதற்குள்ளாக ஒரு புறம் அரசன் நகரை விட்டு அப்புறம் போகவும், மற்றொரு புறம் சாகரிகை சிறையிலடைபடவும் நேர்ந்ததே ! இதற்கென்ன செய்வது ? தேவியோ என்மீது இன்னும் சந்தேகமில்லா திருக்கின்றாள். அம்மட்டும், பாக்கியமே, நலமே, அனுகூலமே. அரசர் ஒளிந்த சமயமும், அங்க தேசத்தில் அவர் மூதாதையாம் ஆங்கராஜன் மடிந்த சமயமும் ஒத்துக்கொண்ட [illegible], அதைக் கூறி அரசி மனத்தைத் தேற்ற ஓர் ஆதாரமாயிற்று. ஆயினும் அரசரோ கூடிய விரைவினில் சாகரிகையைச் சேரவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகின்றார். அவரிடம் சாகரிகை இன்னதென்று தெரிவித்துவிடவா ? ஒருவேளை பிறகு என்மீது கோபம் கொண்டால் என் செய்வ

தென என் இதயம் சபலிக்கின்றது. சூர்யோதயர் ப்ரயாணியாய்ச் சென்ற ருமண்வந்தன் இப்பொழுது இங்கிருக்கலாகாதா? அவனோ சைனியத்துடன் சத்துருவை வெல்லச் சென்றிருக்கின்றான் கோசல நாடு. அவன் வருமளவும் நாம் சற்றுப் பொறுத்திருப்போமாயின் பிறகு அவனைக் கொண்டு எல்லாம் வெளிப்படச் செய்யலாம். ஆயினும் அதுவரையில் நாம் என்ன செய்வது? தேவியோ சாகரிகையைக் கடுங் காவலில் வைத்திருக்கின்றார்கள்; ஆடவர் ஒருவரும் அங்கு செல்லலாகாதென ஆக்யாபித்திருக்கின்றார்கள். இதற்கென் செய்வது நாம்? முதலில் எதற்கும் வசந்தகனை வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அவன் ராணியின் கண்ணுக்கு அகப்படாது ஒளிந்து வருகின்றான். சாகரிகை யேதோ தேகம் அசௌக்கிய மடைந்ததாக சுசங்கதையைக் கொண்டு கற்பித்து, மகாராஜாவை ஆயுர்வேதம் அறிந்த ஓர் வனிதையைப் போலி வேடம் பூணச்செய்து சிறைச்சாலைக்குள் போகப் பிரயத்தனம் செய்வோம். ஆம், இதுவே யுக்தி! வாசவதத்தையைக் கொண்டே இதனைச் செய்விப்போம். பிறகு நம்மீது பழியில்லா வண்ணம், "தாம் தாமே நேராக அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டீர், என்மீதென்ன தவறு?" என்று நம்மீது பழியில்லா வண்ணம் செய்துகொள்ளலாம்!—ஆம்! ஆம்! தன் தாதைக்குத் தகனக்கிரியை செய்தமையால் அரசனும் இதற்குத் தக்க ரூபத்திலேயே இருக்கின்றார்! வேளை வந்தால் எல்லாம் சரிப்பட்டு வரும். காலம் வராவிட்டால் எல்லாம் கெட்டு வரும். ஆவது விதியெனின் ஆனது ஆயிடும். காலம் நேர்ந்திடிற் கடுவிஷமமிர்தமாம். எதற்கும் முதலில் நான் தேவியிடம் போய், மகாராஜா இத்தனை நாளாகியும் கௌசாம்பி திரும்பி வராததற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டுமே, ஏதாவது உமக்குத் தெரியுமா, ஒரு வேளை ஏதாவது மனஸ்தாபப்பட்டு தேசாந்தரம் போயிருக்கின்றாரோ, என வினவி, தேவியின் உட்கருத்தை மெல்ல அறிய வேண்டும். மகாராஜாவைச் சாளுவ தேசம் வருத்தியிருப்ப

தாகக் கேள்விப்பட்டேன் சேடியர்மூலமாக. இதுதான் நல்ல தருணம் நமக்கு. நம்மீது சந்தேகிக்காதபடியும் செய்யல் வேண்டும்; நம்மவர் கோரிக்கையையும் நிறைவேற்றல் வேண்டும். மகாராஜா இன்னும் அங்க தேசத்திலேயே இருக்கவேண்டுமெனக் கூறி தூதனையங்கு அனுப்பும்படி செய்யவேண்டும். இதுதான் சரி! முன் பொரு யுக்தி செய்து நம் மரசருக்கு வாசவதத்தையை மணம் புரிவித்தோம், இப்பொழுது சாகரிகையை அவருக்கு விவாகஞ் செய்யும்பொருட்டு நாம் புரியும் இந்த யுக்தி தெய்வானுகூலத்தால் நிறைவேறுது போகின்றதோ பார்ப்போம். இனி நான் தாமதிக்கலாகாது; தேவியவர்கள் என்னைக் கையுடன் அழைத்து வரச் சொன்னதாக முன்னமே ஓர் சேவகன் வந்து கூறினான்.

[போகிறான்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் அங்கம்.

முதல் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

ரத்னுவளி கையில் ஒரு நிருபத்துடன் துக்கித்தவண்ணம் நிற்கிறாள்.

ர. பிராணநாதா! பிராணநாதா! இந்த பாக்கியத்தையாவது பெற்றேனே!— இதெப்படி இங்கே வந்தது? முதலில் என்ன எழுதியிருக்கின்றாரென நன்றாய்ப் படித்துப் பார்ப்போம். [படிக்கிறாள்.] "கண்ணினினிய காதலியே! கடிதினி லுனைக் காண்பேன் நான், அஞ்சனவிழி அன்னமே, அஞ்சாதிருப்பாய்நீ"! இது என் பிராணநாதரிடமிருந்து வந்ததென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதோ அவருடைய மோதிர முத்திரையிருக்கின்றது!—ஐயோ! என் காதலரை நான் கடிதிற் காணப்போகின்றேனோ? ஈசனிருக்கின்றார்!—ஆயினும் இந்தக் காவலுள்ள சிறையிலவர் எப்படி இங்கு வரப்போகின்றார்? தேவியோ இங்கு ஒருவரும் வராதென உறுதியாய் நிபந்தனை செய்து கடுமையான காவலமைத்திருக்கின்றார்கள்; இவர்கள் கண்ணிலெல்லாம் படாது ஒருவருமறியாதபடி என் பிராணநாதர் என்னை எப்படி வந்து காணக்கூடும்?— ஆயினும் ஒன்று, இந்த நிருபம் எப்படியிங்கு வந்தது இவர்களறியாதபடி? அப்படியே என் பிராணநாதரும் வரலாகாதா?—ஈசனிருக்கின்றார்!—ஐயோ! பிராணநாதா! நீர் என்னைப் பார்க்க வருவதாயின் சீக்கிரம் வாரும். தாமதிப்பீராயின் இறந்த பின்தான் என்னைக் காண்பீர்! உம்மைப் பிரிந்த ஆயாசத்தால் என் உடல் நாளாவர்த்தியில் மெலிவடைந்து வருகின்றது! இதோ என் கைவளை நழுவுகின்றதே!— ஐயோ! தேவியவர்கள் நான் படுந் துயரம் இன்னதென அறியாது தினம் ஒரு வயித்திய சாஸ்திரத்தில் வல்ல ஸ்திரீயைக் கொண்டு

வந்து காண்பிக்கின்றார்கள்!—இந்த வயித்தியத்திலெல்லாம் ஆறுமோ என் துயரம்? தீருமோ என் நோய்? எனைப் பீடிக்கும் வியாதி, என் பிராணநாதா, உம்மாலன்றி வேறெவரால் போகும்? பிராணநாதா!—ஆ!—அதோ தேவி வருகின்றாள்போலிருக்கின்றது தினப்படி நம்மை விசாரிக்க!—இந் நிருபத்தை மறைத்துவைக்கவேண்டும்—

வாசவதத்தை பெண்ணுருவம் பூண்ட வத்சராஜனுடன் வருகிறாள்.

வா. ஆ! சாகரிகா! என்ன திடுக்கிட்டாய்?—ஒன்றும் பயப்படாதே! இந்த அம்மாள் கோசல நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும், வயித்திய சாஸ்திரம் நன்றாய்க் கற்றறிந்தவர்கள். எப்படியாவது உனக்கிருக்கும் தேக அசௌக்கியத்தைத் தீர்த்துவிடுவதாகச் சொல்கிறார்கள். எனக்கும் மிகவும் நம்பிக்கையிருக்கின்றது. உன் கையைச் சற்று—

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி, ஒரு மனு.

வா. உன்னை யார் வரச்சொன்ன திங்கே காவலை விட்டு?

பா. மன்னிக்கவேண்டும். டாமரவ்யன் பெரியவனா, நான் பெரியவனா?

வா. நீதான் பெரியவன், போ சீக்கிரம்.—[பாப்ரவ்யன் போகிறான்.] என்ன சொன்னாய் சாகரிகா?

ர. அம்மணி, நான் உமக்கு எத்தனை முறை கூறியிருக்கின்றேன்; இந்த வயித்தியத்திலெல்லாம் பிரயோஜனமில்லையம்மணி! நானிப்படிச் சாகவேண்டுமென்று ஈசன் எனக்கு விதித்திருந்தால் நான் இறக்கவேண்டியதுதானே! அதைத் தடுக்க முயலுவதில் பிரயோஜனமென்ன?

டாமரவ்யன் வருகிறான்.

டா. அம்மணி! நீங்கள் சொல்லுங்கள்!—

வா. சொல்வதென்ன நான்? டாமரவ்யா! உன்னை யார் அழைத்தது இங்கு?

டா. நானுத்தான் வந்தேனம்மணி.— இந்த பப்பரவாயனுக்கானு நானு ஒயரமில்லா ?

வா. ஆமாம், போ! பயித்தியம்!

டா. சந்தோஸம்! [போகிறான்.]

வா. சாகரிகா, இம்மாதிரி பேசாதே. ஸ்வாமி உனக்கொன்றும் அப்படி கெடுதியாக விதித்திருக்கமாட்டார், என் சொல்லைக் கேள். உன் தேக அசௌக்கியத்தை ஒன்றும் ஒளியாது இந்த அம்மாளிடம் கூறு, எப்படியும் தக்க சிகிச்சை செய்து சுவஸ்தப்படுத்துவார்கள். கிட்டாத பொருளைப்பற்றி நினைத்து ஒன்றும் வருத்தப்படாதே, தெரியுமா ?—

மறுபடியும் பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. தேவி! நான்தானே அழகு ?

வா. இதென்ன தொந்திரவா யிருக்கின்றது !—பாப்ரவ்யா! இன்னொரு முறை இங்கு வராதே!

பா. கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் ?

வா. ஆமாம் போ! [பாப்ரவ்யன் போகிறான்.]

வ. சங்கோசப்படுகின்றாள்போ லிருக்கின்றது—உங்க ளெதிரில் கூற—சற்று நீங்கள்—அப்புறம் போயிருந்தால்—நான் நீர விசாரித்து—இவளை இன்னதென் றறிந்து—தக்க ஔஷதம் கொடுக்க—முயலலாம்.

மறுபடியும் டாமரவ்யன் வருகிறான்.

டா. என்னு அம்மணி! நான் தானே அழகு ?

வா. இதென்ன கஷ்டகாலமா யிருக்கின்றது! டாமரவ்யா! இன்னொரு முறை நீ இங்கு வந்தால் உன்னைத் தண்டிப்பேன் நான், போ வெளியே—

டா. உம்!—நான்தானே ?—

வா. ஆமாம், நீதான்; போ. வெளியே!

டா. ஆம்! சரி! சரி! [போகிறான்.]

வா. ஆம், அப்படித்தா னிருக்கவேண்டும். சகஜம்தான். நான் அடுத்த அறையில் இருக்கின்றேன்; வேண்டியபொழுது என்னை அழையுங்கள், வருகின்றேன். சாகரிகா, ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம், ஒன்றும் ஒளியாது உன் தேக ஸ்திதியைக் கூறு—

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் மறுபடியும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

பா. அம்மணி! எங்க ளிரண்டு பெயரில் யார் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் ?

வா. இதென்ன! பயித்தியங்களாய் வந்து சேர்ந்தது!

பா. சீக்கிரம் சொல்லுங்க ளம்மணி ? யார் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளுவது ?

வா. யாரை ?

பா. வெளியில் இந்த அம்மாளோடு வந்திருக்கும் பெண்ணை.

வா. அம்மா! இவர்கள் கூறியதைக் குறித்து யோசிக்கவேண்டாம், இரண்டும் இரண்டு பயித்தியங்கள்! உம்முடைய வேலையைப் பாரும்.—நீங்கள் வாருங்கள் இப்படி. உங்களை இங்கு காவ லிருக்கச் சொன்னேனா ? சண்டை போடச் சொன்னேனா ? [இருவரையும் அழைத்துச் செல்கிறாள்.]

வ. சாகரிகா, உன் கையைக் கொடு இப்படி—

ர. அம்மா, நீர் என் விஷயமாய்க் கஷ்ட மெடுத்துக்கொள்ளுகின்றீர் ? உம்மால் என் வியாதியைத் தீர்க்க முடியாது. நான் சொல்வதைக் கேளும்.

வ. நான் சொல்வதைக் கேள்—உன் வியாதியை நான் எப்படியும் தீர்க்கின்றேன்—

ர. இப்படி இதுவரையிற் சொல்லினவர் அனேகர்,—

வ. ஆம்—அவர்களுக் கெல்லாம் உன் வியாதி இன்னதென்று

தெரியாது, அதனால் தவறினீர்கள். எனக்கும் உன் வியாதி இன்னதென்று தெரியும்—

ர. என்ன, சொல்லும்?

வ. சொன்னால் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாயா?

ர. உம்—

வ. மகாராஜாவின்மீது கொண்ட காதல்!—உண்மைதானா?—என்ன பதில் கூறுகிறாய்?

ர. இதை எப்படியாவது அறிந்திருக்கலாம்—அதிருக்கட்டும், அதைத் தீர்ப்பதாகச் சொன்னீரே செய்யும், எப்படித் தீர்க்கப்போகின்றீர் என் மனோ வியாதியை?

வ. அவ் வியாதியை உண்டாக்கினவரை மறந்துவிடு, வியாதி போய்விடும்.

ர. என்ன சொன்னீர்? என் பிராணநாதரையா மறந்துவிடும்படி கூறினீர்? அதைவிட என்னை இறக்கும்படி கூறும்! நான் இறந்தாலும் மறப்பேனேயொழிய என் காதலரை மறவேன் அவரை க்ஷணமேனும்—

வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதைக் கேள். நீ அவர்மீது இவ்வாறு காதல் கொண்டு பயனென்ன?

ர. ஏன்?

வ. அவர் உன்னை இனி கண்ணெடுத்தும் பாரார்—

ர. இவ் வார்த்தையை மும்மூர்த்திகளும் வந்து கூறினபோதிலும் நம்பமாட்டேன். நீர் கூறினால் நம்பிவிடுவேனோ? இதோ பாரும், அவர் என்னை எப்படியும் மணப்பதாகக் கூறி என் விரலில் இட்ட மோதிரம்!—

வ. ஆனால்—இதைப் பார்!

ர. ஆ!—இது உமக்கெப்படி கிடைத்தது? என் பிராணநாதருடையதாயிற்றே!—நான் கொடுத்ததாயிற்றே!

வ. ஆம், உன் பிராணநாதருடையதுதான் முன்பு—இப்பொழுது அவருடைய பிராணநாயகியுடையதாயிற்று!

ர. என்ன!

வ. சாகரிகா, நான் சொல்வதைக் கேள். மகாராஜா என்மீது காதல் கொண்டு இப்பொழுது என்னையே மணம் புரிவதாகச் சத்தியம் செய்து இம்மோதிரத்தை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படியிருக்கும்பொழுது நீ அவர்மீதினி காதல் கொண்டு பயனென்ன? ஆடவர் மனந்தான் சபலமானதென்று உனக்குத் தெரியுமே? இனி இந்த ஆசையை விட்டுவிடு—

ர. இதெல்லாம் ஏதோ சூது! நான் ஒன்றும் நம்பமாட்டேன்! என் காதலர் என்னை ஒரு காலும் மறவார்! என்னை விட்டு உம்மையவர் மணப்பதாவது? கூடிய சீக்கிரத்தில் என்னை இவ்விடம் விட்டு—

வ. இன்று வெளியே அழைத்துப்போவதாக எழுதினாரோ உனக்கு? எல்லாந் தெரியுமெனக்கு. அந் நிருபம் நான்தான் எழுதச் சொன்னேன், எங்கு நீ ஒருவேளை அதற்குள் உயிர் விடுகின்றாயோவென்று. பிறகு அவரிடம், உன்மீது மனமிரங்கி, நான் நேரில் போய் உண்மையைக் கூறி உன் மனத்தைத் திருப்பிவருகின்றேன் என்று கூறி வந்தேன்—இனி என் பிராணநாதர்மீது காதல் கொண்டு பயனென்ன?—

ர. போதும் நிறுத்து! இனி ஒரு வார்த்தையும் பேசவேண்டாம் என்னிடம்! நீ யாரோ மோசக்காரி! என்னை இவ்விதம் பரிகாசம் செய்ய வந்திருக்கின்றாய்! என் பிராணநாதராவது என்னை மறப்பதாவது? அவலட்சணம் பிடித்த உன்னை மணப்பதாவது?—ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! இப்படியும் என்னை ஹிம்சித்து என் மனதைக் கலக்குவீரா! என் கண்முன் வந்து என்னை இத் துயர்க் கடலினின்றும் ஈடேற்றமாட்டீரா?—

வ. கண்ணே, சாகரிகா,—

ர. ஆ! நீ யாரடி என்னைக் கண்மணி யென்றழைப்பதற்கு? என் அருகில் வராதே!

வ. சாகரிகா, அவசரப்படாதே, என்னருகில் வா. உன் துயர் தீர என்னிடம் ஔஷத மிருக்கின்றது—

ர. ஐயோ! என்னைத் தீண்டாதே பாவி!—என்னைத் தீண்டினும் பாபம்! உன் ஔஷதமும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்! —ஈசனே! ஈசனே! இதுவோ என் விதி!

வ. என் கண்மணியே! இன்னும் அறிய வில்லையா நானின்னா னென்று?

ர. ஆ! பிராணநாதா!—

வ. மெல்லப் பேசு! தேவி இருக்கின்றாள் பக்கத் தறையில்.

ர. பிராணநாதா! பிராணநாதா!—உம்மைக் கண்டேனே! கண்ணாரக் கண்டேனே இன்று நான்!—பிராணநாதா! இங்கெப்படி வந்தீர்?—இதென்ன கோலம்?—

வ. உன்னைக் காண இக்கோலம்! நீ தேக சௌக்கியமா யிருப்பதை யறிந்து இச்சூது செய்யாவிட்டால் உன்னைக் காண்ப தெப்படி?

ர. ஆமாம், இப்பொழு தெல்லாந் தெரிகின்றது! நீர் சொஸ்தப் படுத்த வந்தீரோ? சொஸ்தப்படுத்தும்—

வ. நீதான் கூறிவிட்டாயே என்னைத் தீண்டினும் பாப மென்று!

ர. ஆமாம்! உண்மை! இப்படித்தான் பரிஹஸிக்கச் சொன்னார்களோ என்னை?

வ. இப்பொழுது இந்த ஔஷதம் கொடுத்தால் உன் அசவுக்கியம் தீராதோ?

[முத்தமிட்டு]

ர. தீர்ந்தது!—

மறுபடியும் வாசவதத்தை வருகிறாள்.

வா. என்ன இத்தனை நேரம்?—ஆ! சாகரிகா! என்ன இதற்குள் உன் தேகம் சௌக்கிய மாய்விட்டாற்போ லிருக்கின்றதே!

ர. இல்லை அம்மணி, கொஞ்சம் சவுக்கியமாகத்தான் இருக்கின்றது, இந்த—அம்மாள்—கொடுத்த மருந்தினால்—

வா. மிகவும் சந்தோஷம்! எப்படியாவது நீ சுகப்பட்டாற் போதும். அம்மா, வியாதி முழுதும் நீங்கி சாகரிகை சுகப்பட்டால் நீர் என்ன வேண்டியபோதிலும் அதைத் தருகின்றேன்—

வ. என் பாக்கியம்.—

வா. சாகரிகா, என்ன முக மலர்ச்சியுடையவளா யிருக்கின்றாய்! அந்த ஔஷதம் நானும் சாப்பிடலாம்போ லிருக்கின்றதே—கொஞ்ச நேரத்திற்குள்ளாக இவ்வளவு ஆச்சரியகரமான உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது சிறந்ததாகவே யிருக்கவேண்டும்.

பாப்ரவ்யனும், டாமரல்யனும் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இதென்ன? இதென்ன இது?—நில்லுங்கள்! என்ன சண்டை?—

டா. என்னைப் பாத்துதான் சிரிச்சா அந்தப் பொண்ணு, நான்தான் கண்ணாலம் பண்ணிக்கப்போறேன்!—

பா. இல்லை அம்மணி! என்னைப்பார்த்துதான் சிரித்தாள், நான்தான் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்.

வா. உங்களுக்குத் தக்க சிட்சை செய்கிறேன்! பொறுங்கள் சாகரிகா, நாளைத்தினம் இந்த அம்மாளை அழைத்து வருகின்றேன், நேரமாயது, விடைகொடுத் தனுப்பு—

வ. [ஒரு புறமாக] கண்ணே! பயப்படாதே. எப்படியும் நாளைத் தினம் தப்புவிக்கின்றேன்!

ர. [ஒரு புறமாக] சரிதான், நான் கூறியதும் ஞாபக மிருக்கட்டும். தேவிக்கு அந்த மருந்து கொடுக்கப்போகின்றீர்!

வ. [ஒரு புறமாக] இல்லை! இல்லை!

[ரத்நாவளி தவிர மற்றெல்லோரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை வெளிப்புறம். காலம்—மாலை.

டாமராவ்பானும், பெண்ணுடை தரித்த வசந்தகனும் வருகிறார்கள்.

வச. இப்படி வாரும். அங்கு யாராவது நாம் பேசுகிறதைக் கேட்டு விடப் போகின்றார்கள்.

டா. இதோ உத்ரவுபடி—அம்மா, உன்னோடே சரியா பேசரத்துக்குக் கத்துக்கினு வந்துட்டனே அண்ணாத்தெகிட்ட.

வச. இதுதானோ?

டா. இல்லே! இல்லே! வேறே இர்க்குது!—இதோ!—

வச. சரி! இதிருக்கட்டும்—நான் இச் சிறைச்சாலை திறவுகோல் கொண்டுவரச் சொன்னேனே, எங்கே?

டா. உம்! உம்! அதெல்லாம் கெண்டுவந்திர்க்கிறே!—அத்தெ கொடுத்திர்க்கா—உம்—

வச. என்ன?

டா. உம்—என்னெ—உம்—

வச. என்ன? சீக்கிரம் சொல்லும் நாழியாகின்றது—

டா. அவ்சரப்படக்கூடாது—உம்—இந்த—உம்—

வச. என்ன இந்த?

டா. இந்த—உம்—என்னமோ சொல்ராங்களே—உம்—

வச. என்ன சொல்கிறீர்கள்?—சீக்கிரம்—கொடும்—சாவியை—

டா. என்னை—உம்—க—க—க—ால்—கல்லு—

வச. கல்லா?

டா. அல்லா! அல்லா!—கல்—கல்லா—கல்லாணம்! பண்ணிக்கிறையா?

[தலையைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறான்.]

வச. முன்பு சாவியைக் கொடு மிப்படி.

டா. இதோ—[திறவுகோலைக் கொடுக்கிறான்.] அம்மா,—உம்—

வச. ஆமாம், கலியாணம் ஒன்றுதான் குறைவு—முதலில் போய் என்னை எப்படி அழைப்பதெனக் கற்றுக்கொண்டு வாரும்; பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்—

டா. ஏ!—யாருகிட்ட கத்துக்கினு வர்ரது?

வச. உங்க அண்ணாத்தையிடம் போய், கற்று வாரும்.

டா. இதோ, கத்துக்கினு வர்ரேன்! ஒரு வேளெ அண்ணாத்தெ சொல்லாப்போனா?

வச. வேறு யாரிடமாவது கற்று வாரும்.

டா. உம்! உம்! [போகிறான்.]

துணிமூட்டை யொன்றை எடுத்துகொண்டு ஸ்திரீ உடை தரித்த வத்ஸராஜன் வருகிறான்.

வ. கொடுத்தானா திறவுகோலை?

வச. இதோ [அதை அரசனிடம் கொடுத்து] நீர் சீக்கிரம் உள்ளே போய் சாகரிகையை ஆண் வேடம் பூணச்செய்து அழைத்து வாரும். நான் வெளியி லிருந்து ஒருவரும் வராதபடி ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றேன். போம், போம்! அதோ பப்ரவாயன் வருகின்றான். போம், போம்!—

[வத்சராஜன் போகிறான்.]

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. போய்விட்டானா தம்பி?

வச. அப்பொழுதே போய்விட்டாரே.

பா. உம்—என்ன கேட்டான் உம்மை ?

வச. தன்னை மணம்புரியும்படி கேட்டான்!

பா. ஆ—பார்த்தீர்களா அத் திருட்டுப் பயலை ! நான் எனக்காக பேசும்படி கேட்டால், தனக்காகப் பேசினான் ! உம்—அதற்கு ஒப்புக்கொண்டீரா ?

வச. உம்மைவிட்டு அவனையா கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பது நான் ? அவன் என்னை அம்மா வென் றழைக்கின்றானே !

பா. பாபம் ! ஒன்றும் அறியாதவன் ! மூடன்—அம்மணி என்று அழை என்று நான் சொல்லி அனுப்பி யிருக்க அம்மா என் றழைக்கின்றானே ! ஐயோ சாமி !—

வச. ஓ ! சரிதான் ! நீர் சொல்லியனுப்பியதுதானோ ? புத்திசாலி தான் !—

வாசவதத்தையும், அமுதவண்ணம் டாமரய்யனும் வருகிறார்கள்.

டா. இந்த அம்மாகிட்டதான் சாவி கொடுத்தேன் !

[இவர்களைக் கண்ட வசந்தகன் ஓடிப் போகிறான்.]

வா. ஓகோ ! சந்தேகமில்லை ! வசந்தகன் தான் ! எப்படி ஓடுகின்றான் !—பாப்ரய்யா ! டாமரய்யா ! நீங்க ளிருவரும் எப்படியாவது ஓடிப் போய் பிடித்து வாருங்கள் அவனை.

[பாப்ரய்யனும் டாமரய்யனும் பின்தொடர்ந் தோடுகிறார்கள்.]

ஏதோ சூது நடக்கின்றதென்று அப்பொழுதே நினைத்தேன் ! இப்படியா இருந்தது !— மகாராஜா சிறைச்சாலையில்தா னிருக்கின்றார் ! அதோ பேச் சரவம் கேட்கின்றது ! இருவரும் வரட்டும் வெளியே ; மறைந்திருந்து என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் கேட்போம் ! [உள்ளே பார்த்து] ஓகோ ! சாகரிகை ஆண் வேடத்துடன் வருகின்றாள் !—

[ஒளிந்துகொள்கிறாள்.]

ஆடவ னுடை தரித்த சாகரிகையும், ஸ்திரீ யுடை தரித்த வத்சராஜனும் வருகிறார்கள்.

வ. வா, சீக்கிரம்.

ர. பிராணநாதா ! இந்த உடையில் வெளியில் வருவதென்றால்— வெட்கமா யிருக்கின்றது.

வ. இதெல்லாம் பார்த்தால் இப்பொழுது உதவுமா ?—வா, சீக்கிரம்.—

ர. வெட்கமா யிருக்கின்றதே பிராணநாதா !—

வ. ஆனால் இந்தச் சிறையிலேயே அடைபட் டிருக்கிறாயா ?

ர. ஏனோ ?

வ. ஆனால் வா.

ர. யாராவது பார்த்தால் என்ன செய்வது ?

வ. பார்த்தாலும் பெரிதில்லை, ஒருவரும் நம்மை யின்னாரென்று கண்டுபிடிக்கமாட்டார்கள்.

ர. யாராவது என்னை யாரென்று கேட்டால் நான் என்ன சொல்வது ?

வ. என் கணவன் நீ யென்று சொல்லிவிடு.

ர. ஓ ! நான் உம்முடைய கணவனோ ? நீர் என்னுடைய மனைவியோ ? ஆனால் நான் சொல்கிறபடி யெல்லாம் நீர் கேட்க வேண்டு மல்லவா ?

வ. இப்பொழு தென்ன கேளாதது ? காலதாமதம் செய்யாதே, வா சீக்கிரம். தேவி வரப்போகின்றாள் ஒரு வேளை யேதாவது அறிந்து—

ர. ஆம், ஆம் ! சீக்கிரம் இதைவிட்டுப் போய்விடுவோம்.-ஐஐயோ! தேவி இதை அறிந்தவுடன் மிகவும் நம்மீது கோபம் கொள்வார்கள். இவ்வளவு சூது செய்தோமே என்று பற்றிக் கொண்டு எரியும்—பிறகு அவர்கள் முகத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பது ?

வ. வா, வா! சீக்கிரம். நேர மாகின்றது. எங்கே வசந்தகன், இங்கு காவ லிருக்கச் சொன்னேனே?—பிறகு நம்மிடம் வந்து சேருவான்.—வா போவோம்—சாகரிகா; என்ன நகைக்கின்றாய்?

ர. தேவியின் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டோமே என்று!

வ. ஆம், ஆம்! நன்றாய்ப் போட்டோம்.

வாசவதத்தை மறைவிட மிருந்து வெளி வருகிறாள்.

வா. போடுவீர்கள்! போடுவீர்கள்! ஏமாந்தால்! அப்படியா சமாசாரம்? இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டீர்களா? பிராணநாதா! முகத்தைத் திருப்பிப் பாரும்! என்ன மதியற்றவள் நான்! இந்த வேஷத்தை இத்தனை காலம் கண்டுபிடியா திருந்தேனே!—ஏனடி யம்மா! வயித்திய சிகாமணி! நீ அங்கதேசத்திலிருந்து வந்தவ ளல்ல?—விவாகமே வேண்டாமென்று கன்னிகையா யிருந்துவிட்டவ ளல்ல?—இந்த அம்மாளுக்குக் கண்டிருக்கும் வியாதியை எப்படியும் தீர்ப்பா யல்லவா? ஆம், உண்மைதான், உம்மையன்றி சாகரிகையின் வியாதியை மாற்ற வல்லார் யார்?—என்ன மதிமோசம் போனேன்! வெட்கமில்லை?—வாயைத் திறவாதீர் இனி!—

[சாகரிகையிடம் திரும்ப, இச்சமயம் வத்சராஜன் மெல்லப் போய் விடுகிறான்.]

இந்த அம்மாள் என்ன சொல்கிறார்கள் கேட்போம்; இந்த அம்மாள் என்கிறேன்! இந்த ஐயா! இவ்வையர் தாங்கள் எந்த ஊர்? என்ன விசேஷம்? இதெப்படி வந்தது? இந்த அம்மாள் உம்முடைய மனைவியோ? சிநேகமாய் எத்தனை காலமாயது?—அடி சாகரிகா! இவ்வளவுதூரம் உனக்குத் தெரியுமென்று எனக்கு அப்பொழுதே தெரியாமற்போயிற்றே! என் கண்ணில் மண்ணைப் போடப் பார்த்தா யல்லவா? எல்லாம் இந்த—[திரும்பிப் பார்த்து] ஆ! எங்கே மகாராஜா? ஓகோ! ஏமாந்தோமே! போய்விட்டார் எங்கேயோ! பிறகு

கேட்டால் ஒன்று மில்லையென்று சொல்லிவிடுவார். கைப் பிடியா யகப்பட்டவரை விட்டோமே! சாகரிகா! பிறகு உன்னை விசாரிக்கும் விதத்தில் விசாரிக்கின்றேன்! போ சிறைச்சாலைக்குள்! என் கண்ணில் மண்ணைப் போடுகிறதை நானா பார்க்கின்றேன்!

[சாகரிகையைச் சிறையி லடைத்துப் பூட்டிவிடுகிறாள்.]

பாப்ரவ்யனும், டாமரவ்யனும் வருகிறார்கள்.

பா. அந்த அம்மா அகப்படவில்லை!

வா. அம்மாளாவது! இன்னும் பயித்தியம் விடவில்லையா? அடி அவன் வசந்தகனாயிற்றே! அதிருக்கட்டும். மகாராஜாவை எதிரில் கண்டீரா?

டா. இல்லெ.

பா. மகாராஜாவைப் பார்க்கவில்லை; அந்த வயித்திய அம்மா மாத்திரம் இப்படி அரண்மனைக்குள்ளாக விரைந்துபோனார்கள்!

வா. வேறு எங்கே போகப் போகின்றார், நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் மகாராஜாவை. நீங்கள் போய் எப்படியாவது அந்த வசந்தகனைப் பிடித்துவரவேண்டும், தெரியுமா?

டா. பிடிச்சிவந்தா அந்த அம்மாளெ எனக்குக் கண்ணாலம் பண்ணித்தறைங்களா?

பா. எனக்கு, எனக்கு அம்மணி!

வா. நல்ல மூடர்கள்! அம்மா ளல்ல அது, வசந்தகன்!

டா. பரவா இல்லெ அம்மணி! நான் கண்ணாலம் பண்ணிக்கிறேன்!

வா. உனக்கென்ன பயித்தியமா?

டா. இல்லாப்போனா எனக்கு மந்திரிவேலெ வாணும் அம்மணி!

வா. ஆமாம், அது ஒன்றுதான் குறைவு! ஒதுங்குங்கள்!

[போகிறாள்.]

பா. தம்பி! எல்லாம் உன்னாலே கெட்டுவிட்டதடா!

டா. எல்லாம் உன்னாலேதான் நான் கெட்டேன்!

பா. போனால் போகிறது, இப்பொழுது என்ன செய்வது நாம்?

டா. அண்ணா, எனக்கு ஒரு நெல்ல யுக்தி தோணுது, ரெண்டு பேரும் காதைப் பிடிச்சிக்கினு உன்னாலே நான் கெட்டேன்! என்னாலே நீ கெட்டே யின்னு அழுலாமா?

பா. அதாவது செய்யலாம் வா!

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

மூன்றும் காட்சி.

இடம்—அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்—இரவு.

வத்சராஜனும், வாசவதத்தையும் வருகிறார்கள்.

வ. வாசவதத்தை, நான் சொல்வதைக் கேள்.

வா. என்ன கேட்பது? இனிமேலும் கேட்கவேண்டுமோ? கேட்டு கேட்டு ஏமாந்தது போதாதோ?

வ. ஐயோ! நீ என்னவோ மதிமோசம்போ யிருக்கின்றாய். நானாவது பெண் வேடம் பூண்பதாவது? நான் இன்றைத் தினம் காலைதானே அங்கதேசத்திலிருந்து வந்தேன்.

வா. ஆமாம், போதும்; நிறுத்தும்! இதைவிட அத்தாட்சி இன்னும் என்ன வேண்டும்? உம்முடைய முக மேன் இப்படி இருக்கின்றது?

வ. அதுவா? அதைக் கண்டா இவ்வாறு கூறுகின்றாய்? நான் அங்கதேசத்தில் என் தாதைக்கு கர்மகிரியை செய்யவேண்டி வந்ததை மறந்தனையோ?

வா. ஆமாம்! அந்தப் போக்கெல்லாந் தெரிந்தது போதும், நிறுத்தும். இதோ கண்ணில் மை, குங்குமப் பொட்டு, செவ்வதரம்,

புருவச் சாந்து, இவைகளுக் கென்ன சொல்கிறீர்? யாரை மயக்க வந்தீர் இங்கு? உம்முடைய முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பாரும், தெரியவரும் வெட்ட வெளிச்சம்.

வ. இதோ! கண்ணே, உன் கண்ணாம் கண்ணாடியிற் காண்கின்றேன்!

வா. உம், உம்! இம்மாதிரி கொஞ்சிப் பேசி வஞ்சியரை மயக்க எங்குதான் கற்றீரோ? இவ் வஞ்சகத்தினால்தான் நாங்களெல்லாம் ஏமாறுகிறோம். போனது போகட்டும், பிராணநாதா, இனியாவது ஜாக்கிரதையா யிரும், என் உத்திரவின்றி யாரையாவது மணந்தீரோ அக்ஷணம் என் னுயிர் விடுவேன் நான். பிராணநாதா, என்னை மணந்தபொழுது எனக்கு நீர் வாக்களித்ததை யெல்லாம் மறவாதீர்!

வ. வாசவதத்தை, அப்படிச் செய்வேனோ நான்? அதிருக்கட்டும், இத்தனை நாட்களாக ராஜகாரியங்களெல்லாம் சரியாய் நடந்துவருகின்றனவா?

வா. எனக் கென்ன தெரியும்? யௌகந்தராயணரை அழைத்துக் கேளும்.

வ. யார் அங்கே?

பாப்ரவ்யன் வருகிறான்.

பா. மகாராஜா!

வ. மந்திரியை இங் கழைத்துவா. [பாப்ரவ்யன் போகிறான்.]
இப்படிப்பட்ட மந்திரி யொருவ னிருப்பதா லல்லவோ நான் என்னாளு மிருந்தும் மனக் கவலை யற்று மகிழ்வுற் றிருக்கின்றேன்.

பாப்ரவ்யன் டாப்ரவ்யனை அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் வருகிறான்.

வ. எங்கே மந்திரி? பாப்ரவ்யா, எங்கே மந்திரி?

டா. இதோ.

வா. இவனை யார் அழைத்து வரச்சொன்னது ?

பா. மகாராஜா மந்திரியை அழைத்துவரச் சொன்னாரே !

வ. இந்த மகானுபாவர் எப்பொழுது மந்திரி ஆனார் ?

ப. தேவியவர்கள் இவனை மந்திரி யாக்கி மூன்று நாட்களாயின.

வ. ஓஹோ ! வாசவதத்தை, சரியான மந்திரியை ஏற்படுத்தினாய் !

(வசந்தகன் நகைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.)

வசந்தகா, என்ன இந்நேரம் ? என்ன நகைத்துக்கொண்டு வருகிறாய் ?

வச. இல்லை ! தாங்கள் நகைத்தீரே என்று நானும் நகைத்தேன் .— தேவி, நமஸ்காரம். க்ஷேமந்தானே ?

வா. ஐயோ பாபம் ! வசந்தகா, நீயும் உடன்பட்டா யல்லவா இச் சூதுக்கு ? தெரியு மெல்லா மெனக்கு.

வச. அம்மணி ! என்ன சமாசாரம் ? நீங்கள் வெளியில் போயிருந்த பொழுது, ஏதாவது விசேஷமுண்டோ ?

வா. ஒன்றுந் தெரியாது பாபம் !

வ. இதோ ஒரு விசேஷ மிருக்கின்றது வசந்தகா ! டாமரவ்யனை மந்திரியாக ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றாள் தேவி !

பா. ஆமாம்.

வா. என்ன பிராணநாதா ! என்னை ஏளனம் செய்கிறீர் ! இந்த மூடனை உமது வேடிக்கையின் பொருட்டு அரண்மனைக்கு வரச்செய்தேன்.

வச. என் ? அம்மணி ! டாமரவ்யன் என்ன மூ[illegible] யிருக்க புத்திசாலி யாயிற்றே !

(யௌகந்தராயணன் வருகிறான்.)

யௌ. ஜயவிஜயீபவ !

வ. மந்திரி, உம்மை நான் வரவழைத்தேன் சற்று முன். விசேஷமேதாவதுண்டோ ?

யௌ. மகாராஜா ! ஜய சமாசாரமே ! விஜய சமாசாரமே !

வ. என்ன ? என்ன ?

யௌ. அரசே, கோசலநாட்டை நோக்கிச் சென்ற விஜயவர்மன் வெற்றிபெற்று மீண்டான் !

வ. மிகவும் சந்தோஷம் ! எப்படி ? சற்று விவரமாய்க் கூறும்.

யௌ. அரசே, வெற்றி வீரனும் விஜயவர்மன் போர்முக மஞ்சாத் தேர் மிகு படையும், பகைவர் நெஞ்சமெனத் தயங்கிடும் பாகருடைக் குஞ்சரப் படையும், இரவியை நிகரும் புரவிப் படையும், அன்னியர் காணு வென்றுடைப் படையும், தன்னைச் சூழ்தர, சோசலம் குறுக, அந்நாட்டரசன் பின்னிட்டவனாய், கோடியர் விந்தியக் கோட்டையுட் புகவே, முற்றுகையிட்டனன் மொய்ம்புடை மார்பன் ; இத்திறங் காணு இதயம் பொறாது, யானைப்படையுடன் அம்மன்னன் நம் தானைமேற் பாய, மானபரணன் தானும் சிறுமாய் இரு திறப் படையும் பொருதரும் சமயம் நடந்ததை இயம்பத் தகையது என்பா லில்லை ! ரதமொடு ரதமும், கஜமொடு கஜமும், இரவியோடிரவி, ஆளுடனாளுமாய், இருதிறத்தவரும் எதிர்த்திடுங்காலை, சங்கின் தொனியோ சாகரத்தொனியோ ! வீரத்வனியோ உருமின் ஒலியோ ! எனக்கண்டவர் திகைத்திடக் கேட்டவர் திடுக்கிட, உதிர வெள்ளம் ஓர் பெருநதியாய், நிணமொ டூன் குவியல் நிரம்ப மலையாய் எங்கணும் நிறைய, வெற்றி வீரன் விஜயவர்மன், தன் பெரும் படை எங்கனும் சாய [illegible]தை, தாளான் கண்டு வாளாயுதங்கொடு, கோசல மன்னனை [illegible]யம நாட்டு ஆசறு மாவி யாகுறச் செய்தான் !

வ. [illegible]பமில் வீரன் கோசல மன்னன், அற்றனனாவி உற்றனன் ஸ்வர்க்கம் ! அப்புறம்.

யௌ. அரசனிறக்க, பொருதிடு மவன் படை, எங்கணுமோடப் பொங்கிடு வீரன், நன்னகர் கோசலந், தன் வசப்படுத்தி,

காப்பதற்குத் தம்பியை காவலனுயமைத்து காவலிக்கையுடன் சடிதினில் மீண்டு வருகின்றார்.

வ. மந்திரி, இத்தகை வெற்றி பெற்று வரும் விஜயவர்மனுக்குத் தக்கபடி மரியாதை செய்வாய். நம் முடிசூட்டப்பட்டவையென்றும் வெற்றி விழா கொண்டாடும்படி பறை யறைவிப்பாய்—பாப்ரவ்யா நீ போய்—

பா. இதோ அப்படியே! [வெளியே ஓடுகிறான்.]

வ. எங்கே ஓடுகின்றான் நான் கட்டளை யிடுமுன்?

பாப்ரவ்யன் திரும்பி வருகிறான்.

பா. மகாராஜா, எனக்குப் பயமா இருக்கின்றது! வாயிலில் யாரோ ஒருவன்—பயமா யிருக்கின்றது!

டா. நானு போயி பாத்து வர்ரேன் மகாராஜா!— [ஓடிப்போய் திரும்பிப் பார்த்து] ஆமாம்!—ஆமாம்!—

வ. மந்திரி—யாரது?

[ஒர் சேவகன் வந்து மந்திரியிடம் ஏதோ சொல்கிறான்.]

வச. அம்மணி, நமது யௌகந்தராயர் மந்திரியா யிருப்பதுடன் சேனாதிபதியாயு மிருந்தால் நலமா யிருக்கும். இவருடைய வீரத்திற்கு—

யௌ. அரசே, உஜ்ஜினியி லிருந்து யாரோ ஒரு இந்திரஜாலிகன் வந்திருக்கின்றான். ராஜ சமுகத்தில் தன் திறத்தைக் காட்டக் காத்து நிற்கிறான்.

வா. உஜ்ஜியினி யிருந்தா? ஆனால் பார்ப்போம்; வரச்சொல்லும் பிராணநாதா.

வ. அப்படியே,—வரச்சொல்லும்.

[மந்திரி ஒரு சேவகனை அனுப்புகிறான்.]

சமாசித்தி வருகிறான்.

ச. ராஜாதி ராஜேந்திரா! ராஜ மகிஷி! நமஸ்காரம். நான் ஒரு

இந்திரஜாலிகன், வானத்தில் வரையையும், வையத்தில் வானத்தையும், நெருப்பில் நீரையும், நீரில் நெருப்பையும், அல்லில் பகலையும், பகலில் இரவையும், காட்ட வல்லேன்! இவையன்றி, உமக்கு யார் யாரைப் பார்க்க விருப்பமோ அவர்களையெல்லாம் வரவழைத்துக் காட்டுவேன்.

வ. ஏதோ பார்ப்போம், உன் திறத்தைக் காண்பி.

ச. [கையிலுள்ள பீலியைச் சுழற்றி] இதோ பாருங்கள்! வானத்தில் மும்மூர்த்திகளும் தோன்றுகின்றனர்! இந்திரன் தோன்றுகின்றான்! சந்திரன் தோன்றுகின்றான்! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் தோன்றுகின்றார்கள்! பாருங்கள்! பாருங்கள்!

எல்லோரும். என்ன ஆச்சரியம்!

[வெளியில் ஜய பேரிகை முழங்குகிறது.]

யௌ. அரசே, விஜயவர்மன் வருகின்றான்போ லிருக்கின்றது தம்மைக் காண!

வ. ஆனால் உடனே தக்க மரியாதையுடன் அழைத்துவா.—

[மந்திரி போகிறான்.]

போதும் நிறுத்து, இந்திரஜாலிகா, உன் திறத்தை மெச்சினோம்! பிறகு இன்னொரு சமயம் மற்றவைகளை யெல்லாம் பார்த்து மகிழ்கிறோம், இப்பொழுது விடை பெற்றுக்கொள்.

ச. உத்தரவுபடி மகாராஜா! இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இதைவிட மகத்தான அற்புதம் காண்பீர்.

[விடைபெற்றுச் செல்கிறான்.]

யௌகந்தராயணன் படைவீரர் புடைசூழ விஜயவர்மனை அழைத்து வருகிறான். வசுபூதியும் வருகிறான்.

வ. விஜயவர்மா! மெச்சினேன் உன் திறம்!

வசு. ஆ! யௌகந்தராயணரே! வாசவதத்தா தேவி உயிரோடிருக்கிறார்களே! இறந்ததாகச் சொல்லியனுப்பினீரே?—

யௌ. அப்புறம் எல்லாம் விளங்கச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது மகாராஜாவையும் தேவியையும் பார்க்கலாம்.—அரசே தம்மைப் பார்க்க சிங்களத் தேசத்து மந்திரி வந்திருக்கின்றார்.

வ. ஆ! வாரீர் வசுபூதி! உட்காரும்.—சிங்களத்தில் எல்லாம் க்ஷேமந்தானே?

வசு. ஆம், மகாராஜா!—முதலில், நான் கூறுமுன், தங்கள் சமுகத்திலிருக்கும் இந்த ரத்னஹாரம் எது என்று அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும்.

வ. வசுபூதி! இதை யேன் கேட்கின்றீர்?

வசு. மன்னிக்கவும்!—ஏதோ விசேஷம் நடந்திருக்கின்றது! இன்னதென் றறிகிலேன்! சொல்லவோ என்னால் முடியவில்லை.

வ. ஒன்றும் அஞ்சவேண்டாம் சொல்லும்.

வசு. கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர் இங்கிருந்து வந்த யாத்ரிகன் எம் மரசரிடம், வாசவதத்தா தேவி தீப்பட்டு மாய்ந்ததாகக் கூறி, எம தரசருடைய புதல்வியாகிய ரத்னவளியை உமக்கு மணம்புரியக் கேட்க, அதற்கவர் உடன்பட்டவராய் இதே மாதிரியான ஓர் சிறந்த ரத்னஹாரத்தை தன் மகளுக்குக் கொடுத்து, தக்க பரிஜனங்களுடன் என்னையும் துணையாகச் சேர்த்து கடலின்மீது மரக்கல மொன்றில் அனுப்ப, கரையோரம் சேருங்கால் அது பெருங் காற்றுமழையிலகப்பட்டுடைய நான்மாத்திரம் மரத்துண்டொன்றைப் பற்றிக் கரை யேறி, ராஜகுமாரியின் கதி என்னவாயிற்று என்று விசாரித்துக்கொண்டே இவ்விடம் வந்தேன்—

வா. ஓகோ! பிராணநாதா!—

வ. என்ன? வாசவதத்தை?—ஆ! அதெங்கனம்?

[உள்ளிருந்து ஒருகுரல் "அரண்மனை பற்றிக் கொள்ளுகின்றது! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்" என் றுண்டாகிறது.]

வா. ஆ! பிராணநாதா!

வ. கண்ணே! பயப்படாதே! நா னிருக்கின்றேன்.

வா. ஆ! பிராணநாதா! எனக்காக நான் பயப்படவில்லை! அந்த பேதை சாகரிகை சிறையி லடைபட்டிருக்கின்றாள்! காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்! சாகரிகைதான் என் தங்கையாகிய ரத்னவளி! சந்தேக மில்லை! சந்தேக மில்லை!

[சிறையின் சாவியை அரசனிடம் கொடுத்து]

விரைந்துபோம்!

வசு. ஆ! [ஒன்றும் தோன்றாது திகைத்து நிற்கிறான்.]

[வத்சராஜன் விரைந்தோடுகிறான்.]

எல்லோரும். அரசே! ஜாக்கிரதை! ஜாக்கிரதை!

காட்சி முடிகின்றது.

நான்காம் காட்சி.

இடம்—சிறைச்சாலை. காலம்—இரவு.

ரத்னவளி கட்டப்பட்டு விழுந்துகிடக்கிறாள்.

ர. ஐயோ! இவ்விதி யனுபவித்தற்கோ இரண்டு முறை இறக்கவிருந்தும் உயிர்பிழைத்தேன்! நடுக் கடலில் மரக்கல முடைந்தபொழுதே நான் மடிந்திருக்கலாகாதா? அல்லது அன்றைத்தினமாவது சுருக்கிட்டு இறந்திருக்கலாகாதா? இருந்திருப்பேனாயின் இத் துயரத்திற்கு ஆளாயிருக்கமாட்டேனே! ஈசனே! ஈசனே! இப்படியு மிருந்ததா என் தலை விதி! அரசன் மகளா யுதித்தும் அரசனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும், கேவலம் குற்றவாளியைப்போல் சிறையிற் கட்டுண்டு உணவின்றி உறக்கமின்றி உயிர்மாய விதித்தாயே என்றனுக்கு!—ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா! என் கதியை சற்றும் அறிகிலீரோ நீர்? அறிந்தும் அடியாளை ஆதரியாத தேனோ? நான் வேறொன்றும் அதிகமாய்க் கேட்கவில்லை. நான் இறப்பதன்

முன் உமது முகமதை ஒரு முறை கண் குளிரக் கண்டு ஆவி விடுவேனாயின், சந்தோஷமாய் நான் மறுஜன்மத்திலாவது பிறந்து பயனை பெற்றவளாய், இறப்பேன்! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[உள்ளிருந்து ஒரு குரல் "அரண்மனை யெல்லாம் தீப்பற்றி யெரிகிறது! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்! காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூவுகிறது.]

ஆ! என்ன சப்தம்! என்ன ஒலி! அரண்மனை தீப்பற்றியதோ? ஐயோ! நான் என் செய்வேன்! என் செய்வேன்! என் கை கால்கள் கட்டுண்டிருக்கின்றனவே! இல்லாவிடினும் இச் சிறைச்சாலையோ தீயினால் மூடப் பட்டிருக்கின்றது. நான் எப்படித் தப்புவது? ஐயோ! தீ இப்புறம் நெருங்குகின்றாற்போ லிருக்கின்றதே! அதோ வெளிச்சம்! புகை யெங்கும் சூழ்ந்துகொள்கின்றது! ஜ்வாலை யெங்கும் வீசுகின்றதே!—பிராணநாதா! பிராணநாதா! நான் இப்படியும் இறக்க வேண்டுமோ? பிராணநாதா! பிராணநாதா! எங்கிருக்கின்றீர்? எங்கிருக்கின்றீர்? காப்பாற்றும்! காப்பாற்றும்!—

வத்சராஜன் விரைந்து வருகிறான்.

வ. இதோ வந்தேன்! இதோ வந்தேன்! கண்மணி!

ர. ஆ! பிராணநாதா! பிராணநாதா!

[ரத்னாவளியைக் கட்டி யவிழ்த்து விடுவிக்கின்றான்.]

வ. ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! தீ ஒன்றையும் காணோமே!

ர. ஆ! பிராணநாதா! எங்கே மறைந்தது? சற்று முன்பாக தீ நான்கு புறமும் சூழ்ந்து நின்றதே! என்ன விந்தை!

வ. ஓ! இது இந்திரஜாலக்காரன் வித்தையா யிருக்கவேண்டும்—

ர. என்ன ஆச்சரியம்!

வ. கண்மணீ! இது ஒரு ஆச்சரியமோ! உன்னைக் காணாமை யால் இத்தனை காலம் என் உடலி லிருந்த வெப்பமா

னது உன் கரம் பட்டமாத்திரத்தில் குளிர்ந்ததே! இதை விட என்ன ஆச்சரியம் வேண்டும்?

ர. வேடிக்கை யப்புறம் இருக்கட்டும்; பிராணநாதா, சற்று முன் பாக நான் இறக்கப்போகின்றேன் என்று எண்ணி உம்மைக் காணா திறக்கின்றோமே என்று வருந்தினேன்!—ஆம்மட்டும் சமயத்தில் வந்தீர்! இந்திரஜால மாயினு மாகுக, ஏதாயினு மாகுக, என்னை வந்து காணும்படி உம்மைச் செய்ததே! நீர் கொஞ்ச காலம் கழித்து வந்திருப்பீராயின் நான் இறந்தே யிருப்பேன்! தேவியவர்கள் நேற்று போகும்பொழுது என் னைக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டுப் போனார்கள்; தெரியுமா?

வ. இதற்கே இவ்வளவு வருத்தப்பட்டால், நீ என்றும் நீக்கக் கூடாத பாசத்தால் உன்னைக் கட்டப்போகின்றேனே சீக் கிரம், அதற்கென்ன செய்யப்போகிறாய்?

ர. ஏன், பிராணநாதா? நான் என்ன தப்பு செய்தேன்?

வ. சொல்கிறேன் கேள்! ஒரு அற்ப பிரஜையை வருத்தினாலே இவ்வாறு பெரும் தண்டனை விதிக்கவேண்டும். மகாராஜா வாகிய என்னை நீ இவ்வாறு வருத்தியதற்கு உனக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்க வேண்டாமா?

ர. போம், பிராணநாதா! [நகைக்கின்றாள்.]

ஆகா! இதற்குள் நகைத்துவிடாதே! உனக்குச் சக்களத்தி அரண்மனையில் ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்த பிறகு நகைக்கலாம்—வா போவோம்.

ர. அது யார், பிராணநாதா?

வ. நேரில் வந்து பார் நீயே.

ர. நான் மாட்டேன்! யார் சொல்லும் முன்பு.

வ. சொன்னால் அவள் என்னை மணம்புரிய உத்தரவு கொடுக் கிறாயா?

ர. ஓ! ஏனோ? பார்க்கலாம்!—

வ. சரி, இதற்குள் அவ்வளவு பொறுமை யாருக்கு? நான் சொல்லவில்லை.

ர. இதென்ன பிராணநாதா! அதெல்லாம் உதவாது, சொல்லும். இல்லாவிடின் இந்த க்ஷணத்திலேயே நான் உயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறேன்! யார் என்னைக் காப்பாற்றினது?—

வ. சொல்கிறேன் கோபியாதே!—

ர. அதெல்லாம் உதவாது. முதலில் அந்தப் பெண்ணை மணம் புரிவதில்லையென்று பிரமாணம் செய்யும்.

வ. வேண்டாம், வேண்டாம்! பிறகு நீயே வருத்தப்படுவாய்! நீயே அப் பெண்ணை மணம்புரியும்படி கெஞ்சப்போகிறாய்! இப்பொழுதே சொன்னேன்!

ர. ஒருகாலு மில்லை! என் உயிர் போனாலும் உடன்படேன்!

வ. வாஸ்தவந்தானே?

ர. வாஸ்தவந்தான்.

வ. அந்தப் பெண் சிங்களதேசத்து மன்னன் விக்கிரமபாகுவின் குமாரத்தி ரத்னாவளி—

ர. பிராணநாதா! எல்லாம் அறிந்திருக்கிறீரோ?

வ. அறிந்தும் பயனென்ன! நீதான் சொல்லிவிட்டாயே நான் அப் பெண்ணை மணக்கலாகாதென்று!

ர. உம்! இல்லை! இல்லை! மணம்புரியும்! மணம்புரியும்!

வ. உம்! அப்பொழுதே சொன்னேனே கேட்டாயா?

ர. இருக்கட்டும், தேவிக்கும் தெரியுமோ?

வ. தேவிதான் இங்கென்னை அனுப்பினாள் உன்னைக் காப்பாற்ற. வா போவோம் சீக்கிரம். [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்—அரண்மனை அந்தப்புரம். காலம்—இரவு.

வாசவதத்தை ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க யௌகந்தராயணன், வசுபூதி, வசந்தகன், பாப்ரவ்யன், டாமரவ்யன், விஜயவர்மன் முதலானோர் நின்றுகொண் டிருக்கின்றனர்.

வா. மந்திரி, சாகரிகைதான் ரத்னாவளி யென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை! எனக்கு முன்பே சந்தேகமா யிருந்தது! ஆயினும் இத்தனை காலம் உண்மை யறியாது என் சொந்த தங்கையை இடையூறிற் படுத்தினேனே யென்று வருத்தமா யிருக்கின்றது.

யௌ. தேவி, நடந்துவிட்ட காரியத்தைக் குறித்துத் தாம் கவலைப் படவேண்டியதில்லை. எல்லாம் தெய்வ கடாட்சம்.

வச. ஆமாம், எல்லாம் தெய்வ கடாட்சம், நான் கனவு கண்டதுங் கூட!—இதோ, மகாராஜா வருகிறார்—

ரத்னாவளியை அழைத்துக்கொண்டு வத்சராஜன் வருகிறான்.

வ. வாசவதத்தை, இதோ கொண்டுவந்தேன் சாகரிகையை உன் கட்டளைப்படி. என்ன ஆச்சரியம்! அந்த இந்திரஜாலக்காரன் சாக்ஷமே இவ்வரண்மனை யெங்கும் தீப்பற்றியதுபோல் தோன்றியது!

வா. ஆமாம், அது உமக் கனுகூலமாகத்தான் வாய்த்துப்போயிருக்கிறது!

வசு. சந்தேக மில்லை— அம்மா, ரத்னாவளி! தெய்வகடாட்சத்தால் உம்மை உயிருடன் காணப் பெற்றேனே!

வா. சாகரிகா— ரத்னாவளி— வா, ஏன் அஞ்சி நிற்கின்றாய்? வா என்னிடம்! இத்தனை நாளாக உன்னை என் சொந்த தங்கையென் றறியாமற்போனேன்! என்னை மன்னிப்பாய்.—

கண்ணே, என் உண்மையை என்னிடம் அப்பொழுதே சொல்லவில்லை ?

ர. [illegible] எனக்கு ஏதோ—பயமாயிருக்கது.

வா. பயமென்ன ? போனது போகட்டும். கவலைகளையெல்லாம் மறந்துவிடு.

ர. அப்படியே அம்மா.

வா. ரத்னாவளி, இனி என்னை அம்மா என்றேன் அழைக்கின்றாய், அக்காள் என்றழை.

வச. உம் ! சும்மாக அக்கா வென்றழைத்துவிடுவதெப்படி ? அதற்கு நடக்கவேண்டியதை நடத்தாற்போலே கூப்பிடலாம் !

வா. அதற்காகத்தானே இத்தனை தூரம் கஷ்டப்பட்டாய் நீ ?

வச. கஷ்டமொன்றுமில்லை யம்மணி ! கனவுகாண்கிறது ஒரு கஷ்டமா ?

வா. அக்கனவைக் கண்டிடாதே [illegible]

வச. கனவு நினைவாகிறவரையில் விடுவேனா [illegible]

வா. சாகரிகா, மகாராஜாவை மணம் புரிகின்றாயா ? ஓ ! அப்படி கேட்கலாகாது !—ஐயா ! இந்த ஏழையின் பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொள்கிறீரா ? [ரத்னாவளியை ஆசனத்திலமர வைத்து] மகாராஜா ! என் தலை குனிந்துகொள்கிறீர் ? மனப்பூர்வமாக தானமாகக் கொடுத்தால் பெற்றுக்கொள்ள என்ன தடை ? பெற்றுக்கொள்ளும்.— இதுமட்டுமே, அன்னை பிதாவை விட்டுப் பிரிந்து வந்திருக்கும் இந்த ஏழைப் பேதையை வருத்தப் பெண்ணாகவும் ஆக்கியும் !

வ. உன் உத்தரவுபடி !

வச. கனவு நினைவாயது—மகாராஜா, எனக்கொன்றுமில்லையா ?

வா. எங்கே உன் சுசங்கதை—

வச. அவளைத்தான் தேடுகின்றேன் ; சுசங்கதையைக் காணோமே.

பா. நான் இருக்கின்றேனே !

வச. புத்திசாலி !—

வா. பிராணநாதா, என்னையும் மறவாதீர் ?

வ. வாசவதத்தை ! என்ன அப்படி கூறுகிறாய் ! உன்னை மறப்பேனோ ?

வச. மகாராஜாவுக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டாயது ! எனையா பப்பரவையரே ! நான் என்ன செய்வது ?

பா. என் தம்பி பரமசிவன் இருக்கின்றான்.

வச. உம் !— அவன் தம்பி இன்னும் யாருமில்லையா ?

பா. இருக்கின்றார்களே ! நாலு பெயர் !

வச. அது யார் அது ?

பா. லாமா— [எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]

டா. எல்லாரும் சிரிக்கிறீர்களே ! சரியா சொல்லு அண்ணத்தே ! மாமா !— [எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்.]

வ. போதும் நிறுத்துங்கள் !

யௌ. மகாராஜா, இன்றே என் கோரிக்கை முற்றியது ! இத்தனை காலமாகத் தம் அறியாது எப்படியாவது இலங்கை மன்னன் புதல்வியைத் தாம் மணக்க வேண்டுமென்று முயன்றதைத் [illegible] மன்னிக்க வேண்டும் !

வசு. என் எண்ணமும் நிறைவேறியது !

வச. என் கனவும் நிறைவேறியது !

வா. ரத்னாவளி என்னமும் நிறைவேறியது !

பா. எனக்கு நாலுபெயரும் வந்துவிட்டது !

டா. எனக்குமட்டும்— !

ர. [ஒரு புறம் வத்சராஜனிடம்] பிராணநாதா, என் னெண்ணமு நிறைவேறியது!

வ. [ஒருபுறம் ரத்நாவளியிடம்] என் னெண்ணமும் கைகூடியது.

காட்சி முடிகின்றது.

நாடகம் முற்றியது.

120619